COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOHANNA LINDSEY

Vântul sălbatic

SERIA „AVENTURI ÎN WYOMING"

Jessie Blair, o tânără greu de îmblânzit și o adevărată pacoste când ceva nu îi este pe plac, se înfurie teribil când mama ei – cu care nu mai avusese nimic de-a face în ultimii zece ani, dar care îi devine tutore ca urmare a morții neașteptate a tatălui – cheamă un străin pentru a se amesteca în treburile fermei ei.

Chase Summers răspunde chemării și vine pentru a afla mai multe despre bărbatul către care Jesse are o datorie și care pare hotărât să ia mai mult decât i se cuvine.

Înfuriat de aroganța ei, dar vrăjit fără voie, Chase este atras irezistibil de tânăra încăpățânată și, implicit, intră în conflictul pe care aceasta îl are cu fermierul care i-a ucis tatăl. Mânat de mândrie, el se ambiționează să o îmblânzească pe ademenitoarea fată care se joacă fără milă cu sentimentele lui, punându-se, nu de puține ori, în situații stânjenitoare sau chiar periculoase. Și totuși, Chase nu dă înapoi așa ușor și nu are de gând să se dea în lături de la nici o provocare până când fermecătoarea diavoliță nu va ceda în fața lui și nu va descoperi ce înseamnă cu adevărat să fie femeie.

Femeia lui.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2651-6
9 786063 326516
Alma
eBook disponibil

JOHANNA LINDSEY

Vântul sălbatic

Brave the Wild Wind
Johanna Lindsey
Copyright © 1984 Johanna Lindsey
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Vântul sălbatic
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Vântul sălbatic / Johanna Lindsey
trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2651-6
I. Conțiu, Raluca (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Vântul sălbatic

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

Pentru fratele meu Michael,
cu dragoste

Prolog

Teritoriul Wyoming, 1863

Thomas Blair se opri pe dealul ce mărginea valea în care era cuibărită ferma sa, printre jnepeni și pini, cu ochii strălucindu-i de mândrie. Casa avea doar trei încăperi și era făcută din bușteni, dar avea să reziste viscolelor iernii. Rachel pretinsese că nu o deranja căminul aspru în care o adusese. La urma urmelor, începuseră construcția fermei cu doar doi ani în urmă. Era suficient timp pentru a-i construi lui Rachel o casă imensă, un cămin de care putea fi mândră.

Cât de răbdătoare era tânăra și frumoasa lui soție! Și cât de mult o venera el. Era întruchiparea bunătății, a frumuseții și a virtuții. Datorită lui Rachel și fermei despre care știa acum că avea să prospere, Thomas avea totul. Tot... Ei bine... nu chiar tot. Încă rămânea problema unui fiu, de care îl lipsiseră nașterea unei fiice și două sarcini pierdute. Nu o învinuise însă pe Rachel. Ea încercase, fără să se plângă niciodată. Avea însă resentimente față de Jessica, pentru că nu era fiul pentru care se rugase atât, mai ales că în timpul primei ei săptămâni de viață o confundase cu un băiat. Chiar o botezase Kenneth, Kenneth Jessie Blair. Văduva Johnson, care ajutase cu nașterea atunci când doctorul nu putuse fi găsit, fusese prea speriată pentru a-i spune lui Thomas adevărul odată ce acesta presupusese că avea un băiat. Iar Rachel, care aproape murise și era atât de slăbită că abia putea să hrănească bebelușul, presupusese, de asemenea, că-i dăruise lui Thomas un fiu.

Fusese un șoc pentru amândoi atunci când doamna Johnson nu mai putuse îndura situația și mărturisise adevărul. Cât de amărât fusese Thomas! Nu mai aruncase nici o privire înspre bebeluș. Nu reușise să se apropie niciodată cu adevărat de ea, nu o iertase niciodată pentru că era fată.

Asta se întâmplase cu opt ani în urmă, în St. Louis. Thomas se căsătorise cu Rachel cu un an înainte, iar ea îl convinsese să se stabilească acolo. Pentru ea, renunțase la munții și câmpiile vestului, unde-și petrecuse cea mai mare parte a vieții vânând, punând capcane, făcând pe cercetașul și aprovizionând forturile din sălbăticie.

St. Louis era prea civilizat, prea limitat pentru un bărbat obișnuit cu splendoarea Munților Stâncoși și cu tăcerea uluitoare a câmpiilor. Dar îndurase totul timp de șase ani, conducând magazinul pe care părinții lui Rachel i-l lăsaseră acesteia. Timp de șase ani, Thomas aprovizionase coloniștii care se îndreptau spre vest, spre vestul *lui*, spre spațiile *lui* deschise. Atunci când se găsise aur în Colorado și Oregon, avusese ideea de a aproviziona cu carne de vită taberele miniere și orașele care se dezvoltau pe teritoriul pe care el îl cunoștea atât de bine.

Poate că ar fi lăsat această idee să moară dacă nu ar fi fost încurajat de Rachel. Aceasta nu cunoscuse niciodată greutățile, nu dormise niciodată în câmp deschis, dar îl iubea și știa că era nefericit trăind în oraș. Deși ea nu era încântată, fusese de acord să vândă magazinul și să-l aștepte pe Thomas un an, cât acesta avea să pună pe picioare ferma, să adune juncanii sălbatici din Texas, care erau acolo pentru oricine-i dorea, să cumpere vitele de prăsilă cu care să-i încrucișeze și să construiască o casă pentru ei. În cele din urmă, o adusese pe Rachel acolo, lăsând-o pe ea să-i pună fermei numele de Rocky Valley.

Singura cerință a lui Rachel, înainte de a începe o viață cu totul nouă, fusese ca fiica lor să aibă parte de educația pe care ar fi primit-o dacă ar fi rămas în St. Louis. Ea voia ca Jessica să rămână la academia privată pentru tinere domnișoare la care mergea de la cinci ani. Thomas fusese repede de acord, nepăsându-i foarte mult dacă avea să-și mai vadă vreodată fiica.

Aceasta își spunea K. Jessica Blair. Jessica, așa cum îi zisese Rachel, îi lăsa pe toți cei care nu îi vedeau numele scris să presupună că litera K nu era o inițială, ci numele Kay. I se părea groaznic să o cheme Kenneth, când ea devenise o asemenea păpușă. Cu părul negru ca pana corbului și ochii turcoaz, semăna leit cu Thomas, fiind deci un memento constant al dorinței lui de a avea un fiu.

Dar totul era pe cale să se schimbe. Rachel era din nou însărcinată, și, cum cea mai grea parte a începutului noii vieți era

rezolvată, Thomas putea să-i dedice mai mult timp. Turma sa supraviețuise timp de două ierni și se înmulțise, iar Thomas avusese mare succes în prima sa călătorie în Virginia City, unde își vânduse fiecare animal cu un preț dublu față de ceea ce ar fi putut obține în St. Louis. Acum era din nou acasă, mult mai devreme decât se așteptase Rachel, și era nerăbdător să-i povestească despre succesul de care se bucurase. Atât de nerăbdător, de fapt, încât își lăsase cei trei oameni în urmă, la fortul Laramie.

Voia să îi facă o surpriză lui Rachel, să o încânte cu povestea succesului său, să facă dragoste cu ea pentru tot restul zilei, fără întrerupere. Fusese plecat aproape o lună. Cât de tare îi dusese dorul!

Thomas începu să coboare dealul, închipuindu-și surprinderea și bucuria cu care avea să-l întâmpine Rachel. Nu văzu pe nimeni afară. Will Phengle și vechiul lui prieten, Jeb Hart, pe care Thomas îi lăsase să aibă grijă de casă, erau probabil pe pășunea cu iarbă înaltă în acel moment al zilei. Iar femeia căreia el îi spunea Kate era probabil ocupată în bucătărie.

Încăperea principală a casei era goală. Dinspre bucătărie plutea un miros încântător de mere coapte și scorțișoară, iar Thomas văzu o plăcintă pe masa din bucătărie, dar nu era nici urmă de Kate. Era atât de liniște, încât fu convins că Racbel trăgea un pui de somn în patul uriaș pe care-l aduseseră din St. Louis. Își lăsă armele lângă ușa de la intrare, să nu-l încurce, și deschise încet, în liniște, ușa de la dormitor, sperând să nu-și trezească iubita soție cu părul de aur.

Dar Rachel nu dormea. Privelișteа care-l întâmpină pe Thomas era atât de incredibilă, încât el îngheță în pragul ușii. Își văzu visul destrămându-se înaintea ochilor săi, o văzu pe soția lui făcând dragoste cu Will Phengle, îi văzu picioarele sub el și brațele strânse în jurul lui. Din fericire, chipul ei era ascuns de trupul lui Will.

– Încet, femeie, se auzi chicotul lui Will ricoșând în pereți, în timp ce șoldurile lui se lipiră de ale ei. Nu avem nici un motiv să ne grăbim. Dumnezeule, ți-a lipsit asta, nu-i așa?

În pieptul lui Thomas crescu încet un sunet profund, un huruit jos care erupse într-un mârâit sălbatic atât de înspăimântător, încât orice mișcare din pat se opri.

– Vă ucid! Vă ucid pe amândoi!

Will Phengle țâșni din pat ca fulgerul, apucându-și hainele împrăștiate pe podea. Văzând cadrul ușii gol acum, știu că Thomas Blair se dusese să-și ia pistolul. Era un om mort.

– Nu trebuie să fugi, Will. Trebuie doar să vadă că...

– Ești nebună, femeie? strigă Will. Omul ăla va trage înainte să se uite. Tu stai și explică-i dacă vrei să mori, dar eu am dispărut!

Se cățără pe fereastra îngustă încă înainte de a termina de vorbit.

Prin ceața roșie care-i acoperea ochii, Thomas ajunse în cele din urmă înapoi în dormitor. Trase de îndată două focuri cu pușca. Când ceața se risipi, văzu că patul era gol. La fel era și restul încăperii. Auzi galopul unui cal și ieși în fugă afară, golindu-și pușca înspre Will Phengle care călărea gol calul fără șa. Ultima împușcătură își rată ținta, la fel ca restul.

– Rachel! tună Thomas în timp ce-și încărca din nou pușca. Nu vei fi la fel de norocoasă ca el! Rachel! Se uită prin curte și în spatele casei, apoi începu să alerge spre grajd. Nu te poți ascunde de mine, Rachel!

Aceasta nu era nici în grajd. Și, cu cât o căuta mai mult, cu atât devenea mai furios. Cu sânge rece și fără cea mai mică ezitare, împușcă cei doi cai din grajd și apoi se duse din nou în fața casei, împușcând și calul său.

– Să vedem dacă mai scapi acum, Rachel! răcni el înspre cer, cu vocea stârnind ecouri în întreaga vale. Nu ai cum să pleci de aici fără cal. Mă auzi, stricato? Vei muri de mâna mea sau vei muri pe pășune, dar ești oricum deja moartă pentru mine!

Intră apoi din nou în casă și începu să bea fără măsură. În timp ce rachiul își făcea efectul, furia i se transformă în durere, apoi din nou în furie. Se ridica din când în când de la masă, uitându-se pe geam după soția lui. Pe măsură ce se îmbăta din ce în ce mai tare, crezu că înțelegea nevoia indienilor de răzbunare. Indienii Cheyenne și Sioux cu care făcuse negoț și cu care se împrietenise trăiau uneori pentru răzbunare, mureau pentru ea, fără să aibă liniște până când o obțineau. Acum înțelegea acest lucru. Beat fiind, înțelegea mai greu – dar înțelegea.

Când Jeb se întoarse de la pășune mai târziu în acea după-masă și întrebă cine ucisese caii și unde erau femeile, Thomas nu-i dădu nici o explicație. Amenințându-l pe Jeb cu arma, îl forță să plece la fortul

Laramie și să le spună oamenilor săi să mai întârzie o săptămână. Jeb trebuia, de asemenea, să stea deoparte. Îi aruncă acestuia aurul pe care-l obținuse în urma vânzării cirezii, fără să-i mai pese de nimic în afară de izolarea sa.

Jeb nu avea de gând să se certe cu un om beat, mai ales cu unul care avea o pușcă în mână. Îl cunoștea pe Thomas Blair de aproape treizeci de ani și nu crezuse niciodată că femeile ar putea fi în pericol în preajma acestuia. Așa că plecă.

Iar Thomas aștepta, bând și mai mult. La un moment dat, își aduse aminte de Kate și se întrebă unde dispăruse, dar nu se gândi prea mult la ea. Nu se gândise niciodată prea mult la indiancă. Era fiica unui bătrân francez și a unei femei din tribul Shoshone, iar francezul îl rugase pe Thomas să aibă grijă de ea dacă lui i se întâmpla ceva. I se întâmplase, iar Thomas o găsise pe fată la baza de alimentare a fortului, prostituându-se pentru soldații de acolo. Așa că o luase cu el, iar lucrurile se aranjaseră frumos, cu Kate fiindu-i recunoscătoare pentru căminul oferit și cu Rachel având nevoie de ajutorul oferit de aceasta.

Thomas nu se gândise niciodată prea mult la Kate și nu observase privirile pline de dorință pe care aceasta le arunca înspre el. Nu acordase niciodată suficientă atenție adevărului din ochii ei. Ochii lui fuseseră mereu ațintiți asupra lui Rachel, chiar și după atâția ani.

Aștepta și aștepta. Nu în zadar însă. Rachel intră în casă la apusul soarelui, iar Thomas se năpusti asupra ei înainte ca ea să poată scoate vreun cuvânt. O lovi fără încetare, țipând la ea, neoferindu-i nici o șansă să răspundă acuzațiilor pe care le arunca asupra ei cu fiecare lovitură. Iar după un timp, ea nu mai putu oricum să răspundă, deoarece limba îi era plină de răni, și falca ruptă. Își rupsese, de asemenea, două degete și încheietura mâinii stângi, încercând să pareze pumnii lui. Ochii îi erau încețoșați și se umflaseră repede, iar, atunci când căzu la podea, ghemuită, el începu să o lovească cu picioarele. Îi rupse o coastă înainte de a se opri. Ea nu știa de ce se oprise, însă el o făcu brusc.

– Ieși, auzi ea după o tăcere agonizantă. Dacă trăiești, nu mai vreau să dau niciodată cu ochii de tine. Dacă mori, te voi îngropa creștinește. Dar ieși, înainte să termin ce am început.

Curiozitatea lui Jeb învinsese, așa că acesta se întoarse la fermă în acea noapte, deoarece un gând nu-i dădea pace. O găsi pe Rachel pe vârful dealului care mărginea micuța vale la nord. Atât de departe reușise să ajungă înainte de a-și pierde cunoștința. Jeb nu află decât mai târziu ce i se întâmplase și de ce. În acel moment, știa doar că avea să moară dacă nu primea ajutor, iar cel mai apropiat doctor se afla la o distanță de două zile călare.

Capitolul 1

Teritoriul Wyoming, 1873

Blue Parker o văzu apropiindu-se de la o distanță de un kilometru și ceva, mergând la trap pe calul acela ciolănos cu care venise acasă cu un an în urmă. Un cal iute la mânie, dacă se putea spune așa ceva. Dar, de fapt, și Jessie era destul de irascibilă. O, nu întotdeauna. Uneori era cea mai drăguță domnișoară, un înger cu inima de aur. Avea darul de a scoate la iveală instinctele protectoare ale bărbaților și de a le da peste cap inimile.

Inima lui Blue fusese pierdută încă de la primul zâmbet pe care Jessica i-l aruncase, arătându-i dinții albi și sclipitori într-un zâmbet plin de căldură. Asta fusese cu doi ani în urmă, în ziua în care el venise să lucreze pentru tatăl ei, angajându-se ca ajutor suplimentar pentru adunatul de toamnă al turmei. Rămăsese și după aceea și ajunsese să o cunoască bine pe Jessie, lucrând cot la cot cu ea. Ajunsese să o iubească – uneori însă o ura, atunci când se închidea față de el și față de oricine altcineva. Sau atunci când se certa cu tatăl ei și-și revărsa mânia asupra celor din jur. Era crudă atunci, deși Blue se îndoia că o făcea intenționat. Amărăciunea o determina uneori să izbucnească, dar asta era tot. Jessica Blair nu avusese o viață ușoară. El voia să îi facă viața mai plăcută, dar, atunci când adunase suficient curaj pentru a-i cere mâna, ea crezuse că glumea.

Apropiindu-se, Jessie îl văzu pe Blue și-i făcu un semn cu mâna. El își ținu răsuflarea, sperând ca ea avea să se oprească. O văzuse atât de rar în ultimul timp. De când tatăl ei murise, Jessie nu mai muncise pe pășune – până în urmă cu o săptămână, când sosiseră *ei*. Blue nu o mai văzuse niciodată atât de furioasă. Ieșise în trombă din casă și aproape că-și ucisese calul călărind nebunește.

Jessie se opri, aplecându-se în șa și odihnindu-și brațele pe oblânc. Îi aruncă lui Blue un rânjet.

– Jeb a văzut ieri niște vite rătăcite pe lângă pârâul de la sud. Ce-ai zice să mă ajuți cu ele, Blue?

Știa deja care avea să fie răspunsul lui și, în timp ce el dădea aprobator din cap, fața i se lumină de plăcere, iar zâmbetul ei se lărgi. Jessie se simțea cutezătoare astăzi. Trecuse deja pe lângă câteva ajutoare, dar nu îi întrebase nimic, dorind să-l găsească pe Blue. Plină de îndrăzneală, îl provocă:

– Ne întrecem până acolo, și-mi vei datora un sărut dacă ajung prima.

– Așa facem, fato!

Pârâul era la doar câțiva kilometri distanță. Sigur că Jessie câștigă. Chiar dacă roibul lui Blue ar fi fost la fel de bun ca Blackstar, Blue nu l-ar fi lăsat să câștige.

Jessie se angajase cu totul în cursă, lăsând astfel să iasă o parte din tensiunea care se adunase în ea ca un nod strâns. Cu respirația îngreunată, Jessie descălecă și se lăsă să cadă în iarba înaltă de pe malul pârâului, râzând. Blue ajunse un moment mai târziu, pentru a-și plăti sărutul, o pedeapsă care nu l-ar fi putut face mai fericit.

Asta-și dorise Jessie de la bun început, asta și mai mult, își spuse ea răzvrătită. Sărutul lui Blue fusese plăcut. Dar știuse că așa avea să fie, deoarece o mai sărutase o dată, în primăvară, iar ei îi plăcuse. Fusese primul ei sărut. Și alți bărbați doriseră să o sărute, știa asta, dar era fiica șefului, iar lor le era teamă atât de temperamentul ei iute, cât și de furia lui. Așa că nici unul nu îndrăznise. Doar Blue. Iar ea nu se supărase deloc. Era un tânăr arătos acest Blue Parker, cu părul auriu și ochii căprui adânci și expresivi, care-i spuneau cât de mult o plăcea. Cei mai mulți bărbați o priveau așa cum o privea și Blue, deși feminitatea îi era ascunsă de hainele bărbătești pe care tatăl ei insistase să le poarte.

Tatăl ei. Dispoziția ei se înrăutăți brusc gândindu-se la el.

Doar cu câteva luni în urmă, fusese disperată la gândul că era atât de singură pe lume. Și totuși, acum nu mai era singură, însă ura și mai tare acest lucru. Oare ce-l făcuse pe tatăl ei să trimită scrisoarea care-i adusese *pe ei* la fermă? Văzuse scrisoarea și cunoștea suficient de bine scrisul tatălui ei. Dar de ce o făcuse?

Era neverosimil ca tatăl ei să fi ceruț ajutorul persoanei pe care o ura mai mult decât pe oricine altcineva! Jessie știa despre această ură de zece ani. Nu învățase și ea să urască, tocmai din cauza urii tatălui ei? Dar tatăl ei scrisese acea scrisoare. Apoi murise, iar scrisoarea fusese livrată, așa cum specificase el în testament. Apoi, sosiseră ei, punând capăt libertății proaspăt dobândite de Jessie.

Iar ea nu putea face nimic în legătură cu asta, pentru că era ceva aranjat de către tatăl ei.

Era pur și simplu nedrept! Jessie nu avea nevoie de gardieni. La urma urmei, tatăl ei se asigurase că era în stare să-și poarte singură de grijă. Trebuise să învețe să vâneze, să călărească și să tragă mai bine decât mulți bărbați! Cunoștea toate aspectele vieții de fermă și se putea ocupa de creșterea vitelor la fel de bine ca tatăl ei.

Blue stătea puțin mai la o parte, știind că ea avea nevoie să se gândească. Jessie rememora primii opt ani ai vieții ei, înainte ca tatăl ei să o fi luat de la școala cu internat, aducând-o la fermă. O forțase să înțeleagă adevărul despre mama ei, dar, chiar și așa, Jessie îl iubise. Poate că nu încetase niciodată să-l iubească, nici măcar atunci când îl urâse. Nu suferise ea atât la moartea lui? Nu-și dorise ea să-l ucidă pe cel care-l împușcase? Cu toate acestea, înțelesese că moartea lui avea să însemne libertatea ei. Nu așa sperase să o câștige, dar câștigase, totuși, șansa de a fi ceea ce era cu adevărat – nu ceea ce își dorise Thomas Blair să fie. Iar acum libertatea îi era negată *din nou*.

Trebuia să recunoască însă că, dintr-odată, ceea ce dorise întreaga viață era pe locul al doilea, după dorința de a-i șoca, de a le arăta în ce o transformase Thomas. Voia ca *ea* să se simtă prost, să se simtă vinovată, să o creadă pe Jessica sălbatică și imorală. În acest scop, ascunsese toate rochiile frumoase pe care tocmai le adusese acasă, toate parfumurile și panglicile și bijuteriile pe care și le putuse cumpăra în sfârșit. Și tot pentru asta îl căutase pe Blue, voind ca el să facă dragoste cu ea, astfel încât *ea* să afle și să fie șocată.

Gândindu-se la asta, atenția i se îndreptă din nou asupra lui Blue. Acesta se apropiase, și, în timp ce ea se răsuci înspre el, el o sărută din nou, de această dată cu insistență. Cămașa ei de bumbac albastru păru să se deschidă singură în timp ce se sărutau, iar ea fu uluită să-i simtă mâinile atingându-i sânii. Trebuia să-l oprească? Sunetul făcut de un bărbat tușind pentru a-și curăța gâtul o salvă pe Jessie din a-l opri pe Blue. Fu recunoscătoare, dar își dădu seama de cum arătau lucrurile pentru cel care dăduse peste ei. Se rugă să fie doar Jeb, care ar fi înțeles. Cu precauție, se uită peste umărul lui Blue, apoi simți cum fața i se aprinde cu totul. Era un străin călare pe un frumos cal auriu cu coama și coada albe. Bărbatul privea în jos spre ei, cu o expresie de amuzament scandalos întipărită pe fiecare linie a chipului său întunecat, frumos cizelat. Era tânăr și, la naiba, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Se simțea neobișnuit de umilită. Și de ce oare el nu înceta să se mai holbeze?

Blue începu să se ridice, foarte stânjenit, dar Jessie se prinse de cămaşa lui, privindu-l furioasă. Aproape că-l lăsase pe străin să vadă cât de dezbrăcată era. Culoarea lui Blue se intensifică, iar el zâmbi cu sfială. Jessie continuă să se uite ţintă la el în timp ce-şi încheia cămaşa. Terminând, îl împinse să se ridice, şi ajunseră amândoi în picioare, Blue întorcându-se să-l înfrunte pe bărbat, în timp ce Jessie se ascunsese în spatele lui.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse bărbatul, cu voce profundă, care arăta clar că de fapt nu îi părea deloc rău, ci găsea situaţia deosebit de amuzantă. Aş avea nevoie de puţin ajutor, aşa că m-am oprit pentru a vorbi cu voi.

– Ce fel de ajutor? întrebă Blue.

– Caut ferma Rocky Valley şi pe o anumită doamnă Ewing. În Cheyenne, mi s-a spus că voi găsi ferma după o zi de călărit înspre nord, dar nu am avut noroc nici ieri, nici astăzi. Îmi puteţi spune dacă mă îndrept în direcţia corectă?

– Dumneavoastră... au!

– ... Încălcaţi proprietatea, domnule, termină Jessie după ce-l pişcase pe Blue să se oprească. Ieşi din spatele acestuia, cu stânjeneala dispărută, înlocuită de furie. Şi sunteţi departe de Rocky Valley.

Chase Summers o privi pe fata care stătea în faţa lui cu o atitudine atât de beligerantă. Fusese surprins de ostilitatea ei bruscă. Judecând după situaţia în care o găsise, nu se aşteptase să fie atât de tânără. Arăta de paisprezece sau cincisprezece ani, doar o fetiţă, suficient de tânără pentru a putea purta pantaloni. O fată mai mare nu ar fi îndrăznit să poarte aşa ceva. Iar bărbatul de vreo douăzeci de ani era prea bătrân pentru a profita de un copil. Dar nu era problema lui Chase. Expresia lui nu se schimbă, nici măcar atunci când ochii verzi-albaştri ai fetei îi aruncară priviri ucigătoare. Era al naibii de drăguţă, iar ochii aceia neobişnuiţi erau uluitori.

– Dar..., începu Blue, însă ea sări din nou în spatele lui, pişcându-l iarăşi.

– Nu ştiam că încalc proprietatea, răspunse Chase. Dacă îmi arătaţi direcţia în care trebuie să mă îndrept, voi pleca.

– Ţineţi-o tot spre nord, domnule, răspunse Jessie, avertizându-l apoi tăios: Şi nu vă întoarceţi pe aici. Nu ne plac străinii care ne traversează pământurile.

– Voi ţine minte acest lucru, replică Chase.

Înclină apoi din cap în semn de mulţumire şi traversă pârâul, continuându-şi drumul.

Jessie se uită după el, cu ochii țintă pe spatele lui, până când îl simți pe Blue privind-o în același fel. Expresia lui era un amestec de confuzie și furie, iar ea își feri repede privirea. Aplecându-se pentru a-și recupera centura cu pistoale, și-o legă în jurul mijlocului, refuzând să se uite înspre el.

– Stai puțin, fato. Blue o prinse de braț atunci când ea își luă pălăria și porni înspre calul ei. Ce naiba a fost asta?

Ea încercă să ridice din umeri.

– Nu-mi plac străinii.

– Ce are asta de-a face cu mințitul? întrebă el.

Jessie își smulse brațul din strânsoarea lui și se întoarse cu fața la el, ochii trădându-i furia care se adunase în ea. Blue aproape că uită de furia lui, deoarece înfățișarea ei era o privelițe demnă de văzut: ochii îi ardeau verzi-albăstrui, sânii se înălțau și coborau în ritmul respirației, coada împletită îi era aruncată peste umăr, atingându-i șoldurile înguste. Mâna dreaptă i se odihnea pe patul pistolului, și, deși Blue se îndoia că l-ar fi împușcat, amenințarea era prezentă, așa că el nu mai încercă să o atingă.

– Jessie, nu înțeleg. Dacă mi-ai spune doar ce te-a supărat atât de tare...

– Totul! izbucni ea. Tu! El!

– Știu ce am făcut eu, dar...

– Ar fi bine să nu mai încerci așa ceva niciodată, Blue Parker!

El se încruntă. Nu vorbea serios. Nu avea de gând să renunțe la ea, oricum. Dar ar fi fost o idee bună să-i atragă atenția asupra altui subiect pentru un timp.

– Ei bine, ce a făcut el? De ce l-ai mințit?

– Ai auzit pe cine căuta.

– Și?

– Crezi că nu am ghicit de ce o căuta?

Blue îi urmări privirea.

– Nu știi nimic sigur.

Jessie se așeză.

– Nu știu? Arăta mult prea bine. Trebuie să fie unul dintre iubiții ei, și afurisită să fiu dacă am să-l las la ferma mea, să-și facă de cap sub acoperișul meu!

– Și ce ai de gând să faci odată ce-și dă seama că l-ai mințit și se întoarce?

Jessie era prea furioasă pentru a se gândi la asta.

– Cine spune că se va întoarce? Vine probabil de la oraș, la fel ca ea. N-ar reuși probabil nici să iasă dintr-o gaură din pământ, adăugă ea cu dispreț. Nu ai văzut cât de încărcați îi erau coburii? Este genul de bărbat care nu ar supraviețui fără să-și cumpere proviziile. Dacă ajunge la fortul Laramie sau înapoi la Cheyenne, nu va fi nerăbdător să se aventureze din nou în sălbăticie, unde cel mai apropiat magazin este la câteva zile depărtare. Se va întoarce de unde a venit și o va aștepta pe ea să vină la el – și abia aștept să se întâmple asta.

Blue clătină din cap.

– Chiar o urăști.

– Da, o urăsc!

– Nu este normal, Jessie, spuse el pe un ton blând. Este mama ta.

– Nu, nu este! Jessie dădu înapoi, ca și cum el ar fi lovit-o. Nu este! *Mama* mea nu m-ar fi părăsit. Nu l-ar fi lăsat pe Thomas Blair să mă transforme în fiul pe care și l-a dorit. Mama mea a murit aici. Femeia aia nu este decât o stricată. Nu i-a păsat niciodată de mine.

– Poate că suferi, Jessie, spuse el binevoitor.

Jessie voia să plângă. Suferea? De câte ori nu adormise plângând pentru că nu avusese pe nimeni alături care să-i ușureze suferința unei vieți pe care o ura? Nu se întâmplase totul din cauza mamei sale? Tatăl ei acționase numai pentru a-i face în ciudă acelei stricate, cum o numea pe mama ei. O retrăsese pe Jessie de la pension deoarece mama ei își dorise ca ea să fie educată. Îi refuzase orice lucru feminin deoarece mama ei își dorise să o transforme într-o domnișoară. O transformase în ce era acum deoarece știa că mama ar fi urât asta. În mod irațional, acumulase datorii pentru a construi o casă demnă de o regină, deoarece ar fi fost ceva ce mama ei ar fi iubit și nu ar fi putut avea.

– Am depășit de mult pragul suferinței, Blue, spuse Jessie încet. Nu am avut nevoie de ea pentru multă vreme și cu siguranță nu am nevoie de ea acum.

Înainte ca lacrimile să-i inunde ochii, Jessie alergă la calul ei și porni în galop. Nu o deranja plânsul, doar că nu voia să fie văzută plângând. Călări înspre sud, departe de fermă, departe de motivul lacrimilor ei.

Capitolul 2

Când Jessie intră în curte, soarele asfințea, iar cerul era pătat cu roșu întunecat și violet la vest, dincolo de munți. Lumina cădea asupra pridvorului din fața întinsei case a fermei, așa că ea călări în spate, unde putea intra prin bucătărie, fără să fie văzută. Descălecă și-l trimise pe Blackstar la grajd, lovindu-l ușor pe crupă. Avea să meargă direct în boxa lui, așteptând-o să vină și să-l țesale. Era moartă de foame, deja de câteva ore bune, și voia să ia o înbucătură care să-i aline foamea cât de cât înainte de a-și pregăti calul pentru noapte.

Blackstar nu avea să se supere dacă o aștepta câteva minute. Blackstar nu se supăra niciodată, orice ar fi făcut Jessie. Obișnuia să-i muște pe alții uneori sau chiar să lovească din când în când, dar cu Jessie era un înger. Tunet Alb știuse că avea să fie blând cu ea atunci când îi dăduse armăsarul. Tunet Alb se pricepea la cai ca nimeni altul, și-l crescuse pe Blackstar de când fusese un mânz, îl crescuse special pentru Jessie. Ea însă nu ghicise niciodată acest lucru. În tot acel timp, crezuse doar că-și ajuta prietenul să îmblânzească un cal.

Fusese un dar atât de generos. Caii erau un semn de bogăție printre indieni, iar Tunet Alb nu avea prea mulți cai. Dar așa era el. Blackstar nu fusese singurul lui cadou pentru ea de-a lungul anilor de prietenie. Fusese cel mai apropiat prieten al ei, de fapt, alături de bătrânul Jeb. Blackstar însemna totul pentru ea datorită prieteniei lor. Gândindu-se la acest lucru, privindu-și calul mergând la trap înspre grajd, aproape uită de mâncare. Dar stomacul îi reaminti, iar ea păși în bucătăria întunecată, închizând cu grijă ușa în urma ei.

Mirosul cinei persista în bucătăria încăpătoare, iar Jessie aștepta cu nerăbdare să revină mai târziu și să-și pună o porție mare din tocana făcută de Kate. Se uită pe tejghele după ceva de înbucat rapid și zâmbi când văzu o farfurie cu pâine proaspătă. Însă apoi auzi vocea mamei sale și se pregăti să plece. Atunci, auzi o altă voce.

Se opri acolo unde era, uitându-se țintă înspre ușa larg deschisă care ducea spre hol. Era imposibil să fi auzit bine. Nu era vocea *aceea*, nu? Se apropie și mai mult de ușă, apoi se furișă câțiva pași în josul holului, oprindu-se în dreptul dormitorului ei. Putea auzi clar vocea acum, iar fața i se aprinse amintindu-și scena de mai devreme. La naiba, fusese prinsă cu minciuna!

Se furișă mai aproape de încăperea principală, mergând pe vârfuri din cauza cizmelor ei de călărie, cu tocuri de cinci centimetri. Slavă Cerului că nu purta pinteni atunci când călărea pe Blackstar! Își alungi gâtul, privind pe după colț, până reuși să vadă întreaga cameră, plină de toate lucrurile frumoase pentru care se îndatorase Thomas Blair, datorii moștenite acum de către Jessie.

Înăuntru, stând unul lângă celălalt pe sofaua capitonată, cu spatele la Jessie, erau mama ei și străinul. Jessie îi privi țintă câteva momente. El își dăduse jos pălăria, descoperindu-și părul castaniu-închis care i se ondula pe gât.

– Nu știu cine ar putea fi fata, Chase, spunea Rachel. Dar nu sunt aici decât de o săptămână, și încă nu i-am cunoscut pe vecinii Jessicăi.

– Dacă toți sunt la fel de ostili ca puicuța aceea promiscuă, nici nu ai de ce să te deranjezi. Dacă nu m-aș fi întâlnit pe drum cu unul dintre ajutoarele de la fermă, care m-a îndreptat în direcția potrivită, aș fi dormit iarăși în câmp deschis. Mi-a ajuns o astfel de noapte.

Rachel râse.

– Presupun că nu te-ai îndepărtat prea mult de civilizație de când te-am văzut ultima oară, nu?

– Dacă poți numi orașele de văcari din Kansas civilizație... Chase clătină din cap. Dar orice cameră de hotel și orice masă caldă sunt mai bune decât un foc singuratic de tabără.

– Ei bine, sunt bucuroasă că ai ajuns aici. Când ți-am trimis acele telegrame, nu eram sigură că îți vor parveni. Te-ai mutat mereu destul de mult. Și, oricum, nu eram sigură că ai să vii.

– Nu ți-am spus eu să-mi trimiți vorbă oricând ai nevoie de mine?

– Știu. Dar nici unul din noi nu a crezut că voi ajunge la asta. Cel puțin eu nu am crezut.

– Nu-ți place să ceri ajutor.

Era o afirmație.

– Cât de bine mă cunoști.

Rachel râse cu blândețe, iar sunetul zgârie nervii lui Jessie.

– Care este deci problema, doamnă? întrebă Chase.

Jessie înțepeni. Nu-i plăcea tandrețea din vocea lui.

– Nu sunt sigură cu adevărat, Chase, spuse Rachel ezitând. Cel puțin, nu este încă nimic specific. Este posibil să-ți fi cerut ajutorul fără să fi fost, totuși, nevoie. Adică...

– Stai puțin, spuse Chase brusc. Nu îți stă în fire să ocolești atât subiectul, Rachel.

– M-aș simți foarte prost să te fi adus aici pentru nimic.

– Poți uita de asta chiar acum. Fie că este ceva care te deranjează, fie că nu, eu sunt bucuros că am venit. Nu mă mai ținea nimic în Abilene, și era timpul să o iau oricum din loc. Să spunem că aceasta este o vizită pe care ți-o datoram de mult, iar, dacă este ceva cu care te pot ajuta cât timp sunt aici, cu atât mai bine.

– Nu știi cât de mult apreciez acest lucru.

– Nu-ți bate capul cu asta. Doar spune-mi care este problema.

– Are de a face cu bărbatul care l-a ucis pe Thomas Blair.

– Blair a fost primul tău soț?

– Da.

– Cine l-a ucis?

– Numele bărbatului este Laton Bowdre. L-am întâlnit în Cheyenne acum câteva săptămâni, înainte să fi venit aici, la fermă. Mă dusesem la bancă, la domnul Crawley, cel care mi-a trimis scrisoarea lui Thomas. Am crezut că mi-ar putea explica de ce Thomas s-a răzgândit după toți acești ani.

– Nu era explicat în scrisoare?

– Nu chiar.

– Și bancherul a înțeles?

– Nu. Mi-a spus totuși că Thomas avea o datorie considerabilă la bancă.

– Crezi că de aceea te-a numit tutorele Jessicăi, pentru că nu credea că se descurcă singură?

– Este posibil, spuse Rachel căzută pe gânduri. Știu că nu și-ar fi dorit ca ea să piardă ferma. Dar este singurul lucru de care sunt sigură.

– Dumnezeule, mormăi Chase. Cum ar trebui să o ajuți? Nu știi nimic despre viața la fermă.

– O, Thomas nu se aştepta să conduc eu ferma, doar să mă asigur că Jessicăi nu i se întâmplă nimic rău înainte să împlinească douăzeci de ani sau înainte să se căsătorească, oricare s-ar întâmpla prima dată. Simţea că nu este încă pregătită să-şi conducă propria viaţă şi că, aşa a spus, ar avea nevoie de ghidare, de o mână forte, pentru următorii câţiva ani. Domnul Crawley mi-a spus că scrisoarea fusese în posesia băncii în ultimii patru ani. Thomas era îngrijorat pentru Jessica deoarece este atât de tânără. Cât despre fermă, Jessica o conduce – şi, din câte am văzut, ştie foarte bine ce face.

– Nu poţi vorbi serios!

– Aş vrea să nu fie aşa. În vocea lui Rachel se simţea amărăciunea. Dar Thomas a avut la dispoziţie zece ani să lucreze cu ea, să o înveţe tot ce era de ştiut despre creşterea vitelor. Şi altele, mai rele.

– Mai rele?

– Vei înţelege la ce mă refer atunci când o vei întâlni. Dar, după cum spuneam, l-am întâlnit pe domnul Bowdre la bancă. Domnul Crawley ne-a făcut cunoştinţă. Sigur că şi-a exprimat regretele – în cel mai nesincer mod, aş putea adăuga – şi mi-a explicat ce s-a întâmplat. Se pare că a fost vorba despre un joc de cărţi într-unul dintre localuri, iar Thomas a pariat pe o sumă ridicolă, convins că avea cărţile câştigătoare. Dar nu a fost aşa, şi l-a acuzat pe Bowdre că a trişat. Thomas a vrut să-şi scoată pistolul, dar Bowdre a ajuns primul la al său şi l-a împuşcat pe Thomas.

– Ce spune şeriful?

– Spune că aşa au stat lucrurile. Există o duzină de martori, iar eu am vorbit cu câţiva dintre ei. Toţi spun acelaşi lucru. A fost o luptă dreaptă. Totuşi, nu s-a stabilit niciodată dacă Laton Bowdre trişa într-adevăr sau nu, iar acum este prea târziu. Problema este că încă deţine poliţa lui Thomas. În locurile astea, o datorie la cărţi valorează la fel de mult ca aurul.

– Ca jucător de cărţi, zise bărbatul şi rânji sardonic. Nu pot spune că-mi pare rău să aud aşa ceva.

– Ei bine, de aceea este totul atât de îngrozitor. Îşi vrea banii, iar Jessica nu-i are. Cred că i-ar fi cerut ferma dacă nu l-ar fi confruntat cu privire la poliţă în faţa martorilor, forţându-l să-i lase timp pentru a plăti.

– Cât timp?

– Trei luni.

– Şi ce spune Jessica despre toate astea?

– Nu este îngrijorată. Spune că va avea grijă de Bowdre după adunarea de toamnă a turmei. Are contracte pentru carnea de vită cu câteva dintre taberele miniere din nord.

– Atunci, care este problema, Rachel?

– Laton Bowdre. Pare să fie un ticălos – cel puţin asta este impresia pe care mi-a lăsat-o mie. Rachel îşi muşcă buza, apoi mărturisi: Chiar nu cred că vrea banii, Chase. Cred că vrea ferma.

– Crezi că ar putea face ceva s-o împiedice pe Jessica să-i plătească?

– Da. Nu ştiu însă ce. Şi poate că totul este în imaginaţia mea. Dar m-aş simţi mult mai liniştită dacă l-ai verifica, să vezi ce impresie îţi lasă.

– Desigur, fu de acord Chase. Dar de ce nu rezolvi tu partea cu datoria? Cu siguranţă îţi poţi permite.

– Crezi că nu vreau? Am încercat să-i dau banii Jessicăi, dar mi i-a aruncat în faţă. Nu va accepta nimic de la mine.

– De ce?

Rachel râse cu amărăciune.

– Tatăl ei m-a urât şi a învăţat-o şi pe ea să mă urască. Şi o face foarte bine.

În cameră se făcu linişte pentru un moment, apoi Chase spuse:

– Când voi face şi eu cunoştinţă cu această femeie încăpăţânată?

Jessie nu aşteptă răspunsul. Se duse înapoi pe hol şi se strecură în dormitorul ei. Apucă în grabă câteva lucruri, apoi se duse din nou la bucătărie, luă întreaga pâine şi părăsi casa în linişte.

Era îngrozitor de furioasă. Cum îndrăzneau să vorbească despre ea? Cum îndrăznise Rachel să cheme un străin care să se amestece în treburile ei? Femeie încăpăţânată?? Ticălosul! N-avea decât să meargă la Cheyenne să-şi vâre nasul peste tot. Şi apoi să vină înapoi şi să-i raporteze lui Rachel. Şi după aceea să dispară din viaţa Jessicăi. Dar ea nu avea să fie prin preajmă pentru a-l cunoaşte. Nu avea să se întoarcă până când el nu va fi plecat.

Capitolul 3

Târziu în acea noapte, Rachel începu să se îngrijoreze din cauza absenței Jessicăi. Îl rugase deja pe Chase să verifice anexele casei, dar acesta se întorsese singur, clătinând din cap. Jessica venea și pleca la ore ciudate, dar nu mai întârziase niciodată atât de mult. Mama ei începu să-și imagineze tot felul de scenarii îngrozitoare.

Plecă în căutarea lui Jeb, cu Chase urmând-o. El era deja enervat de această fiică a ei ce se ascundea și care nu părea deloc preocupată de sentimentele celorlalți.

Îl găsiră pe Jeb în grajd, îngrijind un mânz bolnav. Le lăsă impresia clară că nu-i plăcea să fie deranjat de ei. Chase era sigur că Rachel își pierdea timpul, deoarece el îl întrebase deja pe bătrân dacă nu o văzuse pe Jessica întorcându-se. Jeb îi răspunsese concis că era evident că nu era acolo.

– Jeb, te rog, dacă Jessica este aici..., începu Rachel.

– Nu-i. A venit, a văzut că ai companie și a plecat din nou.

– A plecat? Pentru cât timp?

– Nu pot spune.

– Ei bine, când a plecat?

– Acum vreo două ore.

– Ar trebui să revină curând, nu-i așa? întrebă Rachel plină de speranță.

Jeb nu-și ridică privirea nici măcar o dată.

– Nu prea cred.

– De ce nu?

– Era destul de înfuriată când a plecat – cam ca atunci când se certa cu tatăl ei. Nu prea cred c-om vedea fata timp de o săptămână sau două, cel puțin.

– Poftim?

Jeb îi aruncă în sfârșit o privire lui Rachel. Aceasta părea atât de copleșită, încât el dădu înapoi.

– Anul trecut ar fi plecat probabil pentru vreo câteva zile, pentru că mergea la casa Anderson, la vreo cincisprezece kilometri de aici. Mergea acolo să-i facă în ciudă tatălui ei, pentru că el refuza să-i ofere educație. Domnul Anderson a fost învățător în est.

Rachel fu surprinsă.

– Și-a continuat deci educația?

– Presupun că da. Jeb chicoti. Dar, așa cum spuneam, poate că ar fi mers acolo anul trecut, dar familia Anderson s-a întors în est.

– De ce ați mai pomenit despre asta, domnule Hart? întrebă Chase.

Rachel își puse mâna pe brațul lui pentru a-l opri, știind că Jeb Hart povestea lucrurile în felul său. Nu oferea niciodată de bunăvoie informații, iar, când vorbea totuși, spunea o poveste lungă și întortocheată.

– Lasă asta, Jeb, zise ea repede. Spune-mi doar unde crezi că ar fi putut pleca.

– Nu a spus, răspunse el brusc, îndreptându-și din nou atenția asupra mânzului.

– Ai idee unde a mers, Jeb? Sunt foarte îngrijorată.

– Nu te-ai liniști deloc dacă ai ști, avertiză el.

– Te rog, Jeb.

El ezită, apoi ridică din umeri.

– Probabil își vizitează prietenii indieni. Și nu se va întoarce înainte de a fi pregătită.

– Indieni? Dar... este în siguranță cu ei?

– Presupun că este la fel de în siguranță ca și în oricare alt loc.

– Nu știam că sunt indieni în apropiere, murmură Rachel absentă, complet derutată.

– Nu sunt. Sunt la o distanță de trei-patru zile călare, depinde de cât de grăbită e.

– Nu vorbești serios! Rachel icni, cu ochii măriți. Vrei să spui că va călători singură timp de trei sau patru zile, ridicându-și singură tabăra?

– Mereu a făcut asta.

– De ce ai lăsat-o să plece? întrebă Rachel, teama făcându-i vocea mai ascuțită decât ar fi vrut.

Însă Jeb spuse simplu:

– N-o poți împiedica pe fata asta să facă ceva din ce și-a propus. Încă n-ai descoperit asta?

Rachel se întoarse spre Chase, implorând cu ochii ei albaștri.

– Mergi după ea? Nu suport s-o știu singură acolo, afară. A plecat doar de câteva ore, Chase. Ai putea s-o găsești în seara asta.

– Rachel...

– Te rog, Chase.

Nu avea cum s-o refuze când îi vedea enormii ochi albaștri. Oftă.

– Nu sunt cel mai bun cititor de urme, dar o voi găsi cumva. Unde este rezervația asta de indieni spre care a plecat?

– Este rezervația tribului Shoshone, nu-i așa, Jeb? spuse Rachel. Nu aștepta ca el să-i răspundă. Este la nord-vest de aici. Nu ar trebui să mergi foarte departe totuși. Nu ar călări toată noaptea, nu, Jeb?

De data aceasta, aștepta răspunsul lui. El îi privea ca și cum ar fi fost nebuni.

– Probabil se va opri undeva pentru noapte.

– Uite, vezi, Chase, îi spuse Rachel. Dacă urmezi munții spre nord, ar trebui să o găsești ușor.

– Nu ne aștepta înapoi înainte să se facă dimineață, Rachel. Are un avans de câteva ore față de mine.

– Indiferent de cât de mult durează, mă voi simți mai liniștită știind că o cauți.

Jeb îl privi pe străin înșeuându-și calul și plecând. Frumos cal, admise el înciudat. Păcat că biata creatură avea să călărească zile la rând fără nici un motiv. Ei bine, nu era vina lui Jeb că presupuseseră că indienii lui Jessie erau indieni din rezervație. Nu se simțise obligat să-i corecteze. Loialitatea lui era rezervată pentru Jessie și pentru nimeni altcineva. Știa că lui Jessie nu i-ar fi plăcut să fie urmărită. Proasta ei dispoziție era doar din cauza acestui bărbat, nu? Nu din cauza lui plecase?

Era mai bine că Jeb nu le explicase că Jessie plecase spre regiunea Powder River, o zonă pe care armata o concesionase indienilor în 1868. Era teritoriul de vânătoare al indienilor Cheyenne și al aliaților lor de temut, Sioux. După întoarcerea lui Chase Summers, peste vreo săptămână, probabil, avea să le spună adevărul. De bună seamă că Chase avea să-i mulțumească pentru că nu-l trimisese în teritoriul indienilor ostili.

„Probabil i-am salvat viața ținându-mi gura", se gândi Jeb. După aceea, nu se mai gândi deloc la această chestiune.

Capitolul 4

Era trecut de miezul nopții când Jessie ajunse la cabana folosită de oamenii care munceau pe pășunea de nord. Nimeni nu dormea acolo în timpul lunilor calde de vară, așa că Jessie avea la dispoziția sa micuța încăpere. Avea acolo chiar și un pat de campanie. În dimineața următoare, își adună câteva provizii și porni la drum. Scoțând un timp foarte bun, ajunse la destinație în seara celei de-a treia zile.

Atunci află că făcuse călătoria degeaba. Își plimbă privirea peste pârâul plin de coturi, la zona în care, peste iarnă, cincizeci de corturi se îngrămădiseră pe sub copaci. Fie sosise prea devreme, fie indienii întârziaseră în urmărirea turmelor de bivoli spre nord. Micul trib al lui Tunet Alb nu sosise încă.

Privi o veveriță alergând prin iarba înaltă. Iarba crescuse destul de mult în timpul primăverii și al verii. Avea să le ajungă cailor aproape întreaga iarnă, până când tribul avea să plece din nou. Jessie se opri, uitându-se în jur cu melancolie. Așteptase cu nerăbdare să stea de vorbă cu Tunet Alb și era extrem de dezamăgită. Nu-l văzuse din primăvară, așa că el nu știa că tatăl ei murise. Acum, probabil că nu avea să-l vadă pe Tunet Alb până toamna mai târziu. Nu avea să se poată întoarce aici decât după adunarea de toamnă a turmei.

Jessie traversă pârâul, hotărâtă să-și ridice acolo tabăra peste noapte. Se duse direct în locul în care petrecuse atâtea nopți, locul pe care mama lui Tunet Alb, Apă Curgătoare, îl folosea mereu pentru a-și așeza cortul. Dar se simțea singură acolo fără prietenul ei și familia acestuia, fără gălăgia copiilor, fără poveștile spuse de către femei în timp ce lucrau și fără strigătele victorioase ale vânătorilor. Se simțea mai singură acolo decât în oricare alt loc de pe potecă.

În timp ce-și pregătea culcușul și aduna lemne pentru foc, Jessica își aminti prima sa călătorie în această regiune, cu opt ani în urmă.

Își urmărise tatăl fără știrea acestuia, deoarece tatăl ei ducea cu el un nou-născut, și ea se temuse că avea de gând să-l lase undeva să moară. Era furios pentru că era o fetiță, iar Jessie nu era atât de neștiutoare încât să nu-și fi dat seama că era vorba despre sora ei vitregă.

Tatăl ei adusese bebelușul aici, iar ea se simțise ușurată. Nu-și dăduse atunci seama că tatăl ei lăsase fetița cu bunica acesteia. Ibovnica indiană a tatălui ei, care trăise cu acesta timp de un an, murise la naștere. Fusese sora vitregă a lui Tunet Alb. Jessie aflase toate acestea mult mai târziu.

Dorind să se asigure că bebelușul avea să fie pe mâini bune, Jessie își dezvăluise prezența în fața indienilor, după plecarea tatălui ei. Mama lui Tunet Alb ghicise cine era, după asemănarea cu tatăl ei, și, fiindcă vorbea engleza, ea și Jessie deveniseră prietene. Chiar și severul tată vitreg al lui Tunet Alb, Tovarășul Lupilor, o tolerase pe Jessie. Acesta îl cunoscuse pe Thomas Blair pe vremea în care vâna punând capcane, iar cei doi deveniseră parteneri de negoț.

Jessie se întorsese să viziteze bebelușul în fiecare lună a acelui an, până când vremea devenise prea aspră pentru călătorie. Se apropiase de Tunet Alb și de sora mai mică a acestuia, Micuța Pasăre Cenușie, și înflorise, având prieteni pentru prima oară în viață. Tatăl ei nu era un om afectuos, iar indienii umpluseră un gol din viața lui Jessie.

În anul următor, când vremea îi permisese în sfârșit lui Jessie să călătorească spre nord, ea aflase că sora ei murise în timpul iernii crunte. Ar fi putut înceta să mai vină, dar descoperise că tabăra indienilor era singurul loc în care putea fi ea însăși. Se putea îmbrăca în haine femeiești, ceea ce tatăl ei nu-i permitea. Aici își găsise prieteni buni, mai ales pe Tunet Alb.

Avea ce era mai bun din ambele lumi atunci când stătea cu indienii. Putea sta lângă corturi, așa cum trebuiau să stea fetele tinere, învățând să coase și să înșire mărgele, să gătească, să tăbăcească și să pregătească pieile bivolilor. Dar nimeni nu se încrunta dacă ea voia să meargă la vânătoare cu Tunet Alb, să participe la o cursă de cai sau să se alăture jocurilor dintre băieți. Putea să facă toate acestea deoarece nu era una dintre ei și pentru că venise la ei îmbrăcată în haine bărbătești, dovedind excelente abilități masculine.

O acceptaseră. O numiseră Arată-a-Femeie. Cu părul ei negru ca abanosul și pielea bronzată de soarele verii, arăta ca o indiancă. Jessica își iubea numele indian.

Gândindu-se la oamenii pe care-i iubea cel mai mult, Jessica ajunse cu gândul la bărbatul pe care-l ura cel mai mult: Laton Bowdre. De vârstă mijlocie și cu un început de chelie, avea ochi căprui foarte expresivi, care vorbeau despre lascivitatea mereu prezentă în mintea sa. Nimic nu-l recomanda, nici hainele sale ostentative și cu siguranță nici trupul lui sfrijit. Era urât. Îi amintea lui Jessie de o nevăstuică, preocupat de nimic altceva în afară de propria sa plăcere.

Atunci când îl întâlnise prima dată, chiar în timp ce el îi cerea plata pe polița pe care o câștigase de la tatăl ei, ochii lui se plimbaseră pe tot trupul lui Jessie. Ea fusese sigură că, dacă nu ar fi fost și alții prezenți, mâinile lui ar fi urmat traseul ochilor.

Câtă dreptate avusese! A doua ei întâlnire cu bărbatul nu fusese la fel de ușoară. Bowdre o încolțise pe drumul înspre gară, atunci când ea voise să facă o călătorie la Denver, pentru cumpărături. În jur nu se aflase nimeni care să o salveze. Își amintea cu claritate vocea aceea ca un tors.

– Este o plăcere să te întâlnesc, domnișoară Blair. Abia te-am recunoscut, draga mea, îmbrăcată în rochie.

– Scuzați-mă, încercase Jessie să treacă, dar Laton Bowdre îi blocase calea.

– Poate ai ceva pentru mine? întrebase Bowdre mieros.

Jessie era furioasă.

– Ne-am înțeles că-ți vei primi banii pătați de sânge peste trei luni.

Omul ridicase din umeri.

– Am crezut doar că ai vrea să plătești mai repede. Dar sigur nu îți permiți, nu-i așa? Cum am putut uita? Rânji. A fost generos din partea mea să-ți ofer timp, nu-i așa? Nu mi-ai mulțumit niciodată cum se cuvine pentru această generozitate.

Jessie scrâșnise din dinți.

– A fost cumsecade din partea dumitale, spusese ea pe un ton searbăd.

– Mă bucur că-ți dai seama de asta. Desigur, nu ar strica o mică dobândă. Înainte ca ea să poată răspunde, bărbatul continuase: Draga mea, aș putea chiar fi convins să scad o parte a datoriei dacă tu...

– Las-o baltă! izbucnise Jessie. Îți vei primi datoria – în bani!

Bowdre chicotise în fața indignării ei și întinsese o mână osoasă pentru a-i atinge fața.

– Gândește-te puțin. O femeie are nevoie de un bărbat. Aș putea chiar lua în considerație căsătoria. La urma urmei, nu te poți aștepta să conduci ferma de una singură. Da, chiar aș putea lua în considerație căsătoria.

Mâna lui îi căzuse pe umăr și începuse să se miște mai jos. Jessie reacționase instinctiv, pocnindu-l cu pumnul care o duruse tot drumul până la Denver. Surprinderea lui, precum și firișorul de sânge care i se scurgea din colțul gurii nu îi potoliseră mânia.

– Nu mai puneți niciodată mâna pe mine, domnule Bowdre, îl avertizase ea pe un ton tăios.

– Vei regreta asta, fetițo, spusese Bowdre pe un ton la fel de rece, renunțând la orice prefăcătorie.

– Mă îndoiesc, replicase Jessie furioasă. Aș fi putut regreta dacă aș fi avut la mine pistolul, deoarece ar fi trebuit să-i explic șerifului de ce v-am împușcat. O zi bună, domnule Bowdre.

Amintirea acelui episod o făcu să se cutremure, așa că și-l îndepărtă din minte. Odată aprins focul, Jessie curăță cocoșul de munte pe care îl împușcase mai devreme. Îl tăie și-l aruncă într-o oală cu apă, alături de niște mazăre uscată, condimente și puțină făină, apoi făcu un aluat gros din proviziile pe care le avea cu ea și îl adăugă în oală sub forma găluștelor. Învățase cu mult timp în urmă să nu se zgârcească atunci când venea vorba despre mâncare doar pentru că era singură. O masă copioasă putea ține mult. Îi oferea, de asemenea, energia necesară unei zile plictisitoare petrecute în șa.

În timp ce mâncarea fierbea pe foc, ea se ocupă de Blackstar, frecându-l bine. Apoi, aruncă o pătură peste el, să-i țină de cald peste noapte. Ea își păstră jacheta din piele de căprioară. Vara era pe terminate, își dădu ea seama. Își înfășură cealaltă pătură în jurul picioarelor și se așeză lângă foc pentru a mânca.

Terminase doar pe jumătate când Blackstar începu să fornăie și să tropăie, iar ea înțelese că nu mai era singură. Jessie știa că nu trebuia să sară repede în picioare, alarmată. Exact asta așteptau indienii de la oamenii albi, iar un astfel de comportament prostesc i-ar fi putut aduce o săgeată în spate. Rămase acolo unde era.

Aşteptă câteva momente înainte să vorbească tare, clar, pe un ton prietenos:

– Mi-ar prinde bine compania, şi am mâncare pe care o pot împărţi, dacă vii lângă foc, să te pot vedea.

Nu-i răspunse nimeni. Ar fi trebuit oare să repete, în limba indienilor?

Tot nu se mişcă, dar încercă în Cheyenne:

– Sunt Arată-a-Femeie, prietenă a poporului Cheyenne. Am de împărţit foc şi mâncare, dacă vrei să te apropii.

Tot nu primi vreun răspuns. Trecu de la teamă la uşurare după ce se scurseră zece minute fără nici un zgomot. Blackstar se liniştise şi el. Totuşi, nu era stilul lui să se agite fără nici un motiv.

Apoi dintr-odată bărbatul fu lângă ea. Jessie îşi duse mâna la piept, şocată. Nu-l auzise apropiindu-se. Într-un moment, spaţiul din jurul ei fusese pustiu, iar în momentul următor, lângă ea se aflau picioarele încălţate cu mocasini, depărtate, la doar câţiva centimetri de picioarele ei încrucişate.

Ochii ei se ridicară de-a lungul picioarelor lungi îmbrăcate în pantaloni franjuraţi, dincolo de şorţul care-i ajungea doar la jumătatea coapselor şi peste pieptul larg, gol şi musculos. Avea cicatrici care stăteau mărturie pentru curajul şi rezistenţa sa. Tunet Alb avea cicatrici similare, obţinute în urma unui Dans al Soarelui, cu câţiva ani în urmă.

Pe măsură ce ochii ei ajunseră tot mai sus, fu surprinsă să vadă un bărbat de cel mult douăzeci şi cinci de ani. Chipul său era impresionant, cu pielea de culoarea cuprului întinsă peste pomeţii înalţi, un nas ca de şoim şi ochi negri ca tăciunele. Ochii nu dezvăluiau mimic. Părul său negru era lung şi lăsat liber pe spate, cu două mici împletituri în faţă. Într-una din împletituri avea o singură pană albastră. Pe umăr îi atârnau un arc şi nişte săgeţi. Mâinile sale erau goale, arătându-i că nu o considera o ameninţare.

– Eşti o frumuseţe, nu-i aşa? spuse Jessie, terminând de privit.

Ochii tânărului atât de arătos îi întâlniră pe ai ei, iar ea roşi, dându-şi seama de ceea ce spusese. Dar expresia lui nu se schimbă. Înţelesese oare? Jessie se ridică încet în picioare, pentru a nu-l alarma. Atunci obţinu prima reacţie din partea lui, când pătura îi căzu de pe picioare, iar el îi văzu pantalonii strâmţi şi tocul pistolului. Înainte ca ea să se poată gândi ce să facă, el se întinse după jacheta

ei și o deschise. Ochii i se plimbară peste umflăturile moi care îi întindeau partea din față a cămășii, și totuși Jessie nu îndrăzni să se retragă.

În cele din urmă, îi dădu drumul, iar Jessie începu din nou să respire.

– Acum, că ne-am liniștit, putem comunica. Vorbești engleza? Nu? Trecu apoi la singura limbă indiană pe care o știa: Cheyenne? Ești Cheyenne?

El o luă prin surprindere dând drumul unui șuvoi de cuvinte cu voce profundă, rezonantă. Din nefericire, singurul cuvânt pe care-l recunoscu fu un cuvânt din limba indienilor Dakota.

– Ești Sioux, conchise ea dezamăgită, deoarece deși dialectele Cheyenne și Sioux erau asemănătoare, nu erau la fel.

Jessie nu mai vorbise niciodată cu un războinic Sioux, ci doar văzuse de-a lungul anilor câțiva care vizitaseră tabăra lui Tunet Alb. Acest războinic splendid făcea parte din triburile ostile fățiș albilor, triburi atât de puternice, încât forțaseră armata să le lase în pace teritoriile. Indienii Sioux și Cheyenne din nord nu fuseseră îngenuncheați de către oamenii albi, spre deosebire de aproape toate celelalte triburi de indieni din câmpii. Aceștia revendicaseră întreaga regiune Powder River drept teritoriul lor de vânătoare – și o obținuseră. Iar acum ea era aici, față în față cu un războinic Sioux care o găsise pe teritoriul său.

Direcția în care o luaseră gândurile ei era una alarmantă, așa că Jessie se opri. Nu avea motive să se teamă de acest războinic. Deocamdată. El binevoise să-i vorbească, ceea ce era un semn foarte bun.

– Albii mă numesc Jessica Blair, iar indienii Cheyenne, Arată-a-Femeie. Vin aici des pentru a-mi vizita prietenul, pe Tunet Alb, și familia lui, dar anul acesta am venit prea devreme, așa că mă voi întoarce dimineață la casa mea din sud. Îl cunoști pe Tunet Alb?

Își completase lunga explicație prin limbajul semnelor pe care-l cunoștea, dar el nu-i oferi nici o indicație că ar fi înțeles. Jessie tăcu, iar el își mută privirea de la ea la calul ei.

Se duse înspre Blackstar pentru a-l examina, iar ea spuse:

– Mi-a fost dăruit de către Tunet Alb.

Războinicul zise ceva în sfârșit, dar ea nu-l înțelese. El întinse mâna și mângâie crupa calului, râzând când Blackstar își întoarse capul și încercă să-l muște.

Jessie își pierdu răbdarea și izbucni:

– La naiba, încetează să te mai uiți la calul meu. Nu-l poți avea!

Supărarea din tonul ei nu putea fi confundată, chiar dacă vorbele erau de neînțeles. Reușise să-i atragă atenția din nou, iar el reveni în fața ei. De această dată, era atât de aproape, încât ea trebui să se uite în sus pentru a-i întâlni privirea. Expresia lui nu mai era atât de austeră acum. Vorbi din nou, arătând prin semne că-i spunea numele său. Ea încercă să-i descifreze cuvintele, rânjind când reuși în sfârșit să găsească un echivalent în limba engleză.

– Micul Șoim! spuse ea cu mândrie, însă el clătină din cap. Nu o înțelesese.

Jessie zâmbi în timp ce-i indică din nou că era bine-venit să împartă focul și mâncarea ei. De data aceasta, el îi acceptă oferta și se așeză lângă foc. Jessie se întoarse la locul ei, înfășurându-și din nou pătura în jurul picioarelor. Avea doar o farfurie, așa că mai puse în ea mâncare și i-o întinse lui. Atunci când în farfurie nu mai rămase decât cât era înainte ca Jessie să i-o ofere, el i-o dădu înapoi. O privi cum termină repede de mâncat și cum curăță ustensilele, punându-le la loc. Jessie îi putea simți privirea urmărindu-i fiecare mișcare.

Când reveni lângă foc, îl găsi întins pe iarbă, sprijinit într-un cot, față în față cu locul ei de lângă foc. Și-ar fi putut muta locul, însă era prea precaută pentru a face schimbări. Se așeză în fața lui. Ochii li se întâlniră, și păru că se priveau de o veșnicie. Privirea lui deveni mai îndrăzneață. Nu la fel o privise și Blue? Era evident că Micul Șoim o dorea, însă ea fu totuși surprinsă atunci când el bătu cu palma iarba de lângă el, arătându-i că voia ca ea să vină acolo. Scutură încet din cap, cu ochii ațintiți într-ai lui. Micul Șoim ridică din umeri, o privi încă o dată lung, apoi se întinse și închise ochii. Jessie continuă să-l privească țintă, ușurată și totuși ciudat de tulburată. Care era problema cu ea? Erau ochii lui, decise ea în cele din urmă, felul în care o privise, făcând dragoste cu ea cu ochii aceia întunecați și irezistibili.

Dar, în timp ce Jessie adormea, nu ochii lui îi apărură în minte, ci alți ochi, la fel de întunecați: ochii lui Chase Summers.

Capitolul 5

– Ar fi trebuit să-l vezi, Jeb, spuse Jessie în timp ce-l deșeua pe Blackstar. Tocmai se întorsese, cu zece minute în urmă, și vorbise neîncetat de atunci. Era atât de mândru și de arogant, atât de indian, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Jeb ridică dintr-o sprânceană în direcția ei.

– Și nu te-ai temut de el, fiind Sioux?

– Doar puțin, mai ales când mi-a arătat că.... mă vrea.

– Da? spuse Jeb. Ei bine, nu arăți mai rău, acum că te-a avut.

– Pentru că nu m-a avut, spuse Jessie simplu. Am refuzat, iar el mi-a respectat dorința.

– Adevărat?

– Nu mă crezi? întrebă ea. Nu prea mă putea ataca după ce-l hrănisem, nu? După cum știi, au un cod foarte strict al onoarei. Sau, de fapt, te îndoiești că m-ar fi vrut? Unii bărbați mă găsesc atrăgătoare, Jeb Hart, chiar și îmbrăcată așa.

– Nu te enerva, fetițo.

Dar ea nu se enervase.

– Ei bine, continuă Jessie, era de mult plecat când m-am trezit eu dimineață. Chiar am crezut că am visat.

– Ești sigură că nu a fost așa?

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

– Da, sunt sigură. Iarba era încă tasată acolo unde a dormit el, și a lăsat asta în urmă. Scoase pana albastră pe care o ținuse în buzunar.

– De ce crezi că a lăsat pana?

Jessie ridică din umeri.

– Nu știu. Dar cred că o voi păstra. Zâmbi. Îmi va aduce aminte de un bărbat frumos care m-a dorit.

Jeb mormăi.

– Te transformi într-o fetișcană nerușinată, Jessie Blair. N-am mai auzit asta, toată vorbăria despre dorință, și ai abia optsprezece ani.

– Asta pentru că mă vezi ca pe un băiat, Jeb, așa cum ai făcut-o mereu. Dar multe fete sunt măritate înainte să ajungă la vârsta mea, așa că presupun că era timpul să încep să vorbesc despre dragoste.

– Doar să n-o lași pe Rachel să te audă, murmură el. A fost teribil de îngrijorată din pricina ta săptămâna asta.

La menționarea mamei ei, atitudinea lui Jessie se schimbă.

– Ne-a bătut pe toți la cap cu îngrijorarea ei. L-a și trimis pe tipul ăla să te caute în noaptea în care ai plecat.

– Ce a făcut? se înfurie Jessie. Cum îndrăznește să...

– Stai puțin. Nu te-a găsit, nu-i așa? Și, de fapt, încă nici nu s-a întors.

Jessie cugetă asupra acestei informații. Rânji, apoi râse de-a binelea.

– Adevărat? Asta este minunat! S-a pierdut, până la urmă.

Jeb o privi pentru un moment înainte de a o întreba:

– Nu-ți prea place de el, nu?

– Cum te-ai simți tu dacă un străin și-ar băga nasul în treburile tale?

– Asta a făcut?

– Încă nu, admise ea concis. Dar am auzit-o pe Rachel cerându-i asta și l-am auzit pe el fiind de acord. Așa că îmi convine de minune dacă nu se mai întoarce niciodată.

Chase se întoarse cinci zile mai târziu. Era secătuit de puteri, obosit de la călărit, murdar și nu aștepta deloc să-i spună lui Rachel că eșuase. Făcuse mai mult de trei sute de kilometri mizerabili și plini de praf pentru a ajunge la afurisita de rezervație, și pentru ce? Agentul de acolo nu auzise niciodată de Jessica Blair. Nici indienii care vorbeau engleza nu-i putuseră spune nimic. Petrecuse o zi căutând prin zonă, punând întrebări, dar era sigur că nimeni nu știa nimic.

Jeb era în camera harnașamentelor din fața grajdului atunci când Chase îl aduse pe Goldenrod înăuntru. Chase se holbă la el, cu toată sfârșeala și furia ultimei săptămâni și jumătate fierbând în el. Dar dacă Jeb învățase ceva în șaizeci de ani era cum să se descurce cu un dihor ticălos.

– Ei bine, ai scos un timp bun, nu-i așa, tinere? comentă el pe un ton prietenos.

– Da? replică Chase dur. Nu eşti puţin surprins de asta?

– Nu ştiu să fiu.

– Serios? Fiind un jucător de cărţi, cred că pot paria ultimul cent pe faptul că nu te aşteptai să mă mai întorc.

Jeb rânji.

– Eh, ar fi un câştig uşor, dar ar fi o îngâmfare din partea mea să fac pariul ăsta cu tine. Treaba e că m-am gândit că te întorci cam acum – şi într-o bucată, drumul fiind destul de sigur. N-am avut necazuri pe drumul ăla de câţiva ani buni.

– Asta e în afara subiectului, spuse Chase rece. Drumul până la rezervaţia aia a fost o pierdere de vreme, şi presupun că ştiai deja asta.

– Ei bine, la naiba, ţi-aş fi putut spune...

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu ai întrebat, replică Jeb ridicând din umeri. Nu-i vina mea că tu şi doamna aţi crezut că indienii lui Jessie erau cei din tribul Shoshone. Domnule, ţ-am făcut o favoare ţinându-mi gura, dat fiind faptul că Rachel ţinea atât de tare să te trimită călare de-aici. Nu ţi-ar fi plăcut s-o iei pe drumul pe care-a plecat micuţa. Nici un alb n-o ia încolo dacă are ceva minte.

– Ce drum? Unde naiba s-a dus? Şi nu-mi mai spune tot felul de nerozii despre indieni.

– Nu pricep de ce eşti aşa mânios, mormăi Jeb. Ţ-am salvat probabil viaţa, şi asta-i mulţumirea pe care o primesc!

– La naiba, bătrâne! explodă Chase. Dacă n-ai fi deja cu un picior în groapă, te-aş împinge eu în ea. Dă-mi răspunsuri clare, altfel...

– Lasă-l în pace!

Chase se răsuci pentru a înfrunta vocea aceea furioasă şi fu uimit să o vadă pe fata care-l trimisese în direcţia greşită atunci când căutase prima oară ferma.

– Iarăşi tu? Ce faci aici, copilă? Cum ea nu-i răspunse, îl întrebă pe Jeb: Cine e?

Jeb încercă să-şi ascundă amuzamentul, dar nu prea reuşi. Ştia că aveau să sară scântei, şi nu prea existau îndoieli cu privire la cine avea să se ardă. Se gândi însă că individul merita.

– Păi, este fata pe care o căutai, răspunse el pe un ton nevinovat.

Chase se întoarse din nou spre fată, furia cuprinzându-i toate simţurile.

– Mama naibii! înjură el furios. Ar trebui să-ți tăbăcesc pielea!

Jessie făcu un pas înapoi, în timp ce mâna i se îndreptă automat spre pistolul de la șold.

– N-aș încerca așa ceva, domnule, îi spuse ea pe un ton rece și calm. Nici măcar nu m-aș gândi la asta, în locul dumitale.

Chase o măsură prudent cu privirea. Nu observase pistolul până atunci, ci văzuse doar delicata față ovală care, nu știa din ce motiv enervant, îi apăruse adesea în minte în timpul ultimei săptămâni și jumătate. Tunpul pe care-l pierduse căutând-o pe *ea*, pe această fată, nu pe fiica necunoscută a lui Rachel, ci pe această fetișcană îmbrăcată în haine bărbătești. Dumnezeule, cum voia să pună mâna pe ea!

Chase continuă să fiarbă, dar reuși să-și ascundă furia.

– Chiar m-ai împușca, copilă? întrebă el.

– Ar fi bine s-o crezi, remarcă Jeb din spatele lui.

Chase își îndulci expresia și repetă cu cea mai seducătoare voce a sa:

– Ai face-o, Jessica?

Jessie nu știa cum să ia această schimbare de atitudine, dar furia ei nu se domolise. O parte din această furie era defensivă, pentru că-l mințise pe bărbat, și știau amândoi acest lucru. Dar cea mai mare parte a furiei era din cauză că nu era treaba lui să țipe la Jeb.

– Stai departe de mine și nu va trebui să afli.

– Voi păstra distanța, în acest caz, cedă el, sprijinindu-se cu spatele de perete. Dar ești de acord că trebuie să stăm de vorbă?

– Nu, răspunse ea fără nici o inflexiune a vocii. Nu-ți sunt datoare cu nici o discuție, dar fii atent la ce-ți spun. Nu-l mai bate niciodată la cap pe Jeb. Lucrează pentru mine și nu trebuie să răspundă întrebărilor tale. Nu are de ce să te bage în seamă dacă nu vrea. Nu lucrezi aici, așa că nu e treaba ta să-i întrerupi munca. Este totul clar, domnule?

– Foarte clar, replică Chase, deloc intimidat. Dar, de vreme ce tu ești cea cu răspunsurile, de ce nu-mi spui de ce m-ai mințit?

Jessie se uită țintă la el.

– Pentru că nu te vreau aici! izbucni ea. Și asta este tot ce trebuie să știi.

Se întoarse pe călcâie și porni spre ieșirea din grajd, însă Chase o opri cu ajutorul sunetului amenințător al piedicii pistolului și al unui avertisment pe un ton rece ca gheața:

– Stai pe loc, micuțo.

Jessie nu era la mai mult de doi metri de el și se întoarse spre el, nevenindu-i să creadă. Se uită o clipă la pistolul pe care Chase îl ațintise asupra ei, apoi expresia i se schimbă într-una disprețuitoare.

– N-ai face-o, afirmă ea sec. Cum i-ai explica împușcarea mea prețioasei tale Rachel?

Spunând acestea, trecu printre ușile grajdului. Chase își puse nervos pistolul la loc. Chicotul iritant al lui Jeb nu făcu decât să-l enerveze și mai mult. De fapt, nu-și amintea vreun alt moment în care o femeie să-l fi înfuriat în asemenea hal, și nu avea de gând să rabde așa ceva. Se duse după Jessie, ajungând-o din urmă la jumătatea drumului dintre grajd și casă. Ea îl auzi prea târziu, și, înainte să poată reacționa, el o opri și îi luă pistolul, aruncându-l departe de ei.

– Vom discuta, spuse Chase cu bruschețe.

– Vom discuta pe naiba!

Jessie strigă fiecare cuvânt puțin mai tare decât pe cel dinainte. Înainte de a termina, avea pumnul strâns într-un gest amenințător. Chase îi prinse încheietura și-i duse brațul în spate, apoi făcu același lucru cu celălalt, astfel încât ea nu-l mai putea lovi decât cu picioarele.

– Ai dreptate doar pe jumătate, îi spuse el tăios. Nu că nu aș îndrăzni să te împușc, fetițo. Doar că nu mi-aș dori să o fac. Dar nu m-aș da în lături de la o bătaie bună, dacă nu te liniștești.

Jessie încetă să se mai zbată și se relaxă, sprijinindu-se de el. Chase o ținu astfel, așteptând să se calmeze puțin. În timp ce aștepta, deveni conștient de trupul ei. Îl cuprinse confuzia. Câți ani spusese Rachel că avea fiica ei? Optsprezece! Era mare, chiar dacă nu se purta așa, iar hainele o ascundeau. Sânii ei plini și moi erau presați de pieptul lui. Nu era de mirare că trupul lui începuse să răspundă acestei apropieri. Chase înjură în șoaptă și o îndepărtă pe Jessie de el, ținând-o de încheieturi în față de această dată. O măsură cu privirea, observând toate curbele ademenitoare pe care nu le văzuse înainte, felul în care pantalonii i se potriveau ca o a doua piele, felul în care cămașa i se întindea peste sâni.

– Ești gata să te porți cum se cuvine?

Capul lui Jessie era plecat, iar ea părea supusă.

– Mă rănești, spuse ea.

El își slăbi strânsoarea. În aceeași secundă, ea se eliberă și începu să alerge spre casă. Atunci când el o ajunse, ea era deja pe treptele prispei. De data aceasta, chiar se săturase. Jessie țipă când el se așeză pe trepte și o trase în poala sa. Se zbătu din toate puterile, încercând să se întoarcă cu fața spre el, însă Chase continua să o împingă în jos. Ea țipă în continuare.

Rachel auzi gălăgia și fu șocată atunci când ieși în tindă și-i văzu.

– Oprește-te, Chase!

Având brațele ocupate cu sălbăticiunea care scuipa și sâsâia, Chase nu se putu întoarce spre ea. Spuse însă, pe un ton furios:

– O merită, Rachel!

– Nu acesta este felul în care trebuie să o tratezi pe Jessica, Chase. Se duse în fața lui. Acum, dă-i drumul.

Chase o privi intens, iar rațiunea îi reveni încet.

– Ai dreptate. Nu este treaba mea să-ți disciplinez copilul, indiferent de câtă nevoie are de asta.

Îi dădu drumul lui Jessie, și, în momentul în care picioarele ei fură fixate ferm pe sol, ea își luă avânt și îi trase un pumn în nas. Chase fu atât de surprins, încât Jessie avu timp să se strecoare pe lângă el și să alerge în casă înainte ca el să poată reacționa. Mârâi și se ridică pentru a merge după ea.

Rachel îl prinse de braț.

– Las-o, Chase.

– Ai văzut ce mi-a făcut micuța căței? strigă el furios.

– Da, și nu a fost decât ce ai meritat, îi spuse Rachel tăios. Apoi adăugă, pe un ton mai calm: Este o femeie tânără, Chase. Nu te poți purta cu ea în halul ăsta.

– Femeie tânără pe naiba! Este o puștoaică răsfățată. Își pipăi nasul, iar mâna i se murdări de sânge. Este rupt?

– Lasă-mă să mă uit. Rachel pipăi coama nasului, apoi scutură din cap. Nu cred, dar sângerezi destul de rău. Hai înăuntru, și mă voi ocupa de asta.

Chase păși prin ușă, dar o făcu prudent, ca și cum s-ar fi așteptat ca Jessie să fie acolo, gata să-l lovească din nou. Rachel îl văzu uitându-se în jur și spuse:

– Ușa de la camera ei este deschisă, așa că probabil a ieșit prin spate.

– Dacă te referi la Jessie, spuse Billy Ewing, venind pe hol, tocmai a plecat călare pe Blackstar.

– S-a dus probabil să-și ascundă supărarea.

– Cine, Jessie? îl zeflemisi Billy. Nu, are de lucru. Asta a spus, când am întrebat-o unde merge. Ce ți s-a întâmplat?

– Nu contează.

– Mamă! exclamă Billy în timp ce se întorcea de unde venise. Niciodată nu poți obține un răspuns direct de la adulți!

Rachel zâmbi în urma fiului ei. Era atât de diferit de primul ei copil. Iubirea a doi părinți făcuse o mare diferență. Billy era atât de bun la suflet, nu semăna cu Jessica. Era păcat.

– Nu poți obține răspunsuri directe nici de la puicuțele încăpățânate, mormăi Chase.

– Poftim?

– Ți-a spus cumva fiica ta unde a fost? Când s-a întors?

– Acum cinci zile, replică Rachel. Și nu, nu mi-a spus unde a fost. Am încercat să vorbesc cu ea, dar m-a acuzat că nu-mi pasă cu adevărat, că doar mă prefac. Mi-a spus că nu era treaba mea și că nu aveam dreptul să trimit pe nimeni după ea. Cred că asta a supărat-o cel mai mult, faptul că ai plecat după ea.

– Încep să cred că Jessica ta este mereu supărată. Vrei să știi de ce a plecat în acea noapte? Pentru că eram eu aici.

– Ți-a spus ea asta?

– Nu a fost nevoie, replică Chase. Ea este copila despre care-ți povestisem, cea care m-a trimis în direcția greșită în ziua aceea, mințindu-mă. De aceea a plecat, sunt sigur. Nu a avut curaj să mă înfrunte după ce a văzut că am ajuns totuși aici.

– Dar, Chase, ai spus că fata aceea era cu un bărbat, că...

– Știu ce am spus. Dar era Jessica, fără îndoială. Apoi adăugă cu ciudă, fie că într-adevăr credea asta, fie că nu: Nu m-aș mira să fi fost acolo întreaga săptămână, ascunsă pe undeva cu vreun bărbat.

– Mergi prea departe, Chase Summers, spuse Rachel pe un ton defensiv.

– În regulă, dar ce ai de gând să faci în privința ei? Ești *tutorele* ei, Rachel. Tatăl ei ți-a lăsat-o ție în grijă. Ai de gând să o lași să-și facă de cap?

– Ce pot face când nici măcar nu vorbește cu mine? Nu crede că îmi pasă de ea. Cum să ajung la ea, când mă urăște?

– Îți spun ce aș face eu.

– Am văzut ce ai face tu, spuse ea aspru. Dar nu acesta este răspunsul. Trebuie să existe o altă cale.

– Ar trebui să-i găsești un soț și să scapi de ea. Să-și bată altcineva capul din cauza ei. Rachel nu răspunse, dar îl privi gânditoare. O idee începu să prindă contur în mintea ei, o idee pe care Jessica nu ar fi agreat-o deloc.

Capitolul 6

– Mi-ai văzut cumva sora? îl întrebă Billy pe Chase, alăturându-i-se pe prispă.

– Nu am mai văzut-o de ieri, mârâi Chase. Cel puțin, de data asta mama ta nu m-a mai trimis după ea când nu a venit acasă azi-noapte.

– Dar a venit, spuse Billy. Deși era târziu, am auzit-o intrând și mergând în camera ei. Însă dimineață nu am mai prins-o. Speram că mă lasă să călăresc cu ea astăzi.

Chase zâmbi la entuziasmul lui Billy.

– Să înțeleg că-ți place mai mult aici decât la oraș?

– Bine-nțeles! Cui nu i-ar plăcea?

– Mie-mi place destul de mult orașul.

– Dar ai fost mult timp în vest, cel puțin așa mi-a spus mama. Pentru mine, totul este nou.

– Dar cum rămâne cu școala? Din câte țin minte, era una dintre regulile de aur ale casei Ewing – trebuie să fii educat, altfel suporți consecințele. Sau asta s-a schimbat de când Jonathan Ewing...

Chase se opri, blestemându-se pentru prostie. De ce spusese așa ceva?

– Este în regulă, îl salvă Billy. Tata este mort de trei ani deja. Nu mă mai doare să vorbesc despre el. Cât despre educație, mi-aș fi dorit să nu-mi amintești. Mama spunea că mă va trimite probabil curând la Chicago, de vreme ce aici școala cea mai apropiată este la distanță de o zi călare.

– Și nu vrei să mergi?

– Nu singur, admise Billy. Dar mama spune că nu o poate lăsa pe Jessie singură, iar Jessie nici nu s-ar gândi să vină cu noi. Nu o pot învinui pentru asta totuși. Nici eu nu aș renunța la fermă dacă ar fi a mea. Îmi doresc să pot și eu rămâne.

– Ei bine, nu-ți imagina că mama ta se bucură să se despartă de tine, zâmbi Chase. Așa că probabil vei sta aici un timp. Bucură-te cât mai poți.

– O, așa voi face, replică Billy. Văzându-l pe Chase frecându-și nasul fără să-și dea seama, îl întrebă: Ce s-a întâmplat ieri?

Chase îl privi pieziș, gata să-i dea o replică usturătoare. Apoi, ridică din umeri. Billy nu avea nici un gând rău.

– M-a pocnit sora ta.

– Adevărat?

Billy rânji, în timp ce surprinderea îi sclipi în ochii albaștri.

– Nu văd ce e atât de distractiv în asta, spuse Chase țâfnos, mijind ochii.

– Nu este distractiv, îl asigură Billy repede. Doar că, ei bine, nu este cu mult mai înaltă decât mine, iar tu ești de două ori cât ea. Dar, de fapt, nu este ciudat, dacă te gândești că este vorba despre Jessie. Ea poate face orice.

Chase clătină din cap. Avea, evident, de a face cu admirația pentru un erou. O fată erou. Era absurd. Știa Rachel despre asta?

– Îți place de ea, nu? întrebă el pe un ton sec.

– Sigur că da. Nici nu am știut că am o soră până când mama a primit scrisoarea aceea, și apoi mi-a spus despre Jessica – adică despre Jessie, se corectă el. Nu-i place să i se spună Jessica, știi? Și este așa diferită! Și frumoasă. Băieții de acasă nu mă vor crede niciodată când am să le povestesc despre ea. Vocea lui scăzu puțin în intensitate. Mi-aș dori ca și ea să mă placă puțin.

Chase se ridică.

– Ce vrei să spui? Și-a vărsat nervii și pe tine?

Billy își feri privirea, jenat.

– Măcar de-ar face asta, spuse el. Dar, de fapt, mă ignoră. Dar o să o conving eu, adăugă el plin de încredere. Încearcă doar să pară dură deoarece crede că așa trebuie. Pot înțelege asta. La urma urmei, are optsprezece ani și trebuie să fie șefa unor bărbați mai în vârstă decât ea. O fată trebuie să fie dură pentru a putea face așa ceva. Aici, de fapt, o fată trebuie să fie dură și numai pentru a fi fată.

Chase se lăsă cuprins de amuzament. Toată logica aceea într-un băiat de nouă ani. Era uimit. Absolut tot ce spunea Billy avea sens. Explica foarte bine atitudinea fetei. Chase o vedea brusc pe Jessica Blair într-o altă lumină. Îl privi pe Billy.

– Ce-ar fi să mergem noi să călărim? După cum ai subliniat, sora ta are de condus o fermă și este probabil prea ocupată pentru a călări cu tine.

Jessie era sfârșită de oboseală când ajunse înapoi în curte, târziu în acea noapte. Ar fi putut rămâne pe pășune, pentru a se apuca de treabă dimineața devreme. Începuse adunarea vitelor care aveau să fie trimise spre nord, conform contractărilor, iar munca avea să fie lungă și grea pe durata următoarelor săptămâni. Dar curiozitatea lui Jessie învinsese, așa că se întoarse, dorind să vadă dacă prietenul mamei sale plecase.

Știu răspunsul de îndată ce-l duse pe Blackstar în grajd, deoarece acolo se afla frumosul cal auriu, adăpostit lângă bătrânul cal al lui Jeb. În mod ciudat, Jessie nu știa exact ce sunțea. Dar era oricum prea obosită pentru a se mai gândi la asta atunci.

Ideea de a da jos șaua grea a lui Blackstar în starea de epuizare în care era încetini mișcările lui Jessie. Aprinse o lampă și-l duse în boxa lui, regretând că Jeb se culcase deja.

Nu avea ce face, trebuia să termine și apoi să se culce. Deși era ruptă de foame, era prea obosită pentru a-și lua ceva de mâncare. Plecase tocmai când oamenii se așezau la masă, pentru a putea face călătoria de trei ore până la fermă.

– Ai nevoie de ajutor?

Jessie tresări și se uită peste umăr, văzându-l pe Chase Summers sprijinindu-se de parapetul boxei lui Blackstar. Era îmbrăcat într-o cămașă albastră de bumbac băgată în pantalonii negri. Descheiată în față, cămașa lăsa să se vadă covorul de cârlionți negri de pe pieptul lui. Jessie fu izbită de atracția pe care o emana el și simți o undă de regret pentru faptul că nu-l putea plăcea.

– N-am putut dormi și am văzut lumina de aici, spuse el pe un ton prietenos, așa că m-am gândit să vin să văd cine mai este treaz.

Jessie nu făcu nici un comentariu, circumspectă în fața acestei abordări. Nu uitase ce încercase el să-i facă. De ce era atât de prietenos după ce-l pocnise? Observă că nasul nu îi era umflat, ci avea doar o mică decolorare, abia vizibilă. Dezamăgită, își propuse să-l lovească mai tare data viitoare.

Se îndepărtă de el și începu să desfacă chingile, sperând că el avea să plece dacă îl ignora. Dar, când începu să ridice șaua, el fu lângă ea.

Apucând șaua, o aruncă fără efort peste parapetul lateral. Jessie nu-i mulțumi pentru ajutor și nici măcar nu se uită la el, continuând să-l țesale pe Blackstar, dându-i apoi apă și mâncare.

Când termină, trecu pe lângă Chase, fără a-i spune vreun cuvânt, stinse lampa și se îndreptă spre casă. El o urmă.

– Nu vrei să faci lucrurile ușoare, nu? întrebă el cu blândețe. Cum ea nu răspunse, el oftă. Uite, domnișoară Blair, îmi dau seama că noi doi am început prost, dar nu există nici un motiv să continuăm așa. Aș vrea să-mi cer scuze, dacă le accepți.

Jessie nu se opri din mers, dar după un timp întrebă:

– Pentru ce anume îți ceri scuze?

– Ei bine... pentru tot.

– Îți pare cu adevărat rău sau te-a pus Rachel Ewing să faci asta?

Chase tresări la auzul răcelii din vocea ei atunci când pronunță numele mamei sale. Rachel nu exagerase. Fata chiar o ura. Voia să afle de ce, dar nu era momentul potrivit. Reușise în cele din urmă să o facă să vorbească cu el, așa că era mai bine să fie prudent.

– Nu-mi cer scuze prea des, domnișoară Blair. Dacă nu ar fi fost ideea mea, nu aș fi făcut-o, crede-mă.

– Pleci, așadar?

Chase se opri brusc, uimit.

– Nu-mi poți accepta, pur și simplu, scuzele?

– Sigur că pot, spuse ea pe un ton voios, continuând să meargă. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Jessie nu aștepta însă răspunsul lui. Ajungând la ușa din spate a bucătăriei, păși înăuntru. Rachel lăsase o lampă aprinsă, iar Jessie făcu flacăra mai mare.

Chase o urmă înăuntru, găsind-o lângă tejghea, cu spatele la el, deschizând o conservă de fasole. Când ea începu să mănânce fasolea rece, direct din conservă, el făcu o grimasă.

– Ne-ai lipsit la cină, spuse în timp ce închidea ușa din spatele lui. Cred că mai sunt niște resturi pe sobă, în caz că ți-e foame.

Ea se întoarse, cu ochii fulgerând, iar el își dădu seama că atinsese probabil un punct sensibil. Era un punct sensibil deoarece Jessie nu se așezase la masă pentru una dintre excelentele mâncăruri făcute de Kate de când veniseră Rachel și Billy. Era o amintire a faptului că reușiseră să o dea afară din propria casă. Fusese alegerea ei, dar asta nu schimba lucrurile.

– Dar totuși cina nu a fost grozavă în seara asta, adăugă Chase repede.

Era o minciună sfruntată, dar păru să o calmeze pe Jessie. Ea se opri din a-l privi țintă și se întoarse la conserva ei. Jessie nu plănuise să mănânce nimic, nu plănuise să-i întârzie ceva somnul. Dar, dintr-un motiv oarecare, nu se mai simțea chiar atât de obosită acum.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, domnule Summers, spuse ea nonșalant.

– Nu țin minte să fi fost prea dornică să stai de vorbă cu mine.

Chase rânji, încercând să păstreze un ton relaxat. Jessie se încruntă.

– Am răspuns la singura întrebare pe care aveai dreptul să o pui. Ți-am spus de ce te-am mințit. Dar întrebarea mea are de-a face cu mine, domnule Summers. Aș aprecia un răspuns.

– Care a fost întrebarea? trase Chase de timp.

Jessie trânti conserva de fasole de tejghea.

– Încerci cu tot dinadinsul să mă provoci, domnule Summers?

– Mereu este totul atât de serios cu tine? Nu te distrezi deloc în viață? Când ea începu să se îndepărteze, Chase o prinse de braț, de data aceasta cu blândețe. Vrei să aștepți un minut?

Ea nu-l privi, ci se uită spre mâna lui, iar el îi dădu drumul.

– Ei bine? întrebă ea.

– Nu știu ce să-ți răspund. Știu că nu mă vrei aici, dar Rachel mi-a cerut ajutorul și nu prea o pot refuza.

– De ce nu? întrebă Jessie.

El replică pe un ton încordat:

– Nu are pe nimeni altcineva s-o ajute. *Tu* cu siguranță nu ești cooperantă.

– Ar fi trebuit să fiu? izbucni ea. Nu i-am cerut eu să vină aici!

– Nu, nu i-ai cerut tu. Dar i-a cerut tatăl tău.

Ochii ei turcoaz aruncau fulgere, dar vocea îi era joasă și liniștită când spuse:

– Vrei să știi de ce? V-am auzit vorbind despre asta în noaptea aceea, și-ți pot da un motiv mai bun decât cel pe care ți l-a spus ea. A urât-o atât de mult, încât a vrut să se răzbune chiar și după moarte! A vrut ca ea să vadă în ce m-a transformat. A vrut ca ea să vadă casa asta frumoasă și să regrete că nu este a ei.

– Dar e bogată, Jessie. Sau nu știai asta? spuse Chase încet. Casa ei din Chicago este de patru ori cât cea de aici.

– Dar *el* nu a știut acest lucru. Nu și-a dorit decât să ne întâlnim, astfel încât să iasă scântei. Știa că așa va fi. Știa că o urăsc. S-a asigurat de acest lucru.

– De ce o urăști atât de mult, Jessie?

– La naiba, Sumners! sâsâi ea, subțiindu-și buzele. Nu începe să-ți bagi nasul. Și nu ți-am permis să-mi spui Jessie.

– În regulă, îmi pare rău.

– Și încă ceva, continuă ea. Am auzit ce ți-a cerut atunci când discutați despre mine – ceea ce nu era deloc treaba voastră. Știu prea bine ce fel de om este Laton Bowdre. Nu *cred* că va încerca să facă ceva necinstit, ci *știu* că așa va face. Sunt deja pregătită pentru asta. Așa că nu faci decât să-ți pierzi timpul implicându-te. Adăugă apoi, doar din răutate: Dar îți pierzi timpul cam mult, nu?

Înțepătura își atinse ținta. Ochii lui Chase se înnegurară.

– Mă întreb de ce. Oare din cauză că o anume fată pe care o cunoaștem se comportă imatur?

– Cauți un alt pumn în nas, domnule? ripostă Jessie furioasă.

– Uite, replică el, nu vreau decât să arăt că mințitul de ciudă și îmbufnarea nu sunt caracteristicile unei tinere femei mature.

– Iar alergatul inutil este caracteristica unui prost!

Ajunși într-un punct mort, rămaseră amândoi privindu-se. Jessie își spuse că ar trebui să plece, dar ceva o făcu să rămână pe loc. Acest duel verbal al lor era stimulant, captivant. Se întrebă ce avea el să facă în continuare. Ca de obicei, o surprinse. Admise pe un ton blând:

– Ai dreptate, desigur. Am alergat inutil și am fost un prost din cauza asta.

– Ei bine, te-ai înșelat. Nu m-am îmbufnat.

– Atunci, de ce ai lipsit o săptămână?

– Atâta durează să ajung până unde am fost și înapoi.

Chase oftă.

– Și unde ai fost?

Jessie se încruntă.

– De ce mă întrebi pe mine? Jeb ți-a spus deja unde am fost.

– Nu, zise el. A inventat niște prostii despre indieni, dar știu că nu ai fost niciodată în rezervația Wind River.

Jessie zâmbi.

– Acolo te-ai dus?

– Desigur, replică el scurt. Dar întrebarea este unde ai fost tu.

Jessie scutură din cap.

– Ar trebui să te informezi despre un teritoriu înainte de a pătrunde pe el, domnule Summers. Bănuiesc că nu ai mai fost niciodată atât de departe în nord, altfel ai ști că cei din tribul Shoshone nu sunt singurii indieni din această regiune. Mai sunt indienii Cheyenne și ...

Chase o întrerupse.

– Am fost la vest de Missouri suficient de mult timp cât să știu că indienii Cheyenne au fost învinși cu mult timp în urmă, iar cei care au rămas sunt închiși într-o rezervație la vreo șapte sute cincizeci de kilometri la sud de aici.

Jessie își puse mâinile în șolduri.

– Crezi că știi totul, nu? Bine. Indienii Cheyenne Black Kettle, cei despre care vorbești tu, au fost cu adevărat închiși într-o rezervație. Nu au avut de ales după ce cavaleria a atacat satele lor pașnice și i-a masacrat pe cei mai mulți dintre ei. Acel măcel al armatei a înfuriat triburile nordice, care s-au aliat și mai strâns cu indienii Sioux. Nu sunt cu toții închiși, domnule Summers. Indienii Cheyenne din nord cutrieră și acum câmpiile și-și protejează puținul pământ rămas.

– Și te aștepți să cred că ai mers să-i vizitezi? întrebă el incredul.

– Nu-mi pasă absolut deloc de ce crezi, spuse ea calm.

Apoi se întoarse și se duse în camera ei, lăsându-l singur. Chase auzi ușa de la dormitorul ei închizându-se. Își trecu o mână prin păr, exasperat. Nu avea să se întoarcă pentru a termina discuția. Discuția? La naiba, nu intenționase să se certe cu ea din nou. Intenționase să fie rezonabil. Să-și ceară scuze. Să fie fermecător, chiar. Își dorise cu adevărat să pună capăt animozității. La naiba! Ce mersese prost?

Capitolul 7

Jessie nu dormea de obicei până târziu, însă, când se trezi, camera ei era luminată. Trecuseră deja câteva dintre orele dimineții. De ce? De obicei, dacă nu se trezea până la ora șapte, o trezea Kate. Poate că aceasta presupusese că deja plecase.

Îmbrăcându-se, se întrebă ce credea Kate despre tumultul din viața lor. Însă Kate probabil nu i-ar fi spus oricum nimic, chiar dacă ar fi întrebat-o. Indianca fusese acolo de când își putea Jessie aminti, la fel ca toate celelalte de la fermă. Dar ea nu se apropiase niciodată de Kate. Femeia mai în vârstă nu încurajase niciodată deschiderile. Adesea, mai ales în ultimul timp, era de-a dreptul posacă. Fusese Kate vreodată amanta tatălui ei? Jessie știa că nu avea să afle niciodată răspunsul. Îi păruse adesea rău pentru Kate, care-și irosise viața la fermă, fără nici o familie. Dar, ori de câte ori o întrebase pe Kate de ce rămăsese, aceasta replicase că Thomas avusese nevoie de ea. Chiar și după ce el murise, iar Jessie se oferise să o lase pe Kate să se stabilească oriunde ar fi dorit, aceasta refuzase. Nu era nici un alt loc în care ar fi vrut să meargă. Ferma era tot ce-i rămăsese lui Kate.

Jessie nu mai insistase, recunoscătoare că indianca era acolo pentru a avea grijă de casă, deoarece ea nu avea timp pentru așa ceva. Iar casa era mereu imaculată, patul lui Jessie era mereu făcut atunci când se întorcea acasă la sfârșitul zilei, hainele îi erau spălate și puse în dulap, iar pe masă o aștepta mâncare caldă.

De îndată ce se îmbrăcă, Jessie se grăbi să meargă la grajd, furioasă că întârziase. Abia luă în seamă vocea lui Rachel din tindă, dar se opri atunci când auzi tonul ridicat al lui Chase Summers. Măcar o dată era furios pe altcineva decât pe Jessie.

– Rachel, nu m-aș căsători cu puștoaica ta răsfățată nici dacă m-ai plăti! De unde naiba ți-a venit o așa idee proastă?

Jessie îngheță.

– De la tine, replică Rachel calmă. Mi-ai spus că ar trebui să-i găsesc un soț dacă vreau să scap de ea.

– Dar eram furios, nu vorbeam serios. Este doar un copil. Are nevoie de un tată, nu de un soț.

– *A avut* un tată. Mare bine i-a făcut asta! replică Rachel cu amărăciune. Iar tu știi suficient de bine că este destul de mare pentru a se căsători.

– Vârsta nu are nimic de a face cu asta. Încă se comportă ca un copil. Las-o baltă, Rachel. Găsește pe altcineva căruia să i-o arunci în brațe, dacă asta îți dorești, dar eu nu vreau să am nimic de-a face cu neastâmpărata asta.

– Nu vrei nici măcar să te gândești la asta? Vocea lui Rachel deveni catifelată și imploratoare. Ai rătăcit prin lume ani de zile, Chase. E un loc frumos în care să te stabilești, iar ferma este stabilă și suficient de mare.

– Dar are datorii, îi aminti el.

– Aș plăti eu datoria, spuse ea repede. Ea nu ar trebui să știe despre asta.

– Auzi ce spui, Rachel? izbucni Chase. Sper să nu mai faci oferta asta nimănui altcuiva! Un alt bărbat ar profita, dar nu i-ai face fetei nici o favoare. Eu sunt dispus să te ajut, dar nu până la a participa la un sacrificiu uman. Și nici tu nu ai atâta sânge-rece, așa că haide să ne prefacem că nu ai avut niciodată această idee.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce trebuie să fac! Rachel începu să plângă. Nu mai suport. Nu sunt obișnuită cu atâta ostilitate, mai ales din partea propriei fiice – este îngrozitor! Nu mă vrea aici. Pleacă ori de câte ori vorbesc cu ea. Ar fi mai fericită dacă aș pleca, dar totuși nu o pot lăsa aici singură. Pur și simplu, nu mai pot face asta. Trebuie să aibă pe cineva care să îi poarte de grijă.

– Liniștește-te, doamnă, începu Chase s-o consoleze. Poate că este timpul să te gândești să plătești pe cineva care să fie tutorele ei, astfel încât să nu mai fii tu.

– Dar cui aș putea să-i încredințez această responsabilitate? Cine nu ar profita? Fața i se lumină brusc. Aș putea avea încredere în tine, Chase. Ai vrea...

– Nu, nu aș vrea! Nu aș putea face față, Rachel. Din cine știe ce motiv, par să-mi pierd cumpătul de fiecare dată când stau de vorbă cu fata. Aș sfârși rupându-i gâtul dacă ar fi lăsată în grija mea.

Jessie plecă, oripilată și umilită mai mult decât în oricare alt moment al vieții ei. O durere agonizantă îi crescu în piept, făcându-i gâtul să se contracte, o durere plină de dispreț și zeflemea, plină de chinul respingerii. Durea, durea atât de rău, încât voia să plângă. Dar nu avea să plângă din cauza lor, își spuse în sinea ei. Nu! Lacrimile o orbeau în timp ce ajunse la grajd. Era pe cale să se prăbușească, dar chiar atunci auzi o voce de copil întrebând-o:

– Ce s-a întâmplat, Jessie?

Nu ar fi suportat să mai știe și altcineva cele întâmplate, cu atât mai puțin copilul lui Rachel.

– Nimic, izbucni ea. Am niște praf în ochi.

– Pot să te ajut?

– Nu, sunt bine. Am lăcrimat și asta a curățat praful.

Trecu pe lângă el spre boxa lui Blackstar, însă Billy o urmă.

– Nu știam că ești încă aici.

– Ei bine, sunt.

Nu reuși să-l îndepărteze.

– Mergi pe pășune acum? o întrebă în timp ce ea punea șaua pe Blackstar. Cum ea nu răspunse, Billy insistă: Pot merge cu tine de data asta?

– Nu!

– Dar nu-ți voi sta în cale, Jessie, îți promit! Te rog!

Implorarea din vocea lui răzbătu cumva până la ea, iar Jessie se înduplecă.

– În regulă. Apoi adăugă cu asprime, astfel încât Billy să nu creadă că o convinsese prea ușor: Însă doar de data asta. Poți folosi roibul de colo, dacă-l știi înșeua.

Billy lăsă să-i scape un chiuit de bucurie și alergă înspre cal. Însă adevărul era că, de fiecare dată când bătrânul Jeb îi arătase cum să pună șaua pe cal pentru plimbările de-a lungul văii, bărbatul fusese cel care manevrase șaua. Billy se afla într-un impas. Nu putu nici măcar să dea jos șaua grea de pe parapet, cu atât mai puțin s-o arunce pe spinarea calului. Calul era mai înalt decât el; la fel și parapetul.

Jessie termină cu Blackstar și-l duse înspre locul unde Billy se chinuia, clătinând din cap amuzată. Șaua cu care se lupta acesta avea vreo douăzeci de kilograme. Dar nu se vedea nicăieri altă șa. Trebuia să admită, băiatul era hotărât.

Îl ajută să dea jos șaua de pe parapet.

– Acum, împreună... unu, doi, trei! Reuşiră să pună şaua la locul ei, iar Jessie se dădu înapoi. Te descurci de acum?

– Sigur. Mulţumesc!

Jessie aşteptă cu nerăbdare în timp ce el încerca să desfacă chinga ce fusese prinsă sub şa. Braţele lui scurte nu ajungeau. În cele din urmă, înconjură calul şi trase chinga pe sub el, apoi o prinse, însă nu suficient de strâns.

– Nu eşti în stare de nimic? spuse ea ţâfnoasă în timp ce se apropie pentru a-l ajuta din nou.

Billy privi la expresia ei aspră în timp ce termina treaba. Rânji, fericit. Ceea ce făcea ea trecea dincolo de cuvintele spuse.

– Nu mă urăşti cu adevărat, nu-i aşa, Jessie?

Ea se uită la el, tresărind. Cum de putuse vedea prin ea atât de uşor?

– Ba da.

Însă Billy insistă, încă rânjind.

– Cred că mă placi puţin.

– Asta arată cât de multe ştii de fapt, spuse ea pe un ton neserios. Dorise doar să-l tachineze, însă, atunci când îl privi, văzu lacrimile care-i luceau în ochi. Of, Billy, te tachinam doar. Serios. Bineînţeles că te plac. El păru uşurat, iar ea adăugă: Dar să nu îndrăzneşti să-i spui mamei tale că am zis aşa ceva, ai înţeles?

Capitolul 8

Bătrânul Jeb era în culmea gloriei sale atunci când spunea povești, iar Billy Ewing era un ascultător fascinat. Jessie părea amuzată, sprijinindu-se de parapet și privind expresia de pe fața fratelui ei vitreg în timp ce acesta asculta povestea despre cum Jeb aproape fusese spânzurat.

La sfârșitul anului 1863, justițiarii din Montana aproape că-l băgaseră pe Jeb în mormânt. Justițiarii se formaseră în Virginia City, un oraș cunoscut, spre rușinea sa, drept scenă a două sute de omoruri în doar șase luni. Jeb fusese pur și simplu confundat cu un membru al unei bande cunoscute. Fusese judecat și condamnat la moarte prin spânzurare. Singurul motiv pentru care fusese cruțat fusese acela că adevăratul membru al bandei rătăcea prin mulțimea care aștepta execuția. Apropiindu-se de mulțime, banditul fusese recunoscut. Această experiență era una despre care Jeb povestea cu plăcere. Jessie o auzise însă de o mulțime de ori. Părăsi grajdul fără a fi băgată în seamă, atât de absorbiți erau și copilul, și povestitorul. Se îndreptă încet spre casă, oprindu-se în tindă și întinzându-se pe unul dintre divanele de piele. Aerul era calm și nu prea rece. Jessie nu voia să intre încă în casă. Era târziu, însă nu foarte târziu.

Își închise ochii pentru a-și opri gândurile, sperând că aerul curat îi va aerisi mintea, permițându-i să doarmă. Exact când începea să se simtă împăcată și liniștită, auzi:

– Unde e băiatul?

Își deschise ochii încet. La început, nu-l văzu pe Chase, și trebui să se uite în jur pentru a-l vedea stând pe trepte, cu spatele sprijinit de un stâlp, astfel încât să fie cu fața la ea.

– Îl găsești pe Billy în grajd, cu Jeb.

– Nu-l căutam, mă întrebam doar unde este. Am crezut că s-a culcat devreme, după cât a călărit astăzi.

Jessie zâmbi pentru sine, amintindu-și cât de greu îi fusese lui Billy să țină pasul cu ea.

– Probabil se va resimți dimineață, dar cred că s-a distrat.

– Nu mă îndoiesc. Își dorea de mult să călărească împreună cu tine.

Jessie se ridică și se uită la el.

– De unde știi tu?

– Billy vorbește cu mine, replică Chase cu o urmă de mândrie. Îl mai iei cu tine?

– Încă nu m-am gândit la asta, zise Jessie ridicând din umeri. Nu mâine, oricum. Nu voi fi aici mâine.

– Nu?

Jessie simți cum creștea în ea mânia, iar dedesubt simți o parte din durerea pe care i-o cauzase Chase în acea dimineață.

– Nu. Și nu este oricum treaba dumitale, domnule.

– Aș vrea să-mi spui Chase, zise el pe un ton prietenos.

– Nu te cunosc suficient de bine.

El zâmbi larg.

– Asta este ușor de rezolvat. Ce ai dori să știi despre mine?

– Nimic, replică ea cu încăpățânare, închizându-și din nou ochii.

– Foarte rău, pentru că eu sunt foarte curios în privința ta.

Ea îi aruncă o privire tăioasă. O lua peste picior?

– De ce? întrebă ea.

– Ești atât de diferită de majoritatea fetelor. Găsesc fascinant felul în care ai fost crescută. Spune-mi ceva. Acest stil de viață a fost cel pe care ți l-ai dorit?

– Ce contează? replică ea. Ce-a fost a fost. Sunt așa cum sunt.

Încercă din răsputeri să nu lase vocea să-i trădeze amărăciunea. Nu avea să admită niciodată în fața acestui bărbat sau în fața lui Rachel cât de mult își ura viața. Își dorea mai mult ca orice altceva să arate și să se poarte precum celelalte fete. Avusese ocazia să se schimbe atunci când tatăl ei murise, o șansă la o viață normală, în sfârșit. Urma să aibă din nou această șansă odată ce acești doi intruși plecau de la fermă.

– Da, spuse din nou Chase pe un ton plăcut. Ești unică, nu încape îndoială. Nu poți învinui un bărbat pentru curiozitatea sa, nu-i așa?

Avea un zâmbet atât de atrăgător! Dinții îi erau atât de albi și drepți, buzele generoase și totuși nu prea pline. Iar părul negru îi flutura pe frunte ca...

Jessie se scuturâ. Ce naiba era cu ea, să se zgâiască astfel la el?

– Bărbații de aici, indiferent dacă sunt curioși sau nu, nu pun atâtea întrebări, îi spuse ea. Dar uit, tu nu ești de aici. Mă duc la Cheyenne mâine, dacă te interesează. Trebuie să mai angajez câțiva oameni pentru adunarea vitelor.

– Pot veni cu tine?

– De ce? Pentru a-i face pe plac lui Rachel? Ți-am spus că e pierdere de timp.

– De ce nu mă lași pe mine să apreciez asta? Nu plec de aici până nu fac ce m-a rugat mama ta, să știi.

Încercă să spună acest lucru cât mai blând posibil.

– Atunci, poți veni mâine cu mine, cum să nu! răspunse Jessie repede.

Chase râse din toată inima.

– Cât de nerăbdătoare ești să scapi de mine! Mă rănești teribil, Jessica. Cele mai multe femei mă găsesc fermecător și spiritual. Femeilor le place, în general, să mă aibă în preajma lor, dacă-ți vine să crezi.

– Dar eu nu sunt o femeie, nu? spuse Jessie cu vocea perfect calmă, fără a-și schimba expresia. Sunt doar o puștoaică răsfățată. Așa că nu are nici o importanță ce cred eu despre tine, nu-i așa?

Chase se încruntă. Cele spuse semănau prea mult cu ce-i zisese el dimineață lui Rachel. Nu se poate să fi auzit, nu? Nu. Nu ar mai fi stat de vorbă cu el în acest caz.

– Unde e Rachel? îi întrerupse Jessie gândurile.

– S-a dus la culcare, răspunse el, măsurând-o din priviri. Nu crezi, totuși, că ar fi mai potrivit să-i spui „mamă"?

– Nu, nu cred, replică ea sec. Cred că voi merge și eu la culcare acum.

Jessie se îndreptă și-și întinse brațele în lateral și în spate, subliniind faptul că era epuizată, nu doar dornică să termine conversația cu Chase. Ochii lui îi măsurară trupul, mai ales zona în care sânii îi întindeau cămașa.

Deci asta era tot ce era nevoie pentru ca el să observe faptul că era femeie! Jessie se întinse puțin mai mult înainte de a se ridica. Era încântată de expresia lui. Chase nu părea să-și dea seama că se uita țintă, de-a dreptul nepoliticos.

– Voi pleca înainte de răsăritul soarelui, în caz că vrei să vii cu mine, îi spuse Jessie.

– Da, ei bine...

– Noapte bună, domnule Summers.

Chase o privi intrând în casă. În intimitatea camerei sale, avea să-şi dea jos hainele acelea bărbăteşti care, de fapt, nu-i ascundeau deloc feminitatea. Cu ce fel de haine avea să se bage în pat oare? O cămaşă de noapte? Nimic? Chase îşi dădu seama că şi-o putea închipui cu uşurinţă goală.

Începu să se întrebe dacă imaginea lui despre ea s-ar potrivi cu realitatea. Erau sânii ei la fel de plini şi de rotunzi cum păreau, iar talia la fel de îngustă? Faţa şi mâinile îi erau arse de soare, dar îşi imagină că restul pielii ei era la fel de delicat ca un trandafir alb. Picioarele ar fi putut reprezenta o problemă. Erau lungi şi frumos proporţionate, însă orele petrecute călare îi întăriseră probabil muşchii. Şi totuşi, picioarele acelea ar fi fost puternice, suficient de puternice pentru a prinde un bărbat între ele, ţinându-l acolo până când ea ar fi terminat cu el. Da, ea ar face dragoste într-un mod agresiv, era sigur.

Dumnezeule, ce naiba făcea, stând aici şi lăsând astfel de gânduri să-i umple mintea? Indiferent de forma trupului ei, era doar un copil. Nu avea de ce să-i dea jos hainele, nici măcar în imaginaţie. Era destul de drăguţă – frumoasă chiar, dacă era cinstit. De-a dreptul superbă atunci când zâmbea.

Dar nici măcar nu o plăcea. Nu, nici măcar nu o plăcea.

Capitolul 9

Jessie nu avu nici o problemă în a se trezi dimineaţă devreme. Afară era încă întuneric, iar ea aprinse lampa pentru a se pregăti. Se îmbrăcă cu grijă, alegând pantalonii din pielea cea mai fină, de culoare crem-deschis, şi o vestă asortată, cu franjuri argintii de o parte şi de cealaltă. Vesta era fixată cu lanţuri de argint. Îşi completă ţinuta cu o cămaşă neagră de mătase. Înainte de a ieşi din cameră, făcu ceva ce nu făcea aproape niciodată. Deschise cufărul de sub pat şi scoase o sticluţă cu parfum de iasomie, aplicând câte o picătura sub fiecare ureche. Ce avea să creadă el despre asta? Zâmbi în sinea ei.

Kate era în bucătărie şi-i servi lui Jessie mic dejunul cu ouă şi costiţă de îndată ce aceasta se aşeză la masă. Kate adulmecă parfumul floral care venea dinspre Jessie şi ridică dintr-o sprânceană, însă nu făcu nici un comentariu. Jessie se uită după ea, zâmbind larg. Sigur că indianca nu spunea nimic, nu o făcea niciodată.

Apoi însă, Jessie se încruntă, uitându-se la umerii căzuţi ai lui Kate.

– De ce nu te întorci în pat după ce-i serveşti domnului Summers micul dejun, Kate? Arăţi obosită, spuse ea. Rachel se poate descurca singură.

– Nu mă deranjează, spuse Kate domol. Iar domnul Summers a mâncat deja.

Acest lucru o surprinse pe Jessie. Nu se aşteptase ca el să se trezească atât de devreme. Termină repede de mâncat şi se grăbi înspre grajd cu prânzul rece pregătit de Kate. Chase stătea de vorbă cu Jeb, cu calul gata de plecare. Ea îl salută cu un zâmbet, hotărâtă să înceapă ziua cu dreptul, iar el îi răspunse cu un zâmbet mai mult decât generos.

Jessie fu încântată de privirea admirativă pe care i-o aruncă Chase, privind-o îndeaproape în timp ce ea îşi înşeuă calul şi încălecă. Niciodată până atunci nu mai fusese la fel de conştientă de mişcările

sale. Acest joc era palpitant. Avea ea să-i poată menține interesul suficient de mult încât el să admită că nu era un copil răsfățat?

Cerul începu să se coloreze cu roz când plecară, cu Jessie deschizând drumul. Poteca era încă umbrită. De îndată ce soarele fu sus pe cer, călăriră unul lângă celălalt, însă fără a vorbi. Nu era o călătorie de plăcere. Jessie voia să ajungă în oraș după-masa devreme, așa că menținu constant ritmul rapid, chiar galopând pe porțiunile întinse.

Cinci ore mai târziu, se opriră pe malul unui mic pârâu unde Jessie se odihnea întotdeauna atunci când mergea la Cheyenne. Era un loc drăguț, umbrit de copacii cu frunzele roșii și aurii ale toamnei, drept până la nivelul apei. Era, de asemenea, un loc sigur, deoarece terenul din jur era plat. Apropierea unui străin ar fi fost observată de îndată.

Avură întâi grijă de cai, apoi se așezară la umbră și împărțiră o bucată de pâine, friptură de vită și brânză. Jessie se spălă când termină de mâncat și se sprijini de șaua ei pentru a se odihni puțin. Chase stătea în apropierea ei, încă mâncând.

Jessie își puse brațele sub cap și-și trase pălăria neagră din fetru peste ochi. Își ridică un genunchi și-l mișcă leneș dintr-o parte în cealaltă, astfel încât el să știe că nu dormea. Poziția îi făcu sânii să se ridice și atrase atenția asupra abdomenului ei plat, exact așa cum intenționase. Ochii lui erau ațintiți asupra ei, iar ea își păstră pălăria peste față, oferindu-i libertatea deplină pentru a o privi.

Vocea lui Jessie îl făcu să tresară atunci când îl întrebă:

– De când o cunoști pe Rachel, domnule Summers?

El oftă.

– Dacă vrei să începi să mă cunoști, nu crezi că este timpul să-mi spui Chase?

– Presupun că da.

Jessie nu-l văzu zâmbind.

– O cunosc pe mama ta de vreo zece ani.

Jessie înțepeni. Rachel îl părăsise pe Thomas Blair cu zece ani în urmă. Jessie avea opt ani pe-atunci. Nu-și dădu seama că Chase ar fi avut doar vreo cincisprezece sau șaisprezece ani cu zece ani în urmă. Presupuse imediat că Chase fusese iubitul lui Rachel imediat ce aceasta îi părăsise tatăl.

– Și încă o iubești? întrebă ea încordată.

Chase nu răspunse imediat.

– Ce vrei să spui cu asta?

Jessie își schimbă tonul, încercând să pară că nu-i pasă.

– Ești unul dintre bărbații ei, nu?

Chase inspiră adânc.

– Stai puțin, copilă. Asta ai crezut?

Jessie se ridică și-l înfruntă.

– Ai venit fuguța atunci când te-a chemat, nu este adevărat?

El râse de privirea ei lungă și acuzatoare.

– Ai o minte murdară, Jessica. Sau ai o părere foarte proastă despre mama ta în toate privințele?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea cu încăpățânare.

El ridică din umeri.

– Presupun că o iubesc, pe cât pot iubi orice femeie.

Acest lucru o opri pe Jessie. Avu nevoie de un timp pentru a decide ce ar trehui să spună în continuare.

– Sună ca și cum nu ți-ar plăcea foarte mult femeile.

– M-ai înțeles greșit. Îmi plac toate femeile. Doar că nu m-am hotărât asupra uneia în mod particular.

– Îți place să te dăruiești tuturor? întrebă ea zeflemitor.

– S-ar putea spune și așa. Chase zâmbi larg. Însă numai pentru că nu am găsit încă nici o femeie lângă care să-mi placă într-atât încât să stau suficient de mult. Odată ce cred că te-au prins în mreje, romantismul e gata și încep meschinăriile, bătăile de cap, gelozia. Atunci, este timpul să plec.

– Vrei să spui că toate femeile sunt la fel? întrebă ea încet.

– Sigur că nu. Sunt tot felul de femei în est, dar trebuie să înțelegi că doar anumite tipuri vin înspre vest: cele deja căsătorite, fiicele lor care își caută soți și femei care se prefac că nu sunt interesate... până când sunt întrebate.

– Presupun că acest din urmă grup include dansatoarele și femeile din cărciumi, nu?

– Ele sunt cele mai amuzante, spuse el, știind prea bine că se afla pe un teritoriu periculos.

– Femeile ușoare, cu alte cuvinte?

– Nu le-aș numi așa, spuse el indignat.

– Așa ai întâlnit-o pe Rachel? insinuă ea disprețuitoare.

El se încruntă, iritat.

– Bănuiesc că nu ți-a spus nimeni, așa că aș putea s-o fac eu. Rachel era singură, înfometată și vizibil însărcinată atunci când tatăl meu vitreg, Jonathan Ewing, a adus-o acasă.

– Tatăl tău vitreg?

– Te surprinde?

Jessie era mai mult decât surprinsă. Crezuse că Ewing era tatăl lui Billy, dar era evident că acesta era fiul lui Will Phengle. Știa Billy acest lucru? Apoi, își dădu seama că Rachel avea acum treizeci și patru de ani. Cu zece ani în urmă, la douăzeci și patru de ani, ar fi fost oricum cu mult mai în vârstă decât Chase. Așa că probabil nu avuseseră nici o aventură.

– Unde era mama ta? întrebă Jessie.

– Murise cu puțin timp în urmă.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie, spuse el fără nici o inflexiune.

Era evident multă amărăciune în cele spuse de el, însă Jessie nu voia să știe. Avea parte de suficientă amărăciune ea însăși.

– Așa că tatăl tău s-a căsătorit cu Rachel, deși era însărcinată cu copilul altui bărbat?

– Tocmai din cauza acelui copil, replică Chase scurt.

Cerule, despre ce era vorba?

– Ticălosul a așteptat nașterea copilului pentru a se căsători cu ea. Nu am nici o îndoială că, dacă ar fi născut o fată, ar fi dat-o afară din casă.

Lui Jessie i se tăie răsuflarea.

– Încă un bărbat la fel ca Thomas Blair! Și eu care credeam că a fost unic.

– Ei bine, a existat un motiv. Tatăl tău putea avea copii. Jonathan Ewing nu putea. Era un bărbat bogat, și avea nevoie de un fiu care să preia micul său imperiu. A fost singurul motiv pentru care s-a căsătorit cu mama mea. Nu a iubit-o, m-a vrut doar pe mine. Iar ei nu-i păsa de nimic în afară de averea lui. Ei bine, mie mi-a păsat. L-am urât de moarte. Tăcu pentru un timp, apoi continuă: Eram suficient de mare pentru a-i înțelege motivele, suficient de mare pentru a disprețui aroganța lui. Credea că averea îi poate aduce orice. Așa că eu și Ewing am dus o bătălie lungă și istovitoare. Nu s-a sfârșit niciodată. Rachel a făcut lucrurile mai ușoare totuși, în ultimul an în care am locuit acolo. Era bună cu mine. Îi păsa de mine și a fost un tampon

între noi doi. Mi-a fost de ajutor în acea perioadă. Înțelegi acum de ce vreau să-i întorc favoarea?

Jessie era tăcută. Copilăria lui fusese îngrozitoare, cu moartea mamei sale și lupta cu tatăl lui. Dar mărturisirea făcută mai devreme arăta că nu era decât un ticălos ușuratic.

– Nu o cunoști, de fapt, pe Rachel, spuse Jessie.

– Cred că o cunosc mai bine... Se opri brusc, scrutând cu ochii spațiul din spatele ei. Cineva pare foarte curios în legătură cu noi.

– Poftim?

– Unul dintre indienii tăi prietenoși, fără îndoială.

Jessie se întoarse repede și-i urmă privirea. Un indian stătea pe un ponei pătat, la ceva distanță de ei. Stătea acolo, privind în direcția lor. Era Tunet Alb? Nu, el ar fi venit s-o salute. Jessie se ridică și scormoni prin coburi, scoase un binoclu și-l îndreptă spre bărbat. După puțin timp, îl îndepărtă de la ochi și spuse:

– Ce ar căuta *el* aici oare?

– Un indian din rezervație? întrebă Chase.

Ea privi înspre el și scutură din cap.

– Pentru tine, toți indienii sunt din rezervație, nu? Dumnezeule, greu de cap ești! Am încercat să-ți explic... Of, nu are rost.

Chase mijii ochii.

– Vrei să spui că suntem în pericol?

– Eu nu sunt în pericol, dar nu știu despre tine, replică ea cu cruzime.

– Uite, vrei să-mi explici? spuse el pierzându-și răbdarea.

– Acela este un războinic Sioux. Nu-și părăsesc teritoriul decât dacă au motive serioase și nici nu stau la distanță privindu-te fără motive serioase.

– Crezi că ar putea fi mai mulți?

Jessie clătină din cap.

– Nu cred. Atunci când l-am întâlnit pe Micul Șoim, săptămâna trecută, era singur.

– L-ai întâlnit săptămâna trecută? repetă Chase.

Ea se întoarse pentru a-și pune binoclul la loc, încântată de confuzia pe care o simțea Chase.

– Am împărțit focul și mâncarea cu el într-o noapte. Nu a fost foarte prietenos. De fapt, a fost destul de arogant. Dar ei sunt adesea

așa. Rânji apoi înspre Chase. Adevărul e că a vrut să fie prietenos cu mine într-un alt sens, dar am refuzat.

Chase reuși să-și ascundă neîncrederea.

– Te dorea, așadar? Probabil de aceea este aici acum.

Jessie se uită la el cu asprime, însă expresia lui nu dezvăluia nimic din ce se petrecea în mintea sa.

– Nu-mi imaginez de ce este aici, dar nu sunt atât de îngâmfată încât să cred că a venit după mine.

– Ei bine, în caz că totuși acesta este motivul, de ce să nu-i arătăm că nu ești disponibilă?

Înainte ca ea să-și dea seama, Chase o trase în brațele sale, iar gura lui o acoperi pe a ei. Contactul fizic fu la fel de zguduitor ca o trântă de pe cal. Jessie rămase uluită în brațele lui, sprijinindu-se de el, lăsându-se pradă buzelor lui. Dar nu se mișcă nici după ce-și veni în fire. Îi plăcea felul în care se simțea, îi plăceau gustul lui, senzația amețitoare care o cuprinsese. Nu fusese niciodată sărutată în felul acesta, și-și dădu seama că era așa deoarece el știa ce făcea.

Era experiența, desigur! Chase cunoștea foarte bine femeile, își aminti ea. Deși se simțea indignată, Jessie nu reuși să se desprindă de el.

Uitaseră însă amândoi de Micul Șoim. Chase îi dădu drumul lui Jessie de îndată ce auzi calul galopând în direcția lor. Într-o secundă, indianul sări jos de pe cal. Chase nu avu timp nici măcar să-și ridice mâinile pentru a se apăra înainte ca Micul Șoim, zburând prin aer, să-l lovească în gât și să-l arunce la pământ.

Jessie privea cu ochii larg deschiși. Nu mai văzuse niciodată un salt atât de grațios de pe un cal în galop. Dar de ce nu se ridica Chase pentru a lupta? Nu mișca deloc. Micul Șoim își scoase cuțitul.

– Nu! îi strigă ea. Micul Șoim!

Alergă înspre el, ajungând tocmai când și el ajunsese lângă Chase, și păși între ei. Ea și Micul Șoim se uitară țintă unul la celălalt timp de câteva momente. În cele din urmă, el își puse deoparte cuțitul și se uită în jos la Chase. Vorbi furios, apoi făcu o serie de semne rapide în direcția ei. Ea era tulburată, încercând să interpreteze cât de bine putea.

– Vrei să știi ce este el pentru mine? Dar nu văd...

Se opri, amintindu-și că el nu o înțelegea.

– Poate că eşti pur şi simplu nebun, murmură ea. Nu pot explica... Nu înseamnă nimic pentru mine.

– Atunci, de ce l-ai sărutat?

Jessie rămase fără suflu.

– Ticălosule! strigă ea. Ai ştiut de la bun început engleza! M-ai lăsat să mă chinuiesc să-mi amintesc limbajul semnelor... O! când mă gândesc cât de speriată am fost, şi tot ce trebuia să faci era să-mi spui...

– Vorbeşti prea mult, femeie, mormăi Micul Şoim. Spune-mi de ce l-ai sărutat pe bărbatul ăsta.

– Nu l-am sărutat. El m-a sărutat pe mine. A făcut-o pentru ca tu să pleci; nu a existat nici un alt motiv, de vreme ce el nu mă place, iar eu nu-l pot suporta. Dar de ce naiba îţi explic toate astea ţie? De ce l-ai atacat?

– Ai vrut atenţia lui?

– Nu, dar...

Micul Şoim nu mai stătu să asculte, ci se îndreptă spre calul lui. Se sui în spinarea acestuia şi se întoarse, uitându-se în jos la ea.

– Tunet Alb s-a întors în tabără pentru iarnă, spuse el pe un ton nonşalant.

– Îl cunoşti, aşadar?

– Am făcut cunoştinţă cu el după ce te-am întâlnit. Mi-a spus că nu ai nici un bărbat, doar pe tatăl tău.

– Tata a murit de curând.

– Nu ai nici unul, aşadar?

– Nu am nevoie de unul, răspunse ea exasperată.

Micul Şoim zâmbi, surprinzând-o din nou.

– Ne vom mai întâlni, Arată-a-Femeie.

– La naiba! înjură ea, întorcându-se din nou la Chase în timp ce Micul Şoim se îndepărta călare.

Era încă întins, însă respira normal. Îi examină capul şi găsi un cucui mare. Se duse la pârâu, îşi umplu pălăria cu apă şi o aruncă peste faţa lui. El îşi reveni scuipând şi mormăind, iar ea răsuflă uşurată.

– Ticălosul acela m-a atacat? întrebă Chase, pipăindu-şi capul.

Tresări atunci când găsi umflătura dureroasă.

– Te-ar fi putut ucide, spuse Jessie cu asprime. Nu eşti cine ştie ce luptător.

El se încruntă.

– De ce ești așa mânioasă? A trebuit să-l împuști?

– Nu, nu a trebuit să-l împușc. Și nu aș da viața lui pe a ta, oricum.

Veninul din vocea ei îl izbi.

– Chiar mă urăști, nu-i așa?

– Se vede?

Ea se îndepărtă pentru a-și înșeua calul. El era bine. Nu avea de ce să-l mai îngrijească. Având grijă la fiecare mișcare, Chase se duse și el la calul lui pentru a-l înșeua.

– De ce m-a atacat? Știi cumva? întrebă el.

– Dă-ți seama singur, ageamiule.

– La naiba! înjură el. Este prea mult să mă aștept la puțină bunătate din partea ta? Eu sunt cel care a fost rănit, să știi.

– Dar știi de ce? îl zeflemisi Jessie. Pentru că te-ai dat în spectacol, de aceea.

El o privi gânditor.

– De aceea ești atât de furioasă? Pentru că te-am sărutat?

Ea nu-i răspunse. Urcă pe cal și porni în tăcere, lăsându-l să o urmeze dacă putea. Chase urcă în șa, cu capul pulsând de durere. Nu mai era deloc sigur de ce o sărutase, dar fusese o idee proastă. Avea să se asigure că nu urma să mai cedeze niciodată acestei tentații.

Capitolul 10

Necazurile începură la scurt timp după ce intrară în Cheyenne. Își lăsară caii la un grajd, iar Jessie se duse să caute o cameră să înnopteze. Nu-i spusese lui Chase nimic despre planurile ei, așa că el fu obligat să o urmeze, întrebându-se ce avea în minte. Abia vorbeau. Jessie îi spuse unde putea găsi un doctor dacă i se părea necesar, apoi continuă să îl ignore. Trăsăturile ei ca de piatră și mersul furios dădeau de înțeles că nu dorea compania lui, iar el știa suficient de bine că, dacă ar fi întrebat despre planurile ei, i-ar fi răspuns că nu-l priveau.

La hotel, Jessie semnă în registru, iar Chase începu să facă același lucru. Însă, înainte să poată termina, registrul îi fu smuls din mână.

– E așa cum a spus el, Charlie, strigă bărbatul de lângă Chase peste umăr, chicotind. Este un K în fața numelui ei.

– Mă scuzi, amice? spuse Chase furios.

– O, sigur, domnule. Bărbatul îndesă registrul înapoi în fața lui Chase. Apoi rânji. Am vrut doar să verific ceva.

Pe când bărbatul se îndepărta, Chase aruncă o privire la numele lui Jessie. Da, era un K în fața acestuia. Se întoarse apoi, pentru a vedea că drumul ei spre ușă fusese blocat de un individ îndesat, cu pieptul larg. Lunganul care tocmai plecase de lângă Chase se strecură în spatele lui Jessie și-i luă pistolul din toc înainte ca ea să-l poată opri.

Chase așteptă reacția ei. Ar fi fost drăguț să o vadă enervându-se și pe altcineva. Însă Jessie stătea pur și simplu acolo, cu spatele țeapăn, cu mâinile în șolduri, uitându-se țintă la bărbatul îndesat.

– Laton nu glumea, zise Charlie. A zis el că numele de pe datorie este Kenneth Jessie Blair, dar eu am spus că nu, bătrânul Blair trebuie să aibă vreun fiu pe undeva. Aceluia i-a lăsat ferma. Nici o fată nu s-ar numi Kenneth. Nu am spus eu asta, Clee?

– Au fost cuvintele tale exacte, fu de acord lunganul Clee, încuviințând din cap.

– Dar Laton a avut dreptate, ca de obicei, continuă Charlie. Avem de-a face cu un Kenneth *bona fide*. Nu arată exact ca un Kenneth?

– Ba da, cu pantaloni cu tot, fu de acord Clee din nou, chicotind înfundat.

– V-aţi distrat suficient, domnilor, iar eu m-am săturat, spuse Jessie pe un ton scăzut, uitându-se la Clee. Îmi voi lua acum pistolul înapoi.

– Chiar aşa? zise Clee rânjind. Pentru ce, dacă nu eşti suficient de bărbată să-l foloseşti? Sau eşti?

Bărbaţii izbucniră în râs, încântaţi de glumă. Jessie nici nu clipi înainte de a-i trage lui Clee un pumn în gură. Acesta scăpă pistolul ei din mână, iar chipul lui Charlie se umplu de furie. Lovi cu piciorul pistolul, îndepărtându-l de ea, şi îi prinse braţele.

Chase văzuse destul.

– Dă-i drumul doamnei, amice, spuse el, împingându-l pe Clee în perete.

– Îi spui doamnă acestei pisici sălbatice? mugi Charlie.

Îi dădu totuşi drumul lui Jessie, iar ea îşi recuperă pistolul.

– V-a trimis Bowdre să mă hărţuiţi? întrebă ea, uitându-se ţintă la Charlie.

Lui Charlie nu-i plăcu această întorsătură a situaţiei. Lui Laton nu avea să-i placă să audă despre asta. Dacă ea mergea la el şi făcea scandal în faţa altora, avea să fie furios. Laton voia să fie sigur că nimeni nu avea să arate cu degetul înspre el.

– Laton nu are nici o treabă cu tine, fată. Îşi vrea doar banii. A fost ideea lui Clee să ne distrăm un pic cu tine. N-ai pic de umor, fato, mormăi Charlie.

– O, am umor din plin, zise Jessie. Cred că ar fi foarte amuzant să bag un glonţ în tine. Apoi spuse: Stai departe de mine, domnule.

– E o adevărată dulceaţă, nu-i aşa? murmură Charlie în timp ce el şi Clee o priviră ieşind pe uşă.

Chase o ajunse din urmă în mijlocul străzii.

– Stai puţin, fetiţo.

Îi apucă braţul pentru a o opri.

– Ce vrei? izbucni ea.

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Era furioasă din cauza intervenţiei lui!

– Jur, copilă, cineva ar trebui să pună băţul pe tine. Nu te poţi plimba de colo-colo aruncând pumni în stânga şi-n dreapta, după bunul-plac. Data viitoare s-ar putea să nu fii atât de norocoasă.

– Cine naiba te-a făcut îngerul meu păzitor, Summers? scuipă ea.

Erau din nou într-un impas. Iar ea avea dreptate. Nu era gardianul ei. Chase zâmbi larg.

– Am crezut că am căzut de acord să-mi spui Chase.

– Şi eu am un nume, care nu este „copilă", spuse Jessie.

El râse.

– *Touché!* Cum ea continuă să meargă, el păşi alături de ea. Unde mergi acum, dacă nu te superi să te întreb?

– La biroul şerifului.

– Din cauza celor întâmplate?

– De ce l-aş deranja pe şerif pentru asta?

Părea cu adevărat nedumerită.

– Atunci, de ce?

– Cine ar şti mai bine decât el cine este în oraş, cine este doar în trecere, cine caută de lucru? Sper că are câteva sugestii, astfel încât să termin astăzi ce am de făcut şi să mă întorc la fermă dimineaţă.

– Atunci, vin cu tine, dacă nu te superi, spuse el. Şeriful ar trebui să ştie despre întâlnirea cu indianul acela.

Jessie se opri brusc.

– De ce?

– Ar putea fi şi alţii în zonă, replică Chase. Nu crezi că ar trebui să ştie?

– Nu, spuse ea cu emfază. Uite, şeriful ar râde de tine dacă te-ai apuca să bâigui despre indieni ostili în zonă. Ştie el mai bine. Dar, dacă te-ar auzi alţi oameni, ar putea crea panică. Atunci, ai cădea într-o lumină proastă, pentru că Micul Şoim a fost singur, şi sunt convinsă că deja se îndreaptă spre nord.

Porni mai departe, însă Chase nu o mai urmă. Se uită după ea cu ochii precum cărbunii încinşi. O făcuse din nou: îl făcuse să se simtă ca un idiot. La naiba, o făcea intenţionat!

Găsi un bar, fără prea mari eforturi. După câteva băuturi, fu în stare să se domolească. Se alătură unui joc de cărţi. Fu surprins să îi fie prezentat lui Laton Bowdre, care juca şi el la aceeaşi masă. Bărbatul subţire, mustăcios, cu părul fin, obrajii ascuţiţi şi cu o înfăţişare de avar era exact aşa cum şi-l închipuise Chase. Ziua nu avea să fie complet pierdută, în cele din urmă.

Capitolul 11

Bătaia la uşă veni când Jessie termina de tras cizmele. Era Chase. Ea hotărâse să facă efortul de a fi mai drăguţă cu el, aşa că-i deschise cu un „bună dimineaţa" aproape vesel. El arăta îngrozitor. Bărbia îi era acoperită de barba nerasă, hainele îi erau mototolite, iar ochii îi erau roşii de la prea mult fum şi prea puţin somn. Poate că nu dormise deloc.

Chase nu era însă prea obosit pentru a nu observa de îndată schimbarea suferită de Jessie. Pe lângă faptul că arăta proaspătă şi curată şi mai drăguţă decât avea vreo fată dreptul să arate dimineaţa devreme, mai şi zâmbea.

Ajunse la propria concluzie.

– Bănuiesc că ţi-ai angajat ajutoarele şi eşti fericită să mergi acasă?

– De fapt, replică Jessie, am găsit un singur om care să-şi merite plata. Ceilalţi doi cu care am stat de vorbă nu ştiu deosebi o vacă de un juncan.

Chase chicoti.

– Băieţi de oraş.

– Băieţi de oraş, fu Jessie de acord, zâmbind alături de el.

– Nu pleci astăzi, aşadar?

– Presupun că nu, decât dacă am noroc acum dimineaţa. L-am pus pe Ramsey, tipul pe care l-am angajat, să pornească spre fermă. Nu are rost să piardă timpul aici, nici măcar pentru o zi.

– Eşti sigură că i-ai explicat corect cum să găsească ferma?

O tachina, arătându-i că nu mai avea resentimente pentru ziua în care-i oferise indicaţii greşite. Ea zâmbi larg.

– Cred că se descurcă, de vreme ce e de prin locurile astea.

Era plăcut să o vadă din nou într-o dispoziţie agreabilă, aşa că spuse, mânat de impuls:

– Uite, nu are rost să mai angajezi alt om de vreme ce sunt şi eu la fermă. Aş putea face ceva să-mi câştig pâinea cât stau acolo.

Jessie nu-l luă în serios.

– Nu te pricepi la vite, spuse ea, uimită.

– Cine spune că nu? Am condus turme din Texas până în Kansas.

– Cât de des? întrebă ea.

– O dată, admise el. M-am angajat doar de dragul companiei, de vreme ce mergeam în aceeaşi direcţie şi nu mă grăbeam. O dată a fost de-ajuns.

Ea era uimită.

– Te pricepi, aşadar, la vite? Nu aş fi ghicit niciodată.

– Recunosc că nu am participat niciodată la marcarea lor, dar am învăţat să mă descurc binişor cu lasoul. Pot ţine ritmul destul de bine. Şi cunosc şi diferenţa dintre o vacă şi un juncan.

Ea râse.

– Presupun atunci că eşti angajat, Chase.

El zâmbi.

– Dă-mi o oră să mă împrospătez, şi putem porni înapoi.

Ea zâmbi din nou.

– Ne întâlnim jos pentru micul dejun.

Însă Jessie scutură din cap privindu-l cum ieşea din cameră. Nu ar fi crezut niciodată. Chase nu trebuia să muncească la fermă. Rachel îl invitase ca oaspete. Şi-atunci, de ce-şi oferise ajutorul?

Chase se întreba exact acelaşi lucru. Ceea ce-l încurca şi mai mult era faptul că avea în buzunar poliţa lui Thomas Blair. Îi luase toată noaptea să o câştige de la Bowdre, dar reuşise. Nu era sigur de ce nu-i spusese lui Jessie adevărul despre recuperarea poliţei. Poate pentru că avea sentimentul că asta urma să o înfurie – din nou.

Oftă. Nu era deloc sigur că problemele ei se terminaseră, nu după lipsa de graţie cu care Bowdre renunţase la poliţă. Chase îşi dădu seama că era posibil să fi înrăutăţit lucrurile.

Se întoarseră în Rocky Valley târziu în acea după-masă. Jeb le povesti cu înflăcărare despre antilopa lăsată în pragul uşii din spate cândva după plecarea lui Jessie spre Cheyenne. Nimeni nu văzuse cine adusese animalul, proaspăt ucis. Nimeni nu ştia cine ar fi putut fi. Dacă cineva aducea carne proaspătă cuiva, de obicei aştepta mulţumiri pentru un asemenea dar generos.

Dar Jessie știu pe dată cine era misteriosul furnizor. Nu putea fi altcineva decât Micul Șoim. În timp ce pregăteau caii pentru noapte, ea îi spuse lui Jeb:

– Îți amintești de tânărul Sioux despre care ți-am povestit? Micul Șoim? Ei bine, ne-am întâlnit cu el în câmp ieri după-masă.

– Serios? întrebă Jeb și fluieră. El o fi?

– Așa se pare.

– Drăguț din partea lui, chicoti Jeb.

Jessie îi aruncă o privire lui Chase. El își țesăla calul auriu, prefăcându-se că nu asculta.

– Presupun că nu ești de acord? întrebă Jessie direct.

El nu-și ridică privirea.

– Sunt sigur că aveți amândoi motive întemeiate pentru a crede că este vorba de Micul Șoim. Eu mor de curiozitate să știu care este scopul lui, atâta doar.

– Nu știi prea multe despre indieni, nu-i așa, tinere? chicoti Jeb.

– Încep să cred că nu, răspunse Chase fără ranchiună.

– Indienilor nu le place să fie îndatorați nimănui, cu atât mai puțin unui alb. Micul Șoim a mâncat din mâncarea lui Jessie și s-a încălzit la focul ei fără să-i dea nimic în schimb. Jeb râse înfundat. Asta trebuie să-l fi chinuit. Așa că acum și-a plătit datoria cu vârf și îndesat. A fost generos din partea lui. Antilopa aceea mare i-ar fi hrănit întregul trib.

– Înțelegi acum de ce era atât de departe în sud, adăugă Jessie. Trebuia să mă lase să-l văd, altfel nu aș fi știut niciodată că și-a plătit datoria.

– Da, dar asta nu explică restul evenimentelor de ieri, spuse Chase scurt.

Jessie râse în timp ce se apropie de el și-i puse o mână pe braț.

– Haide. Sunt sigură că lui Billy îi va plăcea să audă cum ai fost atacat de un Sioux sălbatic și ai supraviețuit pentru a povesti asta. Iar eu promit să nu te întrerup dacă înfloresti povestea.

Îl tachina, dar el nu se supără. De fapt, întâmplarea despre care vorbeau îi ieșise cu totul din minte în secunda în care ea îl atinsese. Ușoara ei atingere îi părea să-i ardă brațul, chiar și după ce ea se îndepărtase.

Capitolul 12

Deși era frânt de oboseală, somnul îl ocolea pe Chase în acea noapte. Mintea nu îl lăsa să se odihnească. Ce naiba putea face un bărbat care dorea o fată de care nu se putea atinge?

Jessie era doar un copil. Ei bine, poate nu chiar copil. Dar era fiica lui Rachel. Așa că, și dacă ea ar fi fost de acord, nu ar fi putut-o avea fără să se căsătorească cu ea – nu pe fiica lui Rachel.

Chase nu era nicidecum pregătit să se așeze la casa lui. Avea doar douăzeci și șase de ani, și încă erau prea multe lucruri pe care dorea să le facă. Unul dintre ele era să-și găsească tatăl. Amânase acest lucru vreme de câțiva ani, după ce nu reușise să dea de urma lui în California, unde mama lui pretinsese că-l întâlnise pe Carlos Silvela. Poate că acum era momentul să-și continue cercetările. Ar trebui să meargă în Spania, unde se presupunea că era casa tatălui său? Oricum, era mai bine să se gândească la asta decât la o fată-femeie de optsprezece ani la care nu avea de ce să se gândească.

Dar asta nu funcționă pentru mult timp. Nimic nu funcționa. În minte continuau să-i apară ochii aceia turcoaz, nasul în vânt, bărbia îndărătnică și fundul frumos rotunjit.

„La naiba!"

Sări din pat ca și cum ar fi găsit-o acolo. Avea nevoie de aer curat, de aer rece, poate chiar de o partidă de înot în pârâul care curgea prin spatele casei. Aruncând pe el câteva haine pe întuneric, Chase ieși din cameră doar pentru ca motivul chinurilor sale să-i cadă drept în brațe. Preț de o secundă, se întrebă dacă nu cumva visa. Dar căldura și mirosul ei erau reale. Apoi, văzu că ea ajunsese accidental în brațele lui. Jessie se îndepărtă de el.

– Scuze, șopti ea, nu te-am văzut.

– Este întuneric aici, reuși să-i răspundă Chase.

– Nu am putut dormi, explică Jessie. Mă gândeam să ies să călăresc. Luna este suficient de strălucitoare.

– Și eu am avut aceeași problemă. De ce nu mergem împreună?

– Dacă vrei, spuse ea, pornind spre bucătărie fără să-l mai aştepte.

Chase nu se mişcă. Îi venea să-şi rupă propriul gât. Nu putea nicicum înţelege de ce se oferise să meargă cu ea. Era ultimul lucru pe care-l voia de fapt. Trebuia să se distanţeze de ea. Apoi, se adună, certându-se că se lăsa speriat de o fetişcană de o şchioapă. Oricum nu o putea lăsa să meargă singură.

Jessie deschise drumul spre zona deluroasă de la poalele munţilor, în loc să o ia spre câmpie, mânându-şi calul în sus spre un loc ce oferea o privelişte minunată asupra văii. Nu trecu mult până ajunseră în locul respectiv. Copacii se despărţeau pe o coamă înaintea unei privelişti atât de frumoase, încât îţi tăia răsuflarea, mai ales în lumina lunii, astfel că amândoi fură fermecaţi.

– Este minunat, nu-i aşa? spuse el şoptit în timp ce descălecau.

– Pârâul arată ca argintul lichid în lumina asta, răspunse ea, arătând în jos. Iar acolo se pot vedea câteva fire de apă. Mai este unul mai departe, în care îmi place să înot. Este o zonă frumoasă şi însorită, bine izolată.

– Nu te gândeşti să înoţi acum, nu? întrebă Chase alarmat.

Jessie râse încet.

– Sigur că nu. Este prea frig noaptea. Se uită atentă la el şi se încruntă. Uită-te la tine! De ce nu ţi-ai luat o jachetă?

– Nu m-am gândit, spuse el neconvingător. Dar sunt bine, serios.

– Nu eşti. Ea luă pătura de rezervă pe care o ţinea mereu în coburi. Uite. Poţi să te înfăşori în pătura asta pe drumul de întoarcere.

Se aplecă înspre el şi-i înfăşură pătura în jurul umerilor. Apropierea aceea fu mai mult decât putu el suporta. Ea era la doar câţiva centimetri distanţă. Braţele lui acţionară singure, încercuindu-i talia şi aducând-o mai aproape de el. Buzele lui le căutară pe ale ei. El era neputincios, incapabil să dea ascultare instinctelor care-i spuneau că greşea, aşa că lăsă totul în seama lui Jessie, rugându-se în sinea lui ca ea să lupte cu el. Poate că asta avea să-l aducă înapoi cu picioarele pe pământ.

Dar Jessie nu avea nici o intenţie de a se lupta. Fusese prinsă cu garda jos şi nu se mai gândea la nimic decât la fluturii din stomac şi la căldura care creştea în interiorul ei. Presiunea buzelor lui crescu, făcând să crească şi dorinţa ei.

Limba lui își făcu apoi loc printre buzele ei, iar ea deschise gura pentru a-i permite accesul, încântată de noul asalt. Gemu moale și se lipi și mai tare de trupul lui musculos. Putea simți dorința lui și era extrem de excitată de asta. Chase renunță la bătălia lui tăcută și cedă. Jessie avea să fie a lui. Nu mai avu nici un gând legat de consecințele acestui fapt.

O trase jos pe pământ, cu pătura întinsă sub el. Reuși să o țină în aceeași poziție, astfel încât ea stătea deasupra lui, cu picioarele între ale lui. Greutatea ei presând pe trupul lui avu șocul unui fulger. Chase se rostogoli, aducând-o sub el. Mișcările lui aveau o insistență frenetică.

Jessie îl simți deschizându-i cureaua și trăgând de cămașa ei. Mâinile lui se mișcară în sus pe sub cămașă și ajunseră la sâni, iar mici sunete de plăcere îi scăpară, înnebunindu-l și mai mult pe Chase. Acesta era prea mistuit de pasiune pentru a fi blând, dar și ea se simțea la fel. Jessie rupse unul din nasturii cămășii lui, încercând să ajungă la piele. Pielea lui era fierbinte, o ardea, iar mușchii spatelui său erau tari și încordați. Ea își înfipse degetele în mușchii aceia, agățându-se sălbatic de el.

O voce mică din capul ei o întrebă ce naiba făcea, dar Jessie o ignoră. Își duse mâinile la pieptul lui, trecându-și degetele prin părul lui, ajungând la umeri, la gâtul încordat și prinzându-se în părul lui Chase.

Buzele lui le devorau pe ale ei acum, strivindu-le, dar ea îl impulsiona să continue. El trase de pantalonii ei, iar Jessie îl ajută să-i împingă în jos pe picioare. Dar, când el ajunse să se chinuiască să-i înlăture cizmele ei pentru a-i da pantalonii jos complet, ea îl opri. Era în flăcări. Nu suporta să-l lase să se desprindă de ea, nici măcar pentru un moment. Îl prinse de păr și-l trase în jos, deasupra ei.

– Te vreau acum, îi șopti ea răgușit. Acum!

Buzele lui îi arseră gâtul, mișcându-se spre ureche.

– Dar vreau să te simt cu totul...

– Acum, Chase!

Dorința lui de a-i simți pielea lipită de a sa, de a o privi în lumina lunii nu era la fel de puternică precum chemarea ei imperioasă. Se dezbrăcă într-o secunda, iar ea își ridică genunchii de-o parte și de alta a trupului său. Căldura ei umedă ușură intrarea lui, însă Chase se abținu timp de un moment delicios, dorind să savureze acea primă

mișcare de pătrundere. Apoi însă, își găsi drumul blocat de ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi.

– O, Dumnezeule, icni el, simțindu-se mai groaznic decât în oricare alt moment al vieții sale. Îmi pare rău, Jessie.

Ea nu-i dădu atenție, împingându-și șoldurile înainte cu insistență. Apoi icni. Nimeni nu-i spusese că urma să aibă parte de durere. Dar aceasta se atenuă și apoi dispăru cu totul, iar dorința imperioasă se întoarse, cuprinzând-o ca un potop.

El se mișca înăuntrul ei, iar ea se delecta simțindu-i întreaga lungime. Chase era mai blând decât i-ar fi plăcut ei, mai lent, dar găsi că această tortură aleasă avea beneficiile ei, intensificându-i dorința, prelungindu-i foamea. Iar atunci când păși pe culme, explozia care urmă continuă fără oprire.

După câteva momente, Chase se prăbuși și rămase nemișcat, iar Jessie îl îmbrățișă strâns, cu tandrețe.

– Minunat, murmură ea visătoare.

El își înălță capul.

– Mai mult decât crezi, spuse el duios.

Buzele lui o mângâiară cu o atingere catifelată și se plimbară spre gâtul ei, apoi spre ureche. Își lăsă capul pe umărul ei cu un oftat profund de mulțumire. Chase nu se simțise niciodată mai relaxat și mai fericit. Începea să-l cuprindă somnul, dar luptă contra acestuia, dorind să savureze cât mai mult senzația de a o avea în brațele lui.

Nu semăna cu nici o altă femeie cu care fusese vreodată. Îi era necunoscută pasiunea aceasta intensă din partea unei femei. Jessie fusese la fel de sălbatică și de nestăpânită ca el în dorința de a-l avea. Nici măcar virginitatea nu o oprise. Virginitatea! Uitase de asta. La naiba! Dar terminase acum!

Jessie îl simți tensionându-se brusc.

– Ce este? întrebă ea.

– Nimic, replică el prea repede.

Jessie se încruntă.

– Îți pare rău că am făcut asta, nu?

– Ție nu îți pare rău? contracară el.

– De ce ar trebui să îmi pară rău?

– Erai virgină! spuse el cu durere în glas.

Jessie zâmbi.

– Sigur că eram. Ai crezut altceva?

El se simți prins în capcană.

– Ei bine, nu te purtai ca o virgină în ziua în care ne-am cunoscut.

– Ah, da, răspunse Jessie cu dispreț. Aia nu a fost nimic. Doar că nu-mi dădeam seama de ceea ce făcea Blue.

– Presupun că la fel ai putea spune și despre ce s-a întâmplat aici în această noapte.

Jessie zâmbi larg, gândindu-se că el era gelos.

– Am fost perfect conștientă de fiecare lucru pe care l-ai făcut.

El tăcu, ceea ce o făcu să se simtă confuză.

– Nu înțeleg de ce ești supărat, spuse ea.

– Erai virgină! Nu aveam dreptul... M-aș fi oprit.

– Știu, spuse ea încet, amintindu-și de momentul în care el se oprise, într-adevăr. Dar mă bucur că nu ai făcut-o.

– Te-ai asigurat că nu mă voi opri, nu-i așa?

Ea chicoti.

– Nu văd nimic amuzant în asta, Jessie

– Eu nu văd care este problema. Și eu te-am dorit, să știi. Dacă eu nu sunt supărată din cauza celor petrecute, de ce să fii tu?

– Nu o să ai așteptări... deloc... din cauza asta?

În timp ce vorbea, se întoarse pe cealaltă parte și începu să se îmbrace.

– Ce vrei să spui, despre ce așteptări vorbești? întrebă ea cu prudență.

– Haide, Jessie, știi ce vreau să spun. Sunt sigur că nu ești ca majoritatea virginelor, care se dăruiesc doar pentru a prinde bărbatul în capcană, dar, dacă Rachel află despre asta, știu că va insista...

– Să ne căsătorim, termină Jessie propoziția, înțelegând acum despre ce vorbea Chase. Și sigur că nu sunt suficient de bună pentru a mă căsători cu tine.

– Nu am spus asta.

Ea îl plesni cu toată furia care îi creștea în interior.

– Ticălosule! scuipă ea, ridicându-se iute. Nu a contat cât timp ai obținut ce ai vrut, dar, după ce s-a terminat, ai început să te temi de consecințe, nu-i așa?

– Jessie...

– Să te ia naiba, te urăsc! M-ai făcut să mă simt murdară, unelti-toare și necinstită. Dar eu nu sunt așa! Te urăsc pentru asta!

El și-ar fi putut tăia limba.

–Jessie, îmi pare rău, începu Chase plin de remuşcări, dar ea se îndepărta deja, pentru a se îmbrăca departe de el.

Odată îmbrăcată, apucă pătura şi încălecă.

–Ai stricat ce s-a întâmplat şi nimic nu mai poate schimba asta, îi strigă ea. Nu m-aş mărita cu tine nici dacă m-ai implora. Aşa că nu trebuie să te temi că-i voi povesti lui Rachel. Nu am nevoie ca ea să-mi amintească de ceva ce vreau să uit.

Jessie porni călare. Cel puţin, Chase ştia că nu trebuia să o urmărească.

Capitolul 13

Chase se trezi în zori. Nu se grăbi să se întoarcă la fermă, încercând să se gândească la ce i-ar putea spune lui Jessie. Îi distrusese prima întâlnire cu dragostea și voia cu disperare să o facă să se simtă mai bine.

Rachel era în tindă, arătând deosebit de drăguță într-o rochie de un verde primăvăratic, cu rânduri de volane albe adunate în spate în turnură. Părul ei auriu era prins într-un coc strâns la baza gâtului, cu șuvițe ondulate la tâmple.

Arăta elegantă. Rachel arăta mereu elegantă, modestă și echilibrată, ca și cum nimic nu ar fi putut-o scoate din fire. Era un lucru pe care Jonathan Ewing îl admirase la ea. Și era singurul lucru care îl enerva pe Chase, acest autocontrol nenatural.

– Dumnezeule, Chase, arăți ca și cum ai fi stat afară toată noaptea, spuse Rachel în timp ce el se apropia de casă.

El se uită în jos și zâmbi larg, frecându-și barba ușor crescută.

– Am stat. Nu am putut dormi azi-noapte și am mers să călăresc. Doar că m-am rătăcit în întuneric, așa că m-am culcat acolo până la răsăritul soarelui.

Ea scutură din cap.

– Sincer, Chase, asta nu prea îți stă în fire.

– Ei bine, nu am fost chiar eu însumi de când am venit aici, Rachel, replică el. Fiica aceea a ta are un fel de a schimba oamenii.

Ea ignoră această remarcă.

– Nu se presupunea că începi să lucrezi în dimineața aceasta?

El se simți rușinat. Uitase.

– Ba da. Jessie a plecat deja?

– Nu știu, oftă Rachel. Nu-mi spune niciodată nimic.

– Bună dimineața, tinere. Jeb veni din lateralul tindei și-l zări pe Chase. Am băgat de seamă că armăsarul tău nu a dormit în boxă azi-noapte. Te întorci de undeva?

– Da, replică Chase, fără alte explicații.

Jeb mormăi, văzând că nu avea să mai obțină alte informații. Se întoarse spre Rachel, arătându-i lui Chase prin poziția sa că-l ignora.

– Am crezut că trebuie să vezi asta, să nu te mai enervezi ca înainte, îi spuse el morocănos.

Ea îi smulse biletul din mână și-l citi repede, gemând:

– Nu, nu din nou!

Chase descălecă și citi bucata de hârtie.

Jeb,

Trebuie să plec pentru un timp. Ai grijă de fermă pentru mine. Spune-i lui Mitch să pornească la drum fără mine dacă nu mă întorc înainte să fie gata. Se poate descurca. Știi unde să mă găsești dacă este nevoie de mine.

Jessie

– Unde a plecat de data asta, Jeb? întrebă Chase.

– Unde a fost și ultima oară, spuse Jeb pe un ton nu prea plăcut.

– Iarăși începi cu asta? explodă Chase.

– Tu știi unde e, Jeb. Trebuie să mergi după ea, spuse Rachel.

– Nu pot face asta. Scuturâ din cap cu încăpățânare. Doar dacă este nevoie de ea aici, așa cum a spus.

Rachel se întoarse spre Chase, cu ochii ei mari plini de neliniște.

– În regulă, Rachel, mormăi el. Nu am mai călărit atâta de când am bătut toată California căutându-l pe tata.

Ea își puse o mână pe brațul lui.

– Nu știi cât de mult apreciez acest lucru, Chase.

– Știu, spuse el. Dar fiica aceea a ta nu va fi deloc mulțumită atunci când o voi găsi.

Nu era încântat de această a doua vânătoare de cai verzi pe pereți. Iar faptul că Jessie fugise îl făcea să se simtă inconfortabil, după cele întâmplate în noaptea de dinainte. Plecase din cauza lui.

Capitolul 14

Era minunat să fie din nou cu Tunet Alb și cu familia acestuia, era minunat să-și lase pistoalele deoparte și să poarte hainele indiene pe care Micuța Pasăre Cenușie o ajutase să și le facă, să-și împletească părul și să-și înfășoare în jurul capului bentițe frumos decorate cu mărgele. Era minunat. Dar nu era la fel ca înainte, deoarece acum exista un intrus.

Micul Șoim o urmase în satul Cheyenne. Nu se întorsese în nord, ci rămăsese în zonă. Dacă se învârtise în jurul văii, pândind-o, nu era posibil să o fi văzut în noaptea aceea, cu Chase? Se simțea mai stânjenită ca oricând. De ce continua să o urmărească? Tunet Alb nu putea explica, spunea doar că Micul Șoim ceruse să discute cu ea.

Reușise să uite de Micul Șoim în noaptea precedentă. Ea și Tunet Alb petrecuseră multe ore povestind, iar ea își deschisese inima în fața lui, mai ales în privința morții tatălui ei. Compasiunea lui o făcuse să plângă, ceea ce era bine. Apoi continuase să-i povestească despre Rachel și necazurile ei recente, dar el nu avusese de oferit nici o soluție. Dintr-un oarecare motiv, nu-i pomenise nimic despre Chase. Poate că se simțea prea rușinată.

În această după-masă, Jessie aștepta în cort sosirea intrusului, împreună cu prietenul ei. Aveau tot cortul la dispoziție. Fratele mai mic al lui Tunet Alb era plecat la vânătoare de iepuri și câini de prerie cu prietenii, cu arcuri și săgeți pe măsura lor. Tovarășul Lupilor era afară, jucând cărți cu unii dintre indienii mai în vârstă. Apă Curgătoare și Micuța Pasăre Cenușie tăbăceau pielea unui bivol în spatele cortului, iar vocile lor blânde ajungeau din când în când la urechile lui Jessie. Conversația lor o amuza.

– Te-am văzut zâmbindu-i lui Ceainicul Sur, fiica mea, și ți-am spus de nenumărate ori că nu trebuie să schimbi ocheade sau zâmbete cu un bărbat, cu atât mai puțin cu unul care te curtează.

– Dar a fost doar un zâmbet mic, mamă, protestă Micuța Pasăre Cenușie.

– Fiecare mic zâmbet îţi scade valoarea. Va crede că te-a câştigat deja, aşa că nu va oferi prea mulţi cai. Vrei să fii o soţie săracă?

– Nu, mamă. Vocea fetei era supusă. Îmi voi aminti să nu mai zâmbesc atât de mult.

– Să nu zâmbeşti deloc, fiica mea, spuse Apă Curgătoare, admonestând-o. Şi nu-i lăsa pe Ceainicul Sur sau pe Câinele Alb să stea atât de mult atunci când vin în vizită.

– Da, mamă.

– Ţi-a cerut vreunul din cei doi tineri să fii soţia lui?

Vocea femeii deveni şi mai serioasă.

– Nu, încă nu.

– Ei bine, aminteşte-ţi să refuzi prima dată când eşti întrebată. Refuză cu blândeţe, dar lasă-i să ştie că nu eşti uşor de cucerit.

– Dar, mamă...

– Ascultă-mă. Îţi spun lucrurile astea pentru binele tău, spuse Apă Curgătoare cu răbdare. Nu-i lăsa pe nici unul să te vadă atunci când eşti singură, nici măcar pe cel pe care-l preferi. Nu trebuie să laşi vreun bărbat să te atingă, fata mea, cu atât mai puţin pe sâni. Dacă un bărbat îţi atinge sânii, consideră că îi aparţii. Ai vrea ca aceşti doi pretendenţi ai tăi să se lupte unul cu celălalt doar pentru că unul se laudă că te-a cucerit înainte să obţină consimţământul? Nu, nu ai vrea, pentru că cel pe care-l preferi ar putea pierde. Ai făcut deja o alegere? Soţul meu îl preferă pe Câine Alb, iar eu la fel, dar, dacă totuşi Ceainic Sur oferă mai mult, atunci...

Vocile lor se îndepărtară. Faţa lui Jessie era roşie ca focul. Ea îl lăsase pe Chase Summers să îi atingă sânii şi să facă multe alte lucruri. Dar el nu era indian. Nu avea să creadă că-i aparţinea. Nu, chiar opusul. Chase o cunoscuse în cel mai intim mod, apoi nu mai dorise să aibă de a face cu ea!

Tunet Alb o privise pe Jessie cu atenţie, şi o cunoştea de mult timp.

– Roşeşti. Ai fost atinsă de un bărbat, Arată-a-Femeie? o tachină el.

Jessie icni. Putea să-i vadă gândurile? Era ciudat, şi se mai întâmplase de multe ori înainte.

– Doreşti să vorbeşti despre asta? întrebă el, ezitând.

– Nu, nu încă.

– Nu a fost Micul Şoim?

Ea râse amar, iar el fu șocat.

– Cel puțin, el nu ar dori o femeie, pentru ca în momentul următor să decidă că nu mai este demnă de el.

– Cine te-a tratat astfel?

Tunet Alb se ridică furios.

– Așază-te, prietene, spuse Jessie cu blândețe. Am avut, probabil, o parte la fel de mare de vină în cele întâmplate. Am fost naivă.

– Dar suferi.

– Voi trece peste asta.

Jessie reveni la tocatul cireșelor sălbatice, cu sâmburi cu tot, într-un mojar de piatră. Mai târziu, aveau să fie uscate și amestecate cu fâșii de carne de bivol și grăsime pentru a face *pemmican*, un fel de mâncare ce rezista luni de zile. El se îndepărtă de ea, lăsând-o cu gândurile ei. Jessie era bucuroasă că-i povestise. Avea să înțeleagă dacă devenea brusc prost dispusă.

Tunet Alb era un bărbat înțelept și atent pentru cineva atât de tânăr. Era, de fapt, doar cu doi ani mai mare decât ea. Cât de mult îl iubea pe prietenul ei drag! Îi aruncă o privire și zâmbi când el privi în sus spre ea. Indienii Cheyenne erau cei mai înalți dintre triburile din câmpie, iar Tunet Alb avea un metru și optzeci de centimetri înălțime. Era, de asemenea, tulburător de frumos, cu ochii albaștri uluitori moșteniți de la tatăl său. Pielea lui avea culoarea cuprului, mai mult din cauza soarelui. Era un tânăr războinic care își dovedise deja bărbăția, și era mai puternic decât majoritatea celorlalți războinici. Jessie era mândră de prietenia lor.

Micul Șoim intră după câteva minute în cort, fără să facă zgomot. Purta o cămașă rezervată ocaziilor speciale, făcută din pielea unui muflon. Mânecile lungi erau franjurate, la fel ca pantalonii, iar cusătura cu mărgele era deosebită. Ici-colo se vedeau atârnând ciucuri și mici bucăți de metal și scoici. Cozile lui împletite aveau la capete bucăți albe de blană și erau împodobite cu o singură pană albastră, la fel ca aceea pe care i-o lăsase lui Jessie.

Tunet Alb era impresionat și îngrijorat. Felul în care era îmbrăcat indianul Sioux prevestea ceva important, iar el se temea că știa despre ce era vorba. Nu părea încântat.

Urmând protocolul, Micul Șoim așteptă să fie invitat să se așeze. Tunet Alb îl lăsă să aștepte puțin, uitându-se la Jessie pentru a vedea dacă ea înțelegea semnificația vizitei. În cele din urmă, oftă și îi ură

bun venit tânărului, vorbindu-i în limba Sioux. Jessie îi privi vorbind, devenind tot mai nerăbdătoare în timp ce conversația continua fără ca ea să înțeleagă vreun cuvânt. Crezuse că Micul Șoim dorea să discute cu ea. Începea să devină iritată.

În cele din urmă, Micul Șoim se întoarse spre ea, iar Tunet Alb spuse:

– Cere permisiunea de a vorbi cu tine.

Jessie replică:

– Dar am fost deja de acord să vorbesc cu el. Nu de aceea este aici?

– Acum, cere permisiunea în mod formal.

Jessie își reținu un rânjet la absurdul situației.

– Atunci, sunt de acord, în mod formal.

Tunet Alb continuă pe un ton solemn:

– A mai cerut, de asemenea, ca eu să-i fiu interpret.

– Dar de ce? Doar vorbește engleza.

– Nu-i place să o folosească atunci când nu este necesar, explică Tunet Alb.

Jessie era enervată.

– Atunci, de ce a învățat-o?

– Dorești să-l întreb asta?

– Pot să-l întreb *eu*, îi tăie ea vorba.

– Nu-i vorbi lui direct, o avertiză încet Tunet Alb. Nici nu-l privi atât de îndrăzneț, dezvăluind la ce te gândești.

Ea râse.

– Știi că vorbești exact ca mama ta?

– Fii serioasă, femeie. Tunet Alb se încruntă la ea. *El* este serios. În plus, pentru ce intenționează el, este obișnuit să se adreseze prin intermediul unei alte persoane. Ridică întrebător dintr-o sprânceană în direcția ei. Înțelegi acum?

Fruntea lui Jessie se încreți. Ce încerca să-i spună? Nu-l văzuse niciodată pe Tunet Alb atât de criptic.

– Poate că ar trebui să continuăm, sugeră Jessie, aruncând o privire temătoare înspre Micul Șoim.

Cei doi bărbați vorbiră în cele din urmă, iar teama lui Jessie crescu și mai mult atunci când își dădu seama că se certau. Își dorea să aibă o idee despre tema acestei întâlniri.

Bărbații tăcură, iar Jessie constată că își ținuse respirația. Când nici unul nu vorbi, ea îi îmboldi.

– Ei bine?

– Este așa cum credeam, îi spuse scurt Tunet Alb. Vrea să fii femeia lui.

Jessie rămase fără cuvinte. Își spuse că nu ar fi trebuit să fie surprinsă, dar era.

Se întoarse spre Micul Șoim, iar ochii lor se întâlniră pentru câteva momente, înainte ca ea să-și întoarcă privirea. Da, o voia. Dintr-odată, se simți flatată. Era un adevărat balsam după felul îngrozitor în care se purtase Chase cu ea.

– Doar femeia lui sau soția lui? întrebă ea grăbită.

– Soția lui.

– Înțeleg...

Jessie se uită spre partea superioară a cortului, meditând.

Tunet Alb era surprins.

– Te gândești să accepți?

– Ce a oferit pentru mine?

– Șapte cai, răspunse el.

– Șapte? Jessie era impresionată. De ce atât de mulți? Este bogat?

– Doar hotărât, cred. Un cal ar fi pentru mine, pentru că am fost de acord să vorbesc cu el, de vreme ce nu are nici un prieten apropiat aici care să facă acest lucru. Doi cai ar fi pentru Tovarășul Lupilor, fiindcă stai în cortul lui. Ceilalți patru ar fi pentru tine și ți-ar rămâne ție, alături de toate celelalte bunuri proprii.

– Și cortul, adăugă ea, știind că acesta era considerat proprietatea soției.

– Nu, nu cortul, mărturisi Tunet Alb cu blândețe. Acesta este principalul motiv pentru care i-am spus că nu ar merge. El are deja o soție.

– Are?

– Da.

– Înțeleg, spuse Jessie pe un ton încordat.

Nu știa de ce se simțea brusc atât de supărată. Poate pentru că ar fi fost drăguț să se simtă dorită, să uite de necazurile ei de la fermă. Era doar o poveste, oricum.

– Spune-i că sunt flatată, dar că nu pot accepta. Spune-i că femeile albe nu-şi împart soţul. Nu voi fi a doua lui soţie.

Spre uşurarea lui Jessie, Micul Şoim îi acceptă refuzul cu eleganţă. Mai schimbă câteva cuvinte cu Tunet Alb, apoi ieşi din cort.

– Spune că se aştepta ca prima dată să-l refuzi, îi spuse Tunet Alb grav. Pare să creadă că te vei obişnui cu ideea şi te vei răzgândi.

– Oh, se îngrijoră Jessie. Asta înseamnă că va rămâne pe aici, să mai încerce?

– Îţi pot garanta că-l vei mai vedea, replică Tunet Alb.

Jessie scutură din cap. Cu câteva zile în urmă, nu avea nici un bărbat şi era liberă. Acum, avea mai mult decât putea duce.

Capitolul 15

Era după-masa târziu, în cea de-a patra zi de drum a lui Chase. Nu crezuse niciodată că avea să ajungă atât de departe. Se oprise la fortul Laramie, petrecând noaptea acolo, apoi fusese îndrumat spre satul lui Tunet Alb. Știa că acesta era locul potrivit. Trebuia să fie. Nu exista nici o altă așezare în vecinătate.

Satul arăta pașnic în lumina soarelui de după-masă. Copiii se jucau. Putea vedea femei muncind și bărbați adunați în grupuri. Erau mulți cai priponiți pe lângă corturi, carne întinsă la uscat, piei pregătite pentru tăbăcire. Părea să fie o așezare prosperă și liniștită. Se ghemui lângă un pârâu, privind. Oare ea era aici?

Întrebarea lui primi răspuns imediat când coborî puțin de-a lungul pârâului până într-un loc în care tufișurile și copacii blocau perspectiva asupra satului. Intenționase să se ascundă acolo, dar se opri când văzu o femeie scăldându-se în pârâu. Era goală până la brâu și purta o bucată de pânză indiană în jurul taliei. Chase se apropie mai mult de mal, conducându-și calul cu grijă. Era suficient de departe ca ea să nu-l poată vedea.

Uită de sat, uită de tot văzând-o făcând baie. Era Jessie. Era sigur de asta. Părul îi era desfăcut și se lipea de spatele ei ud. Dumnezeule, era frumoasă, ca o zeiță sărutată de soare. Sânii ei erau mult mai plini decât își amintea el, nestânjeniți de cămașă. Se ridicau mândri și fermi deasupra taliei ei subțiri și a șoldurilor frumos curbate. Chase era fermecat. Ce o făcea atât de specială, atât de adorabilă? Gândurile lui se opriră brusc atunci când o văzu pe Jessie vorbind cu cineva. Apoi îl văzu pe indian. Era așezat, sprijinit cu spatele de un copac cioturos. Indianul nu era cu fața la Jessie, dar se întoarse spre ea atunci când ea îi vorbi.

Chase era furios. Un bărbat o privea pe Jessie îmbăindu-se! Din cauză că se lăsase cuprins de furie, nu mai putu fi atent la ceea ce se întâmpla în jur. Vânătorul de Urși Negri, fratele mai mare al lui Tunet Alb, se îndrepta pe furiș spre străinul alb. Din poziția sa, nu-i

putea vedea pe Jessie sau pe Tunet Alb, bărbatul care vorbea cu ea. Părea că străinul alb doar îi spiona satul. Vânătorul de Urși Negri se apropie cu precauție de Chase.

Jessie reuși să și-l scoată pe Micul Șoim din minte în timp ce apa rece a pârâului îi susura peste trup. Ea și Tunet Alb făcuseră adesea baie împreună în copilărie, dar Apă Curgătoare curmase acest obicei atunci când trupul lui Jessie începuse să-și arate curbele.

Tunet Alb continuase totuși să o însoțească, pentru a o proteja.

De fapt, Tunet Alb era acum acolo tocmai din cauza fratelui său. Era singurul din întregul sat care nu tolera vizitele lui Jessie. Frații se certaseră de două ori din cauza ei. Iar de câteva ori Vânătorul de Urși Negri dăduse peste Jessie singură și o speriase îngrozitor.

Ea nu-l întâlnise pe Vânătorul de Urși Negri în anul precedent și nici în cursul acestei vizite. Știa că acesta își luase de curând o soție și avea propriul său cort. Se întreba dacă era în continuare la fel de sever.

Jessie îl întrebă acest lucru pe Tunet Alb, adresându-i-se peste umăr:

– Fratele tău încă mă urăște?

Tunet Alb fu atât de surprins de întrebare încât uită de sine și se întoarse pentru a o privi.

– Dar nu te-a urât niciodată.

– Bine-nțeles că m-a urât.

Tunet Alb își întoarse repede privirea. Trecuse mult timp de când o văzuse ultima dată fără haine. Fața i se aprinse. Se mai întâmplase și altă dată, iar el fusese furios pe el însuși din această cauză. Nu putea accepta sentimentele pe care le avea uneori pentru ea. Erau prieteni. Nu avea să pună acest lucru în pericol.

– Mă auzi, Tunet Alb?

– Da, răspunse el fără să se uite la ea. Dar te înșeli crezând că te urăște.

– Dar știi prea bine cum a fost mereu, îi aminti Jessie.

– Nu i-a plăcut că ai venit aici, însă doar din cauză că ești albă, ca tatăl meu, cel care a luat-o pe Apă Curgătoare de lângă primul ei soț, tatăl lui. Și-a pierdut tatăl din acest motiv, așa că le poartă pică tuturor albilor.

– Dar eram un copil. Eu nu aveam nici o vină.

– Știa asta. A ajuns să regrete felul în care te-a tratat, dar era deja prea târziu.

– De ce? Aș fi înțeles.

– Dar ai fi înțeles toate motivele din spatele acestei schimbări? Vezi tu, ajunsese să te dorească.

Ea fu surprinsă și puțin neîncrezătoare.

– Avea un fel ciudat de a arăta asta, remarcă ea zeflemitor.

– Din cauză că ești albă. Nu-și putea permite să dorească o femeie albă. S-a străduit să nu te lase niciodată să-ți dai seama de acest lucru. Era dur pentru că-i venea greu să ascundă ce simțea pentru tine.

– Dar cum de știi asta, Tunet Alb? întrebă Jessie. Ți-a spus el?

– Nu. Știu, pur și simplu.

– Ei bine, s-ar putea să te înșeli, nu-i așa?

– Mă îndoiesc. Dar ai prefera să crezi în continuare că te urăște, deși nu este adevărat?

– Da, aș prefera. Era destul de serioasă. Este deranjant să aflu dintr-odată că sunt dorită de atâția bărbați. Nu sunt obișnuită cu asta și nu pot înțelege. Nu este ca și cum aș fi de o frumusețe izbitoare, știi prea bine. De obicei, sunt transpirată și prăfuită din cauza muncii și îmbrăcată în pantaloni. Micul Șoim nici măcar nu m-a văzut în rochie până astăzi. Și totuși, el și Chase...

– Acesta este deci numele celuilalt? o întrerupse Tunet Alb.

– Nu vorbim despre *el*, zise Jessie rece. Spune-mi, Vânătorul de Urși Negri este fericit cu soția lui? Pot să mă aștept la mai puțină ostilitate din partea lui acum?

– Este fericit, dar nu știu ce simte față de tine.

– Unde este?

– A plecat la vânătoare și ar trebui să se întoarcă dintr-un moment în altul. De fapt... Tunet Alb se ridică iute, expresia lui trădând concentrarea. Cred că tocmai am auzit un țipăt de victorie. L-ai auzit?

– Da. Du-te, Tunet Alb. Sunt aproape gata.

– Ești sigură?

– Da. Micul Șoim va inspecta prada adusă de Vânătorul de Urși Negri, așa că nu mă va deranja, și nu mă îngrijorează nimeni altcineva. Du-te!

Jessie își termină de spălat părul. Nu se grăbi. Cu toate pe care le avea pe cap, nu-i păsa de prada cu care venise Vânătorul de Urși Negri. Avea să audă toate detaliile mai târziu, era sigură.

Auzi colo, și Vânătorul de Urși Negri o dorea! Scutură din cap, uluită. Era totul foarte ciudat, toate aspectele dorinței. Blue o dorea. Micul Șoim o dorea. Chase o dorise și el, însă doar o dată. Iar Vânătorul de Urși Negri luptase cu dorința, ostil cu Jessie din cauza acesteia. Unde era dragostea, în toate astea? Rachel se prefăcuse doar că-l iubea pe Thomas, iar ceea ce simțise Thomas nu ar fi putut fi dragoste, deoarece se transformase în ură. În cărți, iubirea adevărată era generoasă, însă Jessie nu văzuse niciodată doi oameni căsătoriți care să manifeste iubirea despre care citise ea. Exista oare o astfel de iubire?

Puțin mai târziu, îmbrăcată, cu părul încă ud, dar împletit în două cozi îngrijite, Jessie se îndreptă spre cărarea îngustă ce ducea către sat. Micul Șoim era acolo, blocându-i calea, stând cu picioarele ușor depărtate, cu brațele încrucișate în dreptul pieptului său larg. Își dăduse jos cămașa și pantalonii de ceremonie, iar acum purta doar pânza din jurul șoldurilor și mocasinii.

Jessie reuși să-și ascundă surprinderea. Se uită la el cu calm.

– Dacă ai terminat, te conduc înapoi, se oferi Micul Șoim.

– Acum, vorbești engleza?

– Când suntem singuri, este necesar, replică el ridicând din umeri. Apoi, spuse brusc: Nu ar trebui să fii aici fără pistolul pe care-l porți la șold.

– Nu era necesar. Nu am fost singură decât puțin timp, până să apari tu. Tocmai ai sosit, nu?

– Dacă spun că da, vei fi mulțumită?

– Ce fel de răspuns este ăsta? izbucni Jessie.

– Ai prefera să auzi că am venit când te uscai?

Ochii lui Jessie aruncară flăcări.

– De ce nu ți-ai anunțat prezența? Nu aveai nici un drept să... să stai acolo și să mă privești!

– Pe Tunet Alb l-ai lăsat să te privească.

Făcu această observație pe un ton calm.

– Nu m-a privit, insistă ea. Nu ar face așa ceva. Este prietenul meu. Am încredere în el.

Micul Șoim rânji.

– Vei învăța să ai încredere și în mine.

– Cum aș putea, când te strecori așa?

– Stai, Arată-a-Femeie. Îi tăie vorba și din doi pași fu lângă ea, forțând-o să-l privească în ochi. De ce ești furioasă? Îmi porți pică pentru că te-am privit, când eu mi-am exprimat clar intențiile? Nu este rezonabil pentru un bărbat să caute femeia pe care a cerut-o în căsătorie? Nu știam că te voi găsi așa cum te-am găsit, dar nu îmi pare rău. Vederea ta mi-a oferit multă plăcere.

Continuă să spună mai multe, însă trecu la limba lui, iar, în confuzia creată, o sărută pe Jessie.

Fu ca un șoc. Ea simți sărutul până în călcâie. O sperie, însă fu incapabilă să reziste.

Când el îi dădu în cele din urmă drumul, o privi cu intensitate și cu pasiune. Zâmbi, crezând că tocmai câștigase runda aceea.

– Ai cerul și pădurea în ochi, iar, când ești furioasă, ochii ți se aprind asemenea stelelor. Dar trebuie să înveți să-ți temperezi furia, Arată-a-Femeie. Prima mea soție este o femeie blândă – nu ar înțelege emoțiile acestea furtunoase ale tale.

– Nu te îngrijora, spuse ea cu aprindere. Nu îți voi întâlni soția – niciodată! Și mă pot întoarce în sat și singură, mulțumesc.

Încercă să treacă pe lângă el, dar el o prinse de brațe.

– Te deranjează mult faptul că deja am o soție? o întrebă Micul Șoim cu blândețe.

– Desigur.

– Dar vă pot iubi pe amândouă.

– Cunosc obiceiurile voastre, spuse ea pe un ton defensiv. Dar eu vin dintr-o altă cultură și nu aș putea fi niciodată fericită împărțindu-mi soțul.

– Atunci, voi renunța la soția mea.

– Să nu îndrăznești! icni Jessie. Nu aș putea accepta așa ceva. Nu aș putea trăi împăcată cu mine dacă ai face asta. Trebuie să ai grijă de ea.

– Da, dar te vreau pe tine, Arată-a-Femeie.

Lui Jessie îi venea să țipe.

– Uite, nici măcar nu sunt virgină, spuse ea încet, în timp ce obrajii i se înroșeau. Așa că uită de mine și...

– Asta nu are importanță.

– Nu are? replică ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu.

Nemaiavând nimic de spus, ea îl împinse și fugi pe cărare. El o lăsă să plece, dar strigă în urma ei:

– Un Sioux nu cedează ușor, Arată-a-Femeie.

– Ar fi bine să înveți s-o faci! strigă ea înapoi înainte de a trece prin tufișuri și de a vedea satul.

Îl auzi râzând și alergă și mai repede, până ajunse la cortul pe care-l avea Tovarășul Lupilor.

Capitolul 16

Chase se trezi încet, durerea de cap făcându-l să se simtă ameţit şi dezorientat. Umerii îl dureau, iar mâinile îi erau amorţite. Ce naiba?

Îşi deschise brusc ochii. În jurul lui erau corturi şi, nu departe de el, era un foc în jurul căruia stăteau câţiva indieni. Încercă să-şi mişte braţele, dar legăturile de piele îi răniră încheieturile. Durerea îi ascuţi simţurile. Chase geimu, dorindu-şi să nu se fi trezit.

Unul dintre indieni îl auzi şi le făcu semn celorlalţi. Doi dintre ei se ridicară şi se apropiară de el, uitându-se în jos spre el. Era aşezat pe pământ, cu braţele legate de un stâlp din spatele lui. În timp ce-i privea, încercă să nu-şi arate teama. Ambii indieni erau tineri, probabil mai tineri decât el, dar acest lucru nu-l făcu să se simtă mai bine.

– Ai încălcat tratatul dintre noi, ochi albi, spuse bărbatul mai înalt. Vei suferi pedeapsa pentru acest lucru. Dar, mai întâi, spune-ne cine te-a trimis pentru a ne spiona.

Chase nu-l recunoscu pe cel care-i vorbise drept bărbatul care fusese la pârâu cu Jessie. Dar observă ochii lui albaştri şi diferenţa în înfăţişarea acestuia, aşa că prinse curaj.

– Eşti pe jumătate alb, nu?

– Vei răspunde la întrebări, nu vei pune tu altele, fu replica dură pe care o primi.

– Asta-i ridicol, spuse Chase iritat. Nu ştiu cine m-a atacat, dar a făcut o greşeală. Nu sunt de pe aici, nu ştiu nimic despre nici un tratat. Şi *nu* sunt spion.

Chase aşteptă cât timp cei doi discutară în limba lor. Apoi, bărbatul înalt îl înfruntă furios.

– Vânătorul de Urşi Negri spune că minţi. El a fost cel care te-a capturat. Te-a găsit ascuns după malul pârâului, spionându-ne satul. Crede că ai fost trimis de către armată, şi va afla adevărul chiar dacă va trebui să-l smulgă cu forţa de la tine.

Chase îşi simţi stomacul contractându-se.

– Asta nu are nici un sens. Am venit să o caut pe Jessica Blair. Știu că este aici. Întreab-o despre mine.

Cei doi indieni vorbiră din nou, iar, de această dată, cel mai scund plecă furios. Chase îndrăzni să spere atunci când celălalt se întoarse spre el, cu trăsăturile relaxate și cu un început de zâmbet pe față.

– Ar fi trebuit să spui asta mult mai repede, îl certă războinicul.

– Înțeleg asta, replică Chase. Dar prietenul tău nu a fost prea fericit, nu?

– Nu. Ar fi preferat să te ucidă.

Chase păli.

– *Asta* este pedeapsa pentru încălcarea tratatului? Dar armata nu ar accepta așa ceva.

– Armata a părăsit aceste teritorii la cererea noastră. Le-am distrus forturile și i-am alungat de aici. Nu ar încălca tratatul de dragul unui singur om, chiar dacă l-au trimis chiar ei. Regiunea aceasta le aparține indienilor Cheyenne și Sioux, iar armata a fost de acord ca nici un alb să nu treacă granița.

– Dar îi permiteți totuși Jessicăi Blair să încalce tratatul?

Indianul se încruntă.

– Ea ne este prietenă. Dar tu cine ești? întrebă el, cu o expresie solemnă.

– Jessie mă cunoaște. Dacă i-ai spune că Chase Summers...

– Chase! repetă indianul. Miji ochii. Cred că Arată-a-Femeie ar prefera să te lase în seama fratelui meu.

Spunând acestea, se îndepărtă de Chase. El încercă să-l cheme înapoi, însă indianul nu se opri. Ce naiba-l înfuriase atât de mult dintr-odată? Nu făcuse decât să-și spună numele. Chase deveni neliniștit. Probabil Jessie zisese ceva despre el, și, orice ar fi fost, nu era cu siguranță ceva bun.

Soarele apuse. Nimeni nu veni la el. Indienii de lângă foc plecară, și nimeni altcineva nu se apropie. Chase încercă să se dezlege, dar legăturile erau strânse. Începu să se sinită disperat. Unde era Jessie? Când aceasta veni în sfârșit, veni cu indianul cu ochi albaștri, iar Chase nu o recunoscu. Arăta ca o indiancă, îmbrăcată cu o rochie de indiancă și cu mocasini înalți până la genunchi, cu părul împletit în două cozi. Expresia ei era imposibil de citit. Era aici pentru a-l ajuta sau pentru a se bucura de situația neplăcută în care ajunsese el?

– Ai fi putut veni puțin mai repede, spuse Chase, încercând să păstreze un ton plăcut.

Expresia lui Jessie nu se schimbă.

– Dormeam. Tunet Alb nu a văzut nici un motiv pentru care să mă trezească doar pentru a-mi spune că ești aici. Oricum nu plecai nicăieri.

– Mulțumesc.

Jessie mijii ochii.

– Ține-ți sarcasmul pentru tine, Summers. Singur te-ai băgat în situația asta.

– La naiba, nu am venit decât pentru a te lua pe tine! izbucni Chase.

Tunet Alb se apropie cu încă un pas de Chase, dar Jessie îl prinse de braț. Îl trase deoparte, și Chase îi privi certându-se. Apoi, Jessie se întoarse singură.

Chase era uimit.

– Vorbești limba lor!

– Da.

– Despre ce a fost vorba?

– Nu i-a plăcut că ai strigat la mine. Uite, înțeleg că ești supărat, dar îți sugerez să păstrezi un ton civilizat. Nu are rost să-l enervezi, când oricum e deja hotărât să te lase aici.

– De ce? întrebă Chase. Ce naiba i-ai spus despre mine?

– Doar adevărul. Că te-ai folosit de mine. Te-ai distrat și apoi te-ai îngrozit la gândul că aș putea vrea să mă căsătoresc cu tine din cauza asta. Vrei să negi?

– Nu m-ai lăsat să-ți dau nici o explicație, Jessie.

– Nu era nimic de explicat. Totul a fost destul de clar, spuse ea rece.

Dumnezeule, cât de tare voia s-o scuture.

– Dar tu, Jessie? Aș putea spune același lucru despre tine. Te-ai distrat. M-ai folosit. Dacă eu aș fi fost cel care ar fi insistat să ne căsătorim din cauza asta?

– Nu fi absurd, izbucni ea.

– Nu, gândește-te puțin. Cine ar fi dat înapoi în acest caz?

– Dar tu nu ai fi insistat să ne căsătorim, spuse ea pe un ton liniștit. Și nu mi-ai oferit șansa de a-mi da seama cu adevărat ce simțeam.

Durerea din vocea ei îl lovi drept în inimă.

– Ți-am spus că-mi pare rău, și am vorbit serios. Poate că tu nu ai crezut că pierderea virginității are o importanță atât de mare, dar eu am fost tulburat, și nu știam ce naiba spuneam, Jessie.

– Asta nu are nici o relevanță. Ți-am zis că vreau să uit totul.

– Nu este lipsit de relevanță, când prietenul tău indian vrea să-mi taie gâtul din cauza lucrurilor pe care i le-ai povestit.

– Dacă vrei să știi, i-am spus foarte puține. A văzut că eram supărată și a tras propriile concluzii. Este foarte protectiv când vine vorba despre mine.

– Ce este el pentru tine, dacă pot să întreb?

– Un prieten foarte apropiat. Dar ai amânat destul să-mi spui de ce ești, de fapt, aici.

– Cât de apropiat?

– Las-o baltă! izbucni Jessie. Ce s-a întâmplat la fermă, de ai venit până aici?

– Nu s-a întâmplat nimic la fermă.

– Nimic? Ochii îi licăriră plini de furie. Nu-mi spune că Rachel te-a trimis din nou după mine.

– Era îngrijorată.

– La naiba! explodă Jessie. Ce ești tu, un cățel, să sari la orice comandă de-a ei? Ți-ai riscat viața.

– Stai ușor.

Chase deveni neliniștit, deoarece Tunet Alb era în apropiere, privindu-i încruntat.

– Ascultă-mă. Jessie își coborî vocea. Nu aveai nici un drept să mă urmărești. Nu am nevoie de un câine de pază, iar, dacă aș avea, cu siguranță nu ai fi tu acela. Zona asta este ca o a doua casă pentru mine, dar pentru tine este o capcană mortală. Ești al naibii de norocos că Vânătorul de Urși Negri nu te-a ucis pe loc atunci când te-a găsit. Și speră să fii în continuare la fel de norocos, pentru că pleci singur de aici. Nu voi fi cu tine, să te ajut. Ți-ai pierdut din nou timpul.

Cel puțin spusese că el avea să plece. Dar Chase nu zăbovi cu gândul prea mult la asta. Se uita țintă la Tunet Alb, care stătea lângă foc. Indianul se întorsese atunci când Jessie își coborâse vocea. Chase îi vedea doar profilul. Acest lucru îi amintea de scena de la pârâu. Dintr-odată, furia lui se întoarse.

– Când voi fi eliberat, Jessie? întrebă Chase.

– Tunet Alb îți va da drumul, îi spuse ea.

– Înainte să-l chemi aici, răspunde-mi, te rog, la o întrebare.

Jessie ar fi trebuit să fie prudentă. Dar nu sesizase răceala din vocea lui.

– Ce să-ți răspund, Summers?

– Eu sunt cel responsabil pentru transformarea ta într-o desfrânată sau ai avut întotdeauna acest potențial? Vreau doar să știu dacă ar trebui să mă simt vinovat sau nu.

Jessie icni.

– Ești... ești nebun?

– Asta ai vrut să spui când ai zis că este un prieten foarte apropiat, nu-i așa? o chestionă Chase, cu o cruzime deliberată. Sau îți place doar să-i oferi câte un spectacol, uneori?

– Despre ce vorbești? șopti Jessie.

– L-am văzut cu tine la pârâu, mârâi Chase. Nu pândeam satul atunci când m-a găsit celălalt indian, ci te priveam pe tine. Și nu eram singurul care te privea, spuse el batjocoritor. A făcut deja...

Jessie nu-l lăsă să termine. Îl pălmui cu brutalitate.

– Ticălosule! Cum îndrăznești să insinuezi așa ceva? Este ca un frate pentru mine!

Era atât de furioasă, încât tremura. Tunet Alb veni prin spatele ei și o întoarse cu fața la el. Ochii ei îi evitau pe ai lui.

– Ai auzit ce-a spus? întrebă ea pe un ton jalnic.

– Da. Te simți jenată? Ea nu trebui să răspundă. Tunet Alb o duse mai departe și o întrebă: Dorești să-l ucid?

Chase auzi întrebarea, însă nu și răspunsul lui Jessie. Îi privi dispărând după un grup de corturi din cealaltă parte a satului. Apoi, își închise ochii. În mod ciudat, se simțea destul de liniștit. Poate că era nebun. Din ce alt motiv ar fi provocat o persoană de care depindea viața lui? Părea să nu se mai recunoască.

Capitolul 17

Jessie îngenunche lângă Chase. Era încă întuneric. Adusese mâncare și un cuțit cu care să-i taie legăturile, precum și alte câteva lucruri. El dormea, iar ea nu-l trezi. Îl privi cu atenție, gânditoare. De ce avea puterea de a o face să plângă? Cândva, Thomas Blair fusese singurul care putea face acest lucru.

Tunet Alb sugerase că Chase nu vorbise serios. Îl apărase pe Chase, chiar și după ce se oferise să-l omoare pentru ea. Jessie fusese șocată. Dar apoi, rămasă singură, se gândise la ce spusese acesta și ajunsese la concluzia că avea probabil dreptate.

Tunet Alb sugerase și alte lucruri, de-a dreptul scandaloase, iar ea nu ținuse deloc seama de acestea. El spusese că Chase considera probabil că ea îi aparținea, după cele întâmplate între ei, iar acuzațiile sale fuseseră motivate de gelozie. Jessie știa însă mai bine. Era sigură că Chase nu se gândea deloc la faptul că ea i-ar fi aparținut acum. Doar se exprimase suficient de clar în această privință.

– De când ești aici?

Ochii lui Jessie îi întâlniră pe ai lui, însă își feri repede privirea.

– Abia am venit.

Se duse în spatele lui și tăie legăturile de piele care-i țineau încheieturile. Chase își mișcă brațele cu grijă, dar icni de durere atunci când sângele începu să-i circule din nou prin brațe. Le scutură, dar asta nu-l ajută prea mult. Jessie se întoarse din nou lângă el, vârându-și cuțitul în mocasinul înalt.

– Ți-am adus lucrurile și ceva de mâncare.

El văzu șaua așezată jos pe pământ, cu pistoalele și celelalte lucruri ale sale. Își întoarse capul, uitându-se la Jessie.

– Mulțumesc. Aveam îndoieli cu privire la ajutorul tău.

– Ajutor?

– Să plec de aici. După ce am...

– Ar trebui să te las să crezi asta, îl întrerupse ea cu amărăciune. Așa ți-ar trebui, să te simți îndatorat unei desfrânate.

– Oh, Jessie, suspină el. Trebuie să ştii că nu am vrut să spun una ca asta.

– Da, ştiu, spuse ea ınorocănoasă. Tunet Alb mi-a explicat că ai trecut prin destule astăzi. Un bărbat înfruntă moartea cu vitejie sau cu laşitate. Tu ai înfruntat-o cu laşitate. Desigur.

Lui îi plăcu mai mult această explicaţie decât cea adevărată, aşa că aprobă repede.

– Da. Ei bine, nu am înfruntat nimic cum trebuie în ultima vreme, nu-i aşa?

– Nu, ai dreptate.

El se ridică şi se întinse, bucurându-se de acest simplu act.

– Îţi mulţumesc mult că m-ai eliberat. Nu am văzut pe nimeni altcineva grăbindu-se să o facă.

Ea ridică din umeri, simţindu-se inconfortabil din cauza gratitudinii lui.

– Ar fi venit cineva, în cele din urmă. Nu sunt sălbatici, să ştii. Ai încetat să fii prizonier din ınomentul în care au aflat că ai venit aici din cauza mea.

– Nu mi s-a părut a fi aşa.

– Dacă te-ai sunţit inconfortabil, asta este ceea ce meriţi pentru că ai venit aici, sublinie ea. Nu te-a invitat nimeni.

– Adevărat, cedă el. Şi voi fi foarte fericit să plec. Putem pleca acum?

– Poţi pleca oricând vrei. Îţi sugerez totuşi să aştepţi să se facă dimineaţă. Câţiva războinici vor pleca atımci la vânătoare şi te vor putea escorta în afara teritoriului indian. Vei fi în siguranţă alături de ei. Altfel...

El o privi gânditor un moment, înaimte de a spune:

– Aş fi în siguranţă cu tine, nu-i aşa?

– Da, dar eu nu plec.

– Ba da, Jessie, pleci. Nu am venit până aici degeaba.

– Nu începe iarăşi, Summers, îl avertiză ea cu răceală. Nu discutăm despre asta. Chiar dacă aş fi gata să plec mâine, nu aş merge cu tine. Nu-mi place compania ta.

Chase se apropie de ea, însă Jessie făcu repede câţiva paşi înapoi.

– Poate ar trebui să o spun altfel, zise ea. Dacă strig, toate corturile din jur se vor goli pe dată. După care te las pe tine să explici.

Chase oftă.

– Bine, ai câștigat.

Furia lui Jessie se aprinse din nou, acum că nu se mai simțea amenințată.

– Ești nebun, știi asta? Ce naiba voiai să faci, oricum?

El ridică din umeri și spuse pe un ton nepăsător:

– Să primesc o mică recompensă pentru osteneală. Și poate să te fac să-ți retragi cuvintele despre compania mea.

Jessie icni.

– Crezi că ajunge să mă săruți și voi uita totul? Dumnezeule, ce încrezut ești!

– Ți-e teamă că ar putea fi adevărat?

– Nici măcar nu voi răspunde la așa ceva. De fapt, nu știu de ce încă stau de vorbă cu tine. Dacă ai de gând să pleci acum, mă duc să-mi iau calul.

– Așadar, *vii* cu mine?

– Nu, replică Jessie ezitant. Îți împrumut calul meu.

Se rugă în sinea ei ca el să nu izbucnească. Vocea lui crescu în intensitate.

– S-a întâmplat ceva cu Goldenrod?

– Nu, dar... El nu o lăsă să-i explice, ci se întoarse și se îndepărtă de ea. Unde te duci?

– Să-mi iau calul.

Jessie văzu animalul și-și dădu seama de al cui cort era priponit. Alergă după Chase și-l prinse de braț.

– Dacă te duci la cortul în care stă Vânătorul de Urși Negri, cauți necazul cu lumânarea.

– Cum altfel să-l iau pe Goldenrod?

– Nu-l iei. El păstrează calul. Crezi că ți l-aș împrumuta pe al meu dacă nu ar trebui?

Privirea i se întunecă.

– Sper că glumești.

– Ei bine, nu, spuse ea pe un ton bățos.

– Este un alt obicei al locului? Precum acela de a ține un om legat de un par toată ziua, fără nici un motiv?

– Nu. Este doar ghinionul tău că Vânătorul de Urși Negri este cel care te-a găsit. Urăște albii – inclusiv pe mine. Dacă nu ar fi ajuns la o concluzie greșită în privința ta, lucrurile ar fi stat altfel, dar a făcut-o, iar faptul că a greșit l-a înfuriat, mai ales că am fost și eu implicată.

S-a făcut de râs. Salvează aparențele păstrând calul tău. Nu ai de ales în această privință.

– Las-o baltă, Jessie. Am avut prea mult timp calul âsta pentru a renunța la el.

– La naiba, fii bucuros că nu vrea să-ți ia și șaua și pistoalele. Te-ar fi putut lăsa fără nimic, să știi. Te-a capturat totuși, spion sau nu, din greșeală sau nu.

– Nu plec de aici fără calul meu. Nu mai are rost să discutăm.

– Nu fi ridicol, sâsâi ea. Ar trebui să te lupți pentru el, și...

– Atunci, voi lupta.

Privirile li se întâlniră.

– Ai dovedit deja că ești un prost venind aici, spuse ea cu un calm forțat. Ce fel de șansă ai avea împotriva unui războinic Cheyenne? Te-ar ucide într-un minut.

– Ar trebui să câștige întâi!

– La naiba, nu vorbim despre un test al forței aici! Ți-am spus deja că nu mă place. Nu te-ar menaja pentru mine, așa cum ar face unul dintre ceilalți războinici. Va *încerca* să te ucidă!

– Ai o părere cam proastă despre mine, nu?

Ea îl privi țintă, înfricoșată.

– Da, Summers.

– Aranjează lupta, Jessie.

– De ce nu vrei să asculți?

El ridică dintr-o sprânceană.

– De când îți pasă de ceea ce mi se întâmplă?

– Oh! exclamă ea spumegând. N-ai decât să te lupți cu el atunci, spuse, apoi plecă.

Chase inspiră adânc, lung. Nu avea să plece de aici fără Golden-rod – sau fără Jessie.

Capitolul 18

Jessie și Tunet Alb se duseră la Vânătorul de Urși Negri pentru a-i spune despre provocarea pentru calul auriu. Jessica îl imploră să nu-l ucidă pe Chase, să lupte doar pentru a-și arăta forța, însă Vânătorul de Urși Negri o privi rece. Nimic nu se schimbase. Nu avea să fie milos. Întregul trib se adună să privească lupta. Se făcură pariuri, deoarece indienilor le plăcea să parieze. Nu se grăbiră prea mulți înainte ca Chase să se dezbrace, rămânând doar în pantaloni, însă atunci pariurile se făcură cu repeziciune. Jessie prinse curaj. Ar fi trebuit să-și amintească de mușchii aceia bine făcuți. Din fericire, Chase și Vânătorul de Urși Negri aveau aceeași înălțime și erau la fel de musculoși.

– Poți să te răzgândești, să știi, îi spuse Jessie lui Chase.

Însă înainte ca el să poată răspunde, expresia i se înăspri, iar el întrebă:

– Ce caută el aici?

Ea îi urmări privirea și-l văzu pe Micul Șoim apropiindu-se de mulțime.

– Am apucat să-l văd bine înainte să mă doboare în ziua aceea, Jessie, spuse el supărat.

– Ai grijă ce spui! șuieră ea. Vorbește engleza.

– Este un avertisment? întrebă Chase disprețuitor. Să mă aștept să sară la mine din nou?

Jessie îl trase repede pe Chase câțiva pași mai în spate și șopti:

– La naiba, ține-ți gura aia mare închisă. „Nu are deloc minte?" Nu face parte din tribul acesta, dar acțiunile tale contează. Ai venit aici pentru mine, așa că ceea ce faci aici se reflectă asupra mea.

– Dar el...

– Nu mă refer doar la el. Vânătorul de Urși Negri este fratele lui Tunet Alb. Te rog să nu-l ucizi, Chase.

– Ah, se presupune că trebuie să-l las pe el să mă ucidă *pe mine?* strigă Chase.

Deja nu-i mai păsa cine îl auzea.

– Sigur că nu, şuieră Jessie pierzându-şi răbdarea. Dar, dacă-l omori, nu voi mai putea veni aici. Vreau doar să spun... nu o face dacă nu trebuie. Doar învinge-l. Înţelegi?

– Sigur, înţeleg, spuse Chase sarcastic.

Se întoarse apoi şi se îndepărtă de Jessie, îndreptându-se spre centrul cercului. Vânătorul de Urşi Negri aştepta acolo şi, de îndată ce ajunse şi Chase, Tunet Alb păşi între ei. Spuse câteva cuvinte – Jessie nu îl putu auzi – şi apoi legă o fâşie lungă de piele în jurul taliei ambilor bărbaţi. Aceasta îi lega pe toată durata concursului, făcând imposibilă depărtarea unuia de celălalt. Lupta era şi mai periculoasă în acest fel, deoarece îi ţinea pe cei doi la o distanţă suficient de mică unul de cuţitul celuilalt.

Chase părea destul de calm. Jessie îl avertizase cu privire la legătura de piele, spunându-i, de asemenea, că nu existau reguli pentru luptă. El clătinase din cap. Nici o regulă?

Vânătorul de Urşi Negri făcu prima mişcare, un salt neaşteptat care-l prinse pe Chase cu garda jos şi-i trimise pe ambii la pământ. Se ridicară amândoi într-o secundă, în timp ce indianul arunca lovituri bruşte şi scurte, iar Chase se ferea. Apoi Vânătorul de Urşi Negri atacă, cu cuţitul ridicat pentru o lovitură în jos. Îşi prinseră încheieturile, fiecare ţinând cuţitul celuilalt la distanţă. Încordarea muşchilor era extraordinară. Lamele erau aproape, însă nici unul din cei doi bărbaţi nu reuşea să acopere cei câţiva centimetri care-i despărţeau de prima vărsare de sânge.

Jessie fu îngrozită când văzu lama cuţitului ţinut de Vânătorul de Urşi Negri întorcându-se şi zgâriind antebraţul lui Chase. Acesta îşi pierdu strânsoarea, iar lama îşi continuă drumul în jos, tăindu-l în lateral. Indianul se pregăti pentru o nouă lovitură, însă Chase îl blocă cu braţul însângerat, apoi îi puse o piedică iscusită.

Vânătorul de Urşi Negri era jos. Fâşia dintre ei îl aduse şi pe Chase jos cu el, dar acesta reuşi să aterizeze deasupra indianului. Se rostogoliră, fiecare luptând din greu pentru poziţia de deasupra. Chase încercă să se ridice, însă Vânătorul de Urşi Negri se folosi de legătură pentru a-l trage din nou jos şi, cu o manevră iscusită cu piciorul, îl trânti pe spate. Chase ateriză cu o bufnitură.

Amândoi erau întinşi pe pământ, cu capetele alăturate. Vânătorul de Urşi Negri se ridică într-un cot şi-şi coborî cuţitul cu cruzime

cu celălalt braţ. Ar fi ajuns în gâtul lui Chase, însă acesta îl văzuse şi se mişcă, astfel că lama îşi rată ţinta milimetric.

Expresia lui era sângeroasă, iar Jessie simţi un val de frică traversându-i trupul. Dacă Chase îşi pierdea controlul, acest lucru i-ar fi oferit indianului avantajul de care avea nevoie, deoarece furia aducea cu ea neatenţie.

Chase se ridică în picioare, aşteptând ca şi oponentul său să facă acelaşi lucru. Jessie dorea să-i strige să profite de avantajul pe care-l avea, dar nu putu scoate nici un sunet. În momentul în care indianul fu în picioare, Chase îl lovi puternic în abdomen cu pumnul în care ţinea cuţitul. Vânătorul de Urşi Negri se aplecă, prăbuşindu-se din cauza forţei loviturii.

Mulţimea era tăcută. Jessie simţi cum stomacul i se întorcea pe dos. Chase câştigase, dar ea îl implorase să nu câştige în acest fel. Dar încă nu terminase! Furia îl făcu să-l lovească din nou pe Vânătorul de Urşi Negri, aruncându-i celălalt pumn în faţă, lăsându-l pe indian trântit la pământ.

Apoi, Chase tăie calm fâşia care-i ţinea legaţi. Dar nu era sânge pe bucata de piele... nici pe cuţit. Ochii ei se îndreptară înspre Vânătorul de Urşi Negri. Nu era nici o urmă de sânge pe trupul acestuia! Chase întorsese lama înainte de a-l lovi!

Îi veni să râdă. Aproape o făcu, însă în acel moment Chase scoase un strigăt de victorie, iar mulţimea îl acompanie. Cei care pariaseră pe Chase se grăbiră să-l felicite.

– S-a descurcat bine, admise Micul Şoim.

Pentru a nu rânji, Jessie nu putu decât să spună, pe un ton solemn:

– Da, s-a descurcat.

Nu ştia de ce era atât de încântată. Era oare doar din cauză că Chase câştigase fără a-l răni pe Vânătorul de Urşi Negri?

– Jessie! o strigă Chase vesel. Adună-ţi echipamentul, domnişoară, mergem acasă!

Jessie se încordă.

– Nu plec cu tine, spuse ea.

– Dar eu nu plec fără tine, răspunse el pe un ton ferm, aşezându-se lângă ea.

– Ai face bine să pleci, spuse Jessie stânjenită.

Chase părea foarte hotărât.

– Dacă nu vii cu mine de bunăvoie, te iau pe sus și te duc de aici oricum, o anunță el.

– Te vor ucide!

– Atunci, vei fi responsabilă de moartea mea.

Știau amândoi că Jessie nu avea de ales. Ea îl privi cu ochii mari, spumegând.

– Să te ia naiba, mă voi răzbuna pentru asta, Chase Summers. Fii sigur de asta!

Chase rânji în timp ce o privi plecând vijelios spre capătul opus al satului. Se întoarse pentru a-și lua echipamentul și pe Goldenrod, dar trebui să treacă pe lângă cei doi apărători ai lui Jessie. Era într-o dispoziție prea bună pentru a se simți intimidat. Se opri pentru un moment, zâmbind plăcut.

– Se pare că va veni acasă cu mine, prieteni. Vedeți, mama ei m-a trimis s-o aduc înapoi. A cam făcut nazuri, dar mereu face nazuri cu privire la un lucru sau altul, nu-i așa?

Îi salută politicos din cap, apoi își continuă deplasarea. Tunet Alb trebui să-l țină pe Micul Șoim să nu meargă după Chase. Acesta chicoti, știind prea bine ce se întâmpla în spatele său, fără să fie nevoie să se întoarcă pentru a se uita. Nu-i păsa. La naiba, se simțea bine!

Capitolul 19

Erau pe drum de doar trei ore când Micul Șoim îi ajunse din urmă. Jessie îl auzi strigând-o și se opri. Apoi Chase auzi numele care era strigat și apucă hățurile calului lui Jessie. Micul Șoim se opri, privindu-i.

– *Tu* ești, așadar, Arată-a-Femeie? întrebă Chase.

– Indienii mă numesc Arată-a-Femeie, spuse ea fără vreo inflexiune în voce.

– Prietenul tău a spus că indianul Sioux este aici din cauza ta. Este adevărat?

– Da. Nu a plecat din împrejurimile fermei, iar apoi m-a urmărit până în sat. Mi-a cerut să fiu soția lui.

Chase se uită țintă la ea timp de câteva clipe, apoi spuse:

– În ziua aceea, m-a atacat pentru că te-am sărutat?

– Da, presupun că da. Dar atunci nu știam.

Chase râse ironic.

– Dar dorința lui de a se căsători cu tine este ridicolă.

– De ce este ridicolă? întrebă ea pe un ton înverșunat.

– Este indian, pentru numele lui Dumnezeu!

– Cel mai bun prieten al meu este indian, spuse ea blând. Îi vizitez pe el și familia lui de opt ani. Le cunosc cultura la fel de bine ca pe a mea. Crezi că nu aș putea fi fericită căsătorită cu un indian? Ei bine, lasă-mă să-ți spun ceva, Chase Summers. Singurul loc în care am găsit puțină fericire în ultimii zece ani a fost cu Tunet Alb și familia lui. Așa că nu-mi spune că faptul că este indian ar trebui să aibă de-a face în vreun fel cu decizia mea.

Chase rămase fără cuvinte. Micul Șoim îi privea, iar el putea simți acest lucru.

– Ce i-ai spus?

– Asta, Chase Summers, nu este treaba ta, zise Jessie, smulgând hățurile din mâna lui.

Întorcându-se, călări drept spre Micul Șoim. La început, nu spuseră nimic, doar se uitară unul la celălalt. Micul Șoim îi cerceta ochii, iar Jessie își dorea să fi fost singuri.

În cele din urmă, Micul Șoim spuse:

– Nu am vrut să te las să pleci fără să fi vorbit cu tine, dar eram furios.

– Îmi pare rău.

– Nu tu mi-ai cauzat furia, ci acela. Te supără.

– Nu te preocupa de el. Este doar un individ încăpățânat, care-i face pe plac mamei mele.

– Nu-mi place că trebuie să călătorești singură cu el. Voi călări eu cu tine.

– Nu. Ea clătină din cap plină de înțelegere. Să vă luptați unul cu celălalt? Nu.

– Dacă te atinge...

– Oprește-te, spuse ea repede. Mă descurc cu el. Sunt înarmată din nou, vezi? Își atinse pistolul înainte de a adăuga cu blândețe: Trebuie să încetezi să te mai îngrijorezi pentru mine. Nu mă căsătoresc cu tine și nu mă voi răzgândi în această privință. Așa că pleacă acasă, la soția ta.

El evită să-i răspundă, întrebând în schimb:

– Vei reveni în tabăra lui Tunet Alb?

Ea se uită încruntată la el.

– Nu trebuie să mă mai cauți.

– Arată-a-Femeie...

– Te rog, nu face lucrurile dificile, insistă ea. Nu suntem sortiți să fim împreună. Știu asta. Întreabă-ți vraciul, îți va spune același lucru. Nu mă căuta. Spiritul meu nu se poate întâlni cu ușurință cu al tău. Înțelegi? Ești... ești prea mult pentru mine.

Se întoarse și călări înapoi spre Chase. Se uită o singură dată înapoi pentru a-l vedea pe Micul Șoim stând în același loc, privind-o, cu o expresie de nepătruns pe față. O duruse să-i spună acele lucruri. Dar nu erau meniți să fie împreună, iar ea trebuia să-l oprească, să nu-și mai facă rău în continuare.

Trecu de Chase fără nici un cuvânt, galopând constant. Nu-i văzu pe cei doi bărbați privindu-se lung pentru mult timp, înainte să se întoarcă deodată, Micul Șoim spre nord, iar Chase pentru a o urma. Putea simți privirea lui Chase ațintită asupra ei din când în când,

în timp ce traversau câmpia. Era o regiune foarte frumoasă. Munții Big Horn se ridicau la vest, alăturându-se altor lanțuri muntoase care se întindeau de-a lungul ținutului, formând Munții Stâncoși. La est se întindeau Dealurile Negre. Chiar și marea infinită de iarbă era frumoasă. Copacii care mărgineau pâraiele abundau de frunzele aurii ale toamnei. O turmă înceată de bivoli semăna, de la distanță, cu o mulțime de țestoase uriașe.

Jessie cunoștea și iubea acest ținut. Își iubea și ferma. Nu avea nimic altceva, de fapt. Cu siguranță nu-și dorea să trăiască altundeva. Cu toate acestea, simțea că viața ei ajunsese într-un impas. Simțea că se schimbase, însă nu avea o direcție nouă. Simțea că avea nevoie de *ceva*, doar că nu știa ce era acel ceva.

Nu se opriră în acea zi decât pentru a-și adăpa caii. Era târziu când ajunseră în sfârșit la pârâul unde Jessie voia să ridice tabăra. Soarele apusese, iar luna nu se ridicase încă, dar știa exact unde să găsească lemne pentru foc. Aprinse focul înainte ca el să fi apucat măcar să-și deșeueze calul. Cu Jessie conducând pe drumul spre casă, Chase nu avea de ales decât să o lase pe ea să ia deciziile. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să-i ceară să oprească mai devreme. Cu toate acestea, energia lui era pe terminate. Lupta cu indianul fusese dificilă. Și totuși, păstră tăcerea.

Tăieturile lui sângerau din nou. O indiancă îi pusese un unguent și bandaje pe răni în timp ce o așteptase dimineață pe Jessie, dar tăietura din lateral sângera prin cămașă și avea nevoie de îngrijiri. Era prea obosit pentru a face acest lucru. Dacă ar fi reușit să-și îngrijească măcar calul...

– Așază-te înainte să cazi, comandă Jessie din spatele lui, pe un ton ce nu admitea replică. Dacă erai atât de obosit, ar fi trebuit să spui ceva.

El nu-și dăduse seama că Jessie îl privea.

– Nu am vrut să te deranjez, se scuză el fără convingere.

Ea oftă în timp ce smulse o mână de iarbă și termină de frecat pielea lui Goldenrod în locul lui Chase, apoi spuse:

– Este mâncare lângă foc. A pregătit-o sora lui Tunet Alb pentru noi. Servește-te!

– Cred că mă voi culca doar.

– Întâi, vei mânca, spuse Jessie cu fermitate. Vei avea nevoie de energie mâine.

Tonul ei promitea o zi la fel de extenuantă ca aceasta.

– De ce ne grăbim? mormăi Chase.

– Ţi-am spus, nu-mi place compania ta. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine.

Chase o privi mânios.

– Atunci, voi mânca. Nu trebuie să te îngrijorezi pentru cele câteva ore în plus pe care trebuie să le petreci în compania mea.

– Mulţumesc.

Cât de mult reuşea să-l înnebunească cu ostilitatea ei neînduplecată! Cine ar fi crezut că împărtăşiseră o noapte atât de pasională, cum nu mai trăise vreodată?

Chase se aşează şi căută prin proviziile învelite într-o bucată subţire de piele. Deja mâncase câteva bucăţi de carne până să se aşeze Jessie. Ea se puse lângă el, cu pachetul de mâncare între ei. Expresia ei era cât de neprietenoasă posibil.

– Mă doare, Jessie, îndrăzni el să spună.

– Ce?

Tonul ei era mai puţin îngheţat.

– Rana dintr-o parte.

– Cât de serioasă este?

– Nu m-am uitat prea bine, mărturisi el.

Reuşi să-şi dea jos mâneca stângă a hainei. Când aceasta căzu, sângele care-i înmuia cămaşa deveni vizibil. Simţi şocul lui Jessie şi fu mulţumit. Apoi, se uită în jos şi văzu că sângele distrusese o pereche perfectă de pantaloni.

Jessie se ridică într-o secundă, ajutându-l să-şi dea jos haina de tot. Îi scoase apoi cămaşa, trăgându-i-o afară din pantaloni şi apoi peste cap. Nu spuse nimic până nu îndepărtă bandajul şi inspectă rana cu atenţie, făcându-l să se apropie mai mult de foc, pentru a vedea mai bine.

– Nu arată prea rău, murmură ea. Scuturăturile de la călărit au împiedicat închiderea rănii, asta-i tot.

Chase îşi ridică braţul pentru a vedea mai bine, în timp ce ea se duse la pârâu să aducă apă. Lui i se părea că arăta rău, adâncă de jumătate de centimetru şi lungă de cel puţin douăzeci. Jessie nu păruse deloc scârbită, îşi aminti el...

Când ea se întoarse, îi curăţă cu grijă rana. Chase îi privea chipul, felul în care sprâncenele i se încreţeau din cauza concentrării, felul

în care își prindea buza de jos cu dinții. Era prea aproape de el, iar Chase începu să se gândească la tot felul de lucruri la care nu ar fi trebuit să se gândească.

Jessie fu nevoit să folosească același bandaj, neavând altul, însă îi spuse lui Chase:

– Dacă ai o cămașă de schimb, ți-o pot spăla pe asta.

– În coburi. Mi-ai putea spăla și pantalonii?

– Ai nevoie de pantaloni din cauza frigului. Se va răci peste noapte.

– Am nevoie doar de o pătură și de o femeie fierbinte, zise Chase.

– Vei primi doar o pătură, replică ea.

Chase rânjea atunci când ea îi aruncă pătura și cămașa curată, înainte de a se întoarce la pârâu. Era mai puțin ostilă, iar Chase era încântat.

Își înfășură pătura în jurul taliei și se lupta să-și încheie nasturii cămășii atunci când Jessie se întoarse. Îl ajută să-și încheie nasturii, apoi să-și ia haina pe el. Chase se întinse, iar ea îngenunche lângă el pentru a-i aranja pătura. Când se aplecă peste el, brațul lui o înconjură și o trase mai aproape. Ea nu se gândi să se retragă decât când era prea târziu. El șopti:

– Mulțumesc.

Apoi, buzele lui le mângâiară cu blândețe pe ale ei. Brațul lui căzu, iar ochii i se închiseră. Jessie se îndepărtă și se așeză la câțiva metri mai încolo. Se întinse cu fața spre el și-l privi mult timp dormind.

Capitolul 20

Jessie mai amestecă o dată în oala cu fasole înainte să o aducă la masă. Chase mânca deja din biscuiții fierbinți și iepurele fript. Ea făcuse o budincă de seu pentru mai târziu, exact ca a lui Jeb, cu stafide, nuci, zahăr brun și condimentele pe care le găsise.

Se foloseau de cabana de pe pășunea de nord. Jessie trăsese tare, încercând să ajungă acasă înainte de sfârșitul zilei, dar nu reușiseră. Cerul se acoperise de nori și se întunecase destul de devreme, în timp ce ferma era încă la depărtare de trei ore călare.

Jessie păstrase distanța de la acel sărut surprinzător, iar Chase nu mai încercase nimic. Cu toate acestea, era tulburător să fie atât de aproape de el. Avea nevoie de distragerea atenției.

– Unde ai învățat să mânuiești atât de bine cuțitul? întrebă ea într-o doară.

Chase nu-și ridică privirea.

– San Francisco. Am întâlnit un bătrân căpitan care m-a învățat câteva trucuri cu care să mă descurc pe țărm. Nu era o zonă foarte plăcută noaptea – de fapt, nici măcar în timpul zilei.

– De ce erai acolo? întrebă Jessie.

– Am lucrat acolo timp de câțiva ani.

– Făcând ce?

Chase se uită în sfârșit la ea.

– Ei, dar ești plină de întrebări în seara asta. Îi zâmbi.

– Te deranjează?

– Nu, presupun că nu. Eram crupier într-un cazinou. Acolo am prins gustul pentru jocurile de noroc.

– Îți place să joci?

– S-ar putea spune și așa.

– San Francisco este departe de Chicago. Ai locuit dintotdeauna în Chicago înainte de San Francisco?

– M-am născut în New York, dar mama s-a mutat în Chicago când eram mic. Se ascundea, de fapt. Prenumele ei era Mary, dar

și-a schimbat numele de familie în Summers. Nu mi-a spus niciodată care fusese adevăratul ei nume.

Din tonul lui răzbătea amărăciunea care era mereu prezentă atunci când vorbea despre mama lui.

– De ce se ascundea? întrebă Jessie ezitant.

– Sunt copil din flori, replică el nonșalant. Nu a putut îndura rușinea. Nu m-a lăsat niciodată să uit asta, nici faptul că tatăl meu nu m-a vrut. Uneori mă întreb totuși. Când era beată, îi scăpau anumite lucruri pe care le nega atunci când era trează, ca de exemplu faptul că nu s-a mai întâlnit deloc cu tatăl meu odată ce a aflat că era însărcinată.

– Crezi că poate el nici măcar nu a știut despre existența ta?

– Este posibil, replică el. Intenționez să aflu asta într-o zi. Dar, oricum, ne-a adus la Chicago și a deschis un atelier de cusătorie care a mers foarte bine. Prin intermediul magazinului l-a întâlnit pe Ewing. Aveam zece ani atunci când el a început să-și aducă acolo amantele pentru a le cumpăra ținute elegante. Își căuta o soție respectabilă, iar văduva Summers părea candidata ideală. Ea nu l-a iubit totuși. Și nici nu aveam nevoie de averea lui, ne descurcam suficient de bine. Dar a pretins că-l iubea. Aceasta a fost scuza ei, când, de fapt, nu dorea decât luxul adus de averea lui Ewing.

– De ce a fost greșit? Nu se poate să-i fi fost ușor să te crească de una singură. Poate amărăciunea ta își are rădăcina în faptul că a trebuit să o împarți cu altcineva, după toți anii în care ai avut-o doar pentru tine.

– S-o împart? spuse Chase. Abia o vedeam. Era mereu plecată la tot felul de întâlniri sau în călătorii pentru cumpărături. M-a lăsat complet pe mâna lui Ewing.

– Ți-a displăcut acest lucru?

– Desigur! Era un străin care mă trata ca pe copilul lui, dar cu o mână de fier. Mă bătea pentru cele mai mici greșeli, pentru cele mai mici manifestări ale personalității și voinței.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ți pară rău. Am stat sub jugul lui numai șase ani.

Jessie știa că el încerca să minimizeze ceva care-i provoca amintiri îngrozitoare. Chase se încruntă aducându-și aminte de ceva neașteptat, iar Jessie îl lăsă în pace câteva momente.

– Ai plecat de acasă când aveai doar șaisprezece ani? îndrăzni ea să întrebe puțin mai târziu. Nu-ți era teamă? Cum te-ai descurcat, fiind atât de tânăr?

– S-ar putea spune că m-am alăturat unei alte familii: armatei.

– Te-au acceptat atât de tânăr?

Chase zâmbi larg.

– Asta a fost în '64, Jessie. Pe atunci, primeau pe oricine.

– Desigur, icni ea. Războiul dintre state. Te-ai alăturat Nordului?

El aprobă din cap.

– M-am înrolat pentru toată perioada, un băietan învățând pe calea cea mai grea cum să devină bărbat. După aceea, am plecat spre California.

– De ce California?

– Acolo s-au întâlnit mama și tata.

– Așadar, ai plecat pentru a-l căuta?

El aprobă din cap.

– Dar nu l-am găsit. Ferma Silvela a fost vândută atunci când a început goana după aur. Trecuseră mulți ani, așa că nimeni nu mi-a putut spune unde plecase familia Silvela, dar am presupus că s-a întors în Spania.

– Tatăl tău a fost fermier?

– Era ferma unchiului său, din ce mi-a spus mama.

– Un spaniol, comentă ea gânditoare. Probabil semeni cu el.

– Presupun că da. Chase zâmbi leneș. Mama era roșcată și avea ochii verzi.

– Dar spuneai că era din New York. Ce făcea în California?

– După cum povestea ea, mama ei tocmai murise. Rămăsese doar cu tatăl ei, iar acesta trăia mai mult pe mare decât acasă. Era căpitanul unei corăbii care făcea curse regulate între coasta Californiei și est. Era prima dată când mergea cu el, iar familia Silvela era printre clienții lui. Din ce am înțeles, Carlos Silvela, tânăr și frumos, a făcut-o să-și piardă capul. Nu i-a promis însă căsătoria. Și-a dat seama că era însărcinată înainte ca tatăl ei să se întoarcă înapoi în est, așa că i-a spus acestuia. El a insistat asupra căsătoriei, iar eu am auzit mai multe variante despre ce s-a întâmplat după aceea. Una era că mama l-a implorat pe Carlos Silvela să se căsătorească cu ea, însă acesta a refuzat. Conform altei variante, unchiul, capul familiei, a refuzat să-și dea consimțământul, umilind-o pe mama și spunând

că o *americancă* nu era suficient de bună pentru nepotul lui. Şi apoi mai este versiunea mamei la beţie, în care jura că fusese iubită de Carlos, care s-ar fi căsătorit cu ea *dacă ar fi ştiut*.

– Nu ştii care este varianta adevărată?

– Nu. Dar voi afla într-o bună zi.

– Va trebui să mergi în Spania pentru asta. De ce nu ai plecat deja?

Chase ridică din umeri.

– Părea zadarnic. Nu ştiam de unde să încep. Spania este o ţară mare. Pe lângă asta, nici nu vorbesc limba.

– Spaniola nu este o limbă greu de învăţat, comentă ea.

– Să înţeleg că tu o vorbeşti?

– Pai... da, admise ea.

Spaniola era singura limbă străină pe care o ştia John Anderson, iar Jessie fusese dornică să înveţe de la el tot ce se putea. Dar nu avea de gând să-i explice asta lui Chase.

– De ce nu ai învăţat-o dacă asta te-ar fi ajutat să-ţi găseşti tatăl? continuă ea să-l preseze.

– Eram prea dezamăgit şi furios pentru că nu-l găsisem unde credeam eu. Mi-a luat mult timp să ajung în California. Ca să aflu apoi că am făcut călătoria degeaba...

– Aşa că ai renunţat, pur şi simplu?

– Aveam douăzeci de ani şi eram nehotărât. Oricum, nu aveam bani pentru a merge în Spania.

– Atunci, te-ai angajat la cazinoul din San Francisco? conchise ea.

– Da. După aceea m-am întors înapoi în est. Am vrut să văd mai mult din ţara asta, explică el. Am locuit pe fluviul Mississippi vreo doi ani, dar viaţa pe navele cu aburi a devenit neatractivă din cauza prea multor explozii şi ciocniri. O slujbă interesantă m-a adus în Texas, apoi am ajuns în Kansas. Au nişte baruri drăguţe pe-acolo, prin oraşele fermierilor, dacă nu te deranjează scandalurile care au loc după fiecare transport de vite.

– Eşti un cartofor! îşi dadu seama Jessie în sfârşit. Dumnezeule! Dintre toate lucrurile lipsite de ambiţie!

Chase chicoti la auzul dispreţului din vocea ei.

– E un mod de viaţă. Pot să continui sau să mă las. M-a ajutat să călătoresc. Am un noroc neobişnuit la cărţi. De ce să nu profit de acest lucru?

Ea se linişti puţin.

– Chiar poți câștiga de pe urma jocului de cărți?

– Suficient cât să trăiesc confortabil într-un hotel bun, admise el.

– Dar ce fel de viață e asta?

Cuvintele ei atinseră un punct sensibil.

– Să spunem doar că este o viață fără obligații. Acum, este rândul meu să pun întrebări, nu crezi?

Jessie ridică din umeri, întinzându-se să ia ultimul biscuit.

– Ce vrei să știi?

– Ai spus că ai fost fericită doar cu prietenii tăi indieni. De ce?

– Ei mă lasă să fiu eu însămi.

– Te-am văzut arătând și purtându-te ca una dintre ei. Asta numești să fii tu însăți?

– Arătam ca o fată, nu-i așa? replică Jessie.

– Arătai ca o indiancă.

– Dar o fată totuși, insistă ea.

– Da, sigur, dar ce are asta...

– Este singurul loc în care pot să fiu fată – ce sunt, de fapt. Tata nu m-a lăsat niciodată să fiu. A ars toate hainele cu care am venit aici și nu m-a lăsat niciodată să-mi cumpăr o rochie. Rochiile nu erau potrivite pentru lucrurile pe care trebuia să le învăț. Nimic nu-i putea aduce aminte că eram fată.

Chase șuieră.

– Credeam că te îmbraci astfel pentru că așa vrei.

– Nu.

– Dar tatăl tău este mort acum..

– Da, replică Jessie fără să se gândească. Dar mama e aici.

– Însă ea nu este de acord cu felul în care arăți și te porți. Trebuie să știi asta. Apoi fluieră ușor. Da, sigur că știi asta. Înțeleg.

– Nu este treaba ta, pufni Jessie.

– De fiecare dată când găsesc un punct sensibil, nu este treaba mea. Chase oftă. Nu te judec, Jessie. Nu mă interesează cum te îmbraci. Deși arătai foarte drăguță în hainele alea indiene, spuse el pe un ton plăcut, încercând să-i potolească furia.

Însă Jessie nu mai putea răbda. Se ridică iute, cu ochii scăpărând de furie.

– Eu am gătit, tu curăță. Mă voi întoarce.

Chase se ridică și el.

– Unde pleci?

– În spate, să mă spăl.

Însă, înainte să poată pleca, el ajunse în fața ei.

– Ce i-ai spus indianului Micul Șoim despre căsătorie? I-ai dat un răspuns, nu?

– Dacă trebuie să știi, l-am refuzat. Nu vreau să împart bărbatul cu care mă căsătoresc. Micul Șoim are deja o soție.

Chase aștepta să înțeleagă totul bine.

– Și dacă nu ar fi avut?

– Aș fi acceptat, probabil.

Jessie merse afară, iar Chase se uită mult timp țintă la ușa închisă.

Ceva mai târziu, Jessie intră, scuturându-și părul ud. Era desfăcut și la fel de negru și de lucios ca blana de samur. Fără să arunce nici măcar o privire în direcția lui, Jessie se duse la coburii de lângă patul ei de campanie, luă o perie și se așeză cu picioarele încrucișate pe blana mițoasă întinsă în fața focului.

Chase o privi în timp ce ea începu să-și treacă peria prin păr, însă apoi se întoarse, siințindu-se iritat. Se duse la patul său, aflat la doar câțiva metri de al ei. Se uită țintă la patul îngust, se uită la al ei, apoi își dădu seama că ar fi fost mai ușor dacă le-ar fi unit. Gândul îl irită și mai tare.

– Mulțumesc că ai făcut curățenie, spuse ea dintr-odată.

– Mulțumesc pentru cină, replică el.

Rămaseră tăcuți. Ea se întoarse înapoi spre foc, lăsându-l să-i vadă profilul. Chase nu-și putu lua ochii de la ea. Căzut pe gânduri, începu să-și desfacă nasturii de la cămașă. Ea își usca părul lângă foc, scuturându-l, trecându-și degetele prin el și apoi periindu-l. El era fermecat de vălul întunecat de păr plutitor. Era atât de lucios, reflectând focul. Iar când ea se lăsă înapoi, lăsându-și capul pe spate pentru a-și scutura părul, conturul delicat al gâtului ei îl extazie.

Chase nu știa ce voia să facă atunci când se ridică și porni înspre Jessie. Îngenunche în spatele ei și-i prinse părul în mâini, apăsându-și buzele pe gâtul ei. Jessie încercă să se ferească de el, iar el își veni în fire și-i dădu drumul.

Jessie se ridică în genunchi și se întoarse spre el.

– Ce...

– Vreau să fac dragoste cu tine.

Ochii lui aprinși îi mângâiau fața, gâtul, părul. Ea nu se putu gândi decât la cealaltă noapte în care o privise în același fel. Ciudat, dar asta era tot ce avea în minte. Jessie se apropie de el și-l lăsă să o cuprindă în brațe. O mână se jucă ușor cu părul ei, cealaltă îi cuprinse spatele, trăgând-o mai aproape de el. Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut care o făcu să ia foc și să piardă orice alte senzații în afară de cele provocate de sărut. Buzele lui se mișcară spre gât, iar ea gemu din cauza furnicăturilor pe care le simțea. El o lăsă încet pe covor, iar ea încercă să-l tragă deasupra ei, însă el rezistă, scoțându-și întâi cămașa. Ea îl devoră cu privirea, privind mușchii bine conturați care-i dansau sub piele, pielea aceea atât de bronzată. Își trecu degetele prin părul de pe pieptul lui, peste mușchii care o fascinau și în josul brațelor lui puternice.

Chase o privea privindu-l. Asta-l excită atât de tare, încât erecția sa deveni dureroasă, așa că își dădu repede pantalonii jos.

Jessie întinse mâna și atinse mădularul gros și tare ce se înălța cu mândrie în fața ochilor ei. El gemu, iar ea își înfășură brațele în jurul șoldurilor lui, apăsându-și obrazul de abdomenul său ferm. Chase o trase brusc și-i acoperi cu sălbăticie gura cu a lui. Ea își înfipse degetele în părul lui, iar el îi desfăcu nasturii, îndepărtându-i grăbit cămașa. Jessie nu arătă nici o sfială în timp ce își dădu jos și restul hainelor. Nu mai exista nimic decât căldura ochilor lui, iar apoi fierbințeala mâinilor sale care atingeau fiecare părticică de piele dezgolită.

Când fu la fel de goală ca el, se lăsă pe spate, gata să-l primească. El îngenunche între picioarele ei, dar nu-i dădu lucrul după care tânjea, nu încă. Se aplecă în față, plimbându-și mâinile de-o parte și de alta a trupului ei, peste șolduri. Când își lipi obrazul de abdomenul ei, cuibărindu-se acolo, îmbrățișând-o, ea știu ce simțise el atunci când făcuse același lucru. Era imposibil de îndurat.

– Ești frumoasă, Jessie.

Ea îl crezu. Se simțea divinizată. Simțea că este femeie întru totul.

Chase îi sărută partea interioară a coapsei. Picioarele ei erau minunate, deloc așa cum se aștepta el. Mușchii se simțeau, dar picioarele erau suple și fine atunci când se relaxa.

Își plimbă mâinile în sus, spre sâni. Erau atât de moi, atât de plini, cu sfârcurile tari și umflate. Îi gustă, lingând pielea fină până când ea strigă:

– Nu mai pot!

Degetele ei i se afundară în păr, și Jessie îl trase în sus. Gura ei se lipi de a lui cu atâta grabă, încât el se simți pierdut. Jessie se arcui pentru a-l întâlni, pielea ei mulându-se pe a lui pe unde putea, iar el intră în ea. Jessie își înfășură picioarele în jurul lui, iar el se cufundă și mai mult în ea.

– Oh, Jessie... Jessie!

Ea termină într-o explozie de contracții pline de extaz.

El nu se mișcase nici măcar o dată după ce o pătrunsese, dar nici nu avea nevoie. Împlinirea ei, venită atât de repede, fusese suficientă pentru a-l purta dincolo de margine, iar Chase își vărsă sămânța în ea, tremurul lui făcând ca plăcerea ei să sporească.

Jessie alunecă plutind în somn. Chase se ridică și luă o pătură pentru a se acoperi, apoi se cuibări lângă ea și căzu într-un somn profund și mulțumit.

Capitolul 21

Jessie se trezi prima. Înțelese ce se întâmplase. Se ridică repede și-și adună în liniște lucrurile. Îl forță pe Blackstar peste limită, călărind nu înspre fermă, ci înspre pășune, dorind să se cufunde în muncă pentru a evita să se gândească. Cum se întâmplase asta? Ar fi putut opri totul. Doar nu o forțase. Ea îl dorise. Dar *de ce?* La naiba!

Era destul de târziu când se trezi și Chase, dar nu-i luă mult să-și dea seama că nu era nici urmă de Jessie în cabană. La naiba cu toate femeile independente, înjură el, simțindu-se ca și cum s-ar fi profitat de el.

Iritarea lui crescu pe drumul înapoi spre fermă, recunoscător că știa deja drumul, cel puțin. Era sătul să mai aibă de a face cu această femeie care-l dădea peste cap. Nu se purta la fel atunci când ea era în preajmă, mici măcar nu putea gândi bine când ea era aproape. Avea să o avertizeze pe Rachel cu privire la lucrurile la care trebuia să fie atentă, să-i dea lui Jessie polița tatălui ei și să o ia din loc.

Când Chase intră în casă, Rachel era în salon. Stătea într-un balansoar, croșetând, arătând foarte atrăgătoare într-o rochie verde ca mușchiul, cu dantelă neagră. El își aminti de căminul Ewing, de cât de liniștitor era să o vadă croșetând sau tricotând ori aranjând fiorile. Frumusețea lui Rachel îi ușura necazurile; întotdeauna o făcuse. Dacă nu ar fi avut-o pe Jessie în minte, ar fi putut funcționa și acum.

– E aici? întrebă el.

– Nu. Un tânăr, Blue, a sosit aici pe la prânz, după provizii, explică ea. I-a spus lui Jeb că Jessie era pe pășune, muncind.

Chase se așeză cu greutate jos și oftă.

– Ar fi trebuit să știu că se va întoarce în toiul acțiunii. Încă au de adunat vitele?

– Da. Jeb spune că mai durează câteva zile. Mâine merge în oraș să facă rost de proviziile de care au nevoie pentru drum. Își mută privirea înapoi în poală, ca și cum nu ar mai fi avut nimic de spus, dar adăugă încetișor: Chase? Nu a fost cu adevărat cu indienii, nu-i așa?

El se întrebă cum de știa că o găsise pe Jessie, apoi decise să treacă peste asta.

– De fapt, Rachel, îi vizitează pe indieni de opt ani de zile.

– Este adevărat, așadar!

– Încă nu ai auzit partea cea mai rea. Am găsit-o cu indienii Cheyenne. Sunt prietenoși cu ea, dar alți albi nu sunt bine-veniți pe teritoriile lor. De fapt, aproape am fost ucis. Calul meu a fost furat, și a trebuit să lupt pentru a-l recupera. Am fost ținut legat timp de o jumătate de zi, iar dacă Jessie nu le-ar fi spus că mă cunoștea, aș fi fost torturat și poate ucis. În așa companie se află Jessie. Drăguț, nu-i așa?

Rachel îl privi țintă, știind că mai avea ceva de spus.

– Cel mai apropiat prieten al fiicei tale este un bărbat pe jumătate indian, pe care-l cheamă Tunet Alb. Sunt atât de apropiați, că ea se îmbăiază goală în pârâu în timp ce el stă la câțiva metri distanță.

– Nu cred așa ceva.

Rachel scutură neîncrezătoare din cap.

– I-am văzut. Și tot nu am ajuns la partea cea mai rea. Are un pretendent, un războinic Sioux. Vrea să se căsătorească cu ea, și singurul motiv pentru care Jessie l-a refuzat este acela că el mai are o soție. A recunoscut ea asta! Pretinde că singurul loc în care a fost fericită este cu indienii. Cine știe? Poate că următorul războinic care o cere de nevastă nu are deja o soție. Te-ai putea trezi cu un ginere indian, Rachel.

Ea era atât de uimită, încât nu putea vorbi. În cele din urmă, spuse:

– Ce o să mă fac?

– Ești mama ei, replică Chase supărat, ca să nu mai spunem că ești și tutorele ales de tatăl ei. Ai puterea de a o controla. Fă-o. N-o mai lăsa să facă numai ce are chef.

– Dar cum? întrebă Rachel implorator.

– De unde naiba să știu eu? izbucni Chase, apoi se calmă. Of, Rachel, oprește-te, te rog. Îți va veni o idee. Dar trebuie să încetezi

să mă mai bagi pe mine la mijloc. Am făcut ce mi-ai cerut, așa că plec de aici în dimineața asta.

– Dar, Chase...

– Nu mă vei convinge să mai rămân. L-am verificat pe Bowdre, este exact cum credeai tu. Dar nu mai are dreptul s-o deranjeze pe Jessica, spuse el cu mândrie.

– De ce nu? strigă ea.

– Am jucat cărți cu el. Făcu o pauză. Am câștigat polița.

Ea icni.

– Ai câștigat polița? Ce a spus Jessie?

– Nu știe încă, dar i-o voi da înainte să plec. Dacă mai aveți necazuri cu Bowdre, mergeți la șerif. Am câștigat cinstit polița. Bowdre nu mai poate avea nici o pretenție. Treaba mea aici s-a încheiat.

– Desigur. Este o dovadă de egoism din partea mea să te reții când tu vrei să pleci. Chase, spuse ea încetișor, îți mulțumesc.

Chase nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu-ți încerca tacticile pe mine, doamnă. Nu vor funcționa.

– Îmi pare rău, spuse Rachel cu sinceritate. Doar că mă simt cu adevărat neajutorată când vine vorba despre fiica mea. Nu știu cât de mult mă urăște, Chase. Dacă i-aș spune să se ferească de foc, ar sări drept într-unul doar pentru a mă sfida.

– De ce te urăște, Rachel? întrebă el discret.

Ea își feri privirea, spunând pe un ton evaziv:

– Ți-am spus, tatăl ei a învățat-o.

– Dar de ce?

– Am trăit aici, știi? O, nu în casa aceasta. Pe atunci, era una mică, cu trei încăperi...

– Știu. Jessie mi-a spus că tatăl ei a construit casa asta doar pentru că tu nu ai fi putut locui niciodată în ea.

– Da? Ei bine, nu mă îndoiesc c-ar fi făcut asta. Tăcu un timp îndelungat înainte de a continua. M-am întors acasă într-o seară, iar el m-a bătut și m-a dat afară.

– De ce?

– M-a acuzat că i-aș fi fost necredincioasă. M-a numit desfrânată, adăugă ea în silă. Dar nu mi-a oferit nici o șansă de a mă apăra. M-a bătut atât de rău, încât aproape am murit. Aș fi murit dacă bătrânul Jeb nu m-ar fi găsit și nu m-ar fi dus la doctorul din fortul Laramie.

– Jessie știe despre asta?

– Nu știu, dar nu cred. Presupun că ea simte că am abandonat-o. Se poate ca Thomas să-i fi spus asta. Nimic nu ar fi ieșit din comun pentru un bărbat care i-a spus unei fetițe că mama ei era o târfă! Mi-a purtat pică de-a lungul anilor, nu m-a lăsat niciodată să o văd. Da, nu mă îndoiesc că i-a spus că eu am abandonat-o.

– Când te-a găsit Ewing, tocmai veneai de aici? întrebă Chase gânditor.

– Da.

Chase fluieră încet.

– Băiatul e a lui, nu? E fiul lui Thomas Blair! Rachel nu răspunse și nici nu-l privi, dar Chase insistă. Nu i-ai spus niciodată, nu?

– Thomas îmi luase deja un copil, spuse Rachel pe un ton defensiv. Nu aveam de gând să-l las să mi-l ia și pe Billy. În plus, nu ar fi crezut niciodată că Billy era al lui.

– Dar de ce nu i-ai spus lui Jessie?

– Nici ea nu m-ar crede, Chase. Nu crede nimic din ce-i spun. Cred că preferă să mă urască. Este mai ușor pentru ea așa. Îi este teamă să-i pese de mine, se teme că va fi rănită din nou. Când mă gândesc cât trebuie să fi suferit, îmi plânge inima. Dar nu pot ajunge la ea dacă nu mă lasă.

Chase era gânditor. Ceea ce-i făcuse Thomas lui Jessie nu era normal. Era o ticăloșie. Dar, la naiba, nu era treaba lui – nu era!

– Nu mă bag în treaba asta, Rachel. Este ceva între tine și Jessie.

– Știu. Ea zâmbi, înțelegătoare. Nu-ți face griji. Ne vom descurca cumva. Te-am implicat oricum suficient în treburile fiicei mele.

Dumnezeule, dacă ar fi știut cât de mult se implicase...

Capitolul 22

Rachel o aşteptă pe Jessie în bucătărie în acea seară. Kate mersese la culcare. Chase se retrăsese în camera lui după cină, iar Rachel îl culcase pe Billy.

Jessie sosi târziu. Se spălase în grajd, dar hainele îi erau foarte murdare. Îşi folosi pălăria pentru a îndepărta o parte din praf, înainte de a intra în bucătărie. Când o văzu pe Rachel aşezată la masă, îi aruncă o privire furioasă.

– Ţi-am păstrat cina caldă, spuse Rachel pe un ton prietenos.

Jessie o privi ţintă.

– Nu mi-e foame.

– Ai mâncat deja?

– Nu.

– Atunci, aşază-te şi mănâncă. Vocea lui Rachel era mai fermă. Vreau oricum să stau de vorbă cu tine.

Rachel se ridică pentru a-i pregăti lui Jessie o farfurie, iar aceasta nu mai spuse nimic. Îi era foame şi era prea obosită să se certe. Îşi trase un scaun şi se trânti la masă, cu picioarele de o parte şi de alta a scaunului, ca şi cum ar fi fost încă în şa. Se lăsă pe spate, cu un braţ petrecut peste spătarul scaunului.

– Faci asta doar pentru a mă enerva? întrebă Rachel încet în timp ce punea farfuria în faţa lui Jessie.

– Ce?

– Felul în care stai.

– Ce este în neregulă cu felul în care stau? întrebă Jessie pe un ton beligerant.

– Dacă întrebi asta înseamnă că ţi-ar fi de folos câteva lecţii de conduită feminină.

– De la cine, de la tine?

Era atâta dispreţ în vocea lui Jessie, încât Rachel icni.

– Crezi că acesta este un comportament acceptabil pentru o tânără femeie?

– Care naiba e diferența? contracară Jessie. Trăiesc în lumea mea. Nu sunt chiar o tânără debutantă, nu-i așa?

– Nu ești aici singură, sublimie Rachel. Ai un oaspete. Care crezi că este părerea unui bărbat sofisticat ca domnul Summers despre un asemenea comportament necioplit?

– Nu-mi pasă nici cât...

– Jessica!

– Ei bine, nu-mi pasă, insistă Jessie. Apoi încuviință. Nu am uitat primii opt ani din viață, Rachel. Mă pot comporta potrivit în situațiile în care este nevoie.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu o faci? întrebă Rachel exasperată.

– Să impresionez un *cartofor*? De ce aș face-o?

– De dragul meu.

Jessie nu răspunse.

– Nu despre asta am vrut să stăm de vorbă totuși, continuă Rachel.

Jessie se apropie de masă pentru a mânca.

– Am terminat de vorbit.

– Mai acordă-mi câteva minute.

Jessie ridică dintr-o sprânceană la auzul tonului ferm. Era surprinsă și puțin curioasă.

– Sunt aici. Vorbește. Sper că nu este ceva plictisitor.

– Îți promit că nu te va plictisi ceea ce-ți voi spune. Poate că nu vei fi de acord, dar...

– Vorbește, Rachel.

Femeia mai în vârstă își îndreptă spatele.

– Foarte bine, voi trece direct la subiect. Nu mai ai voie să te duci de una singură să-ți vizitezi prietenii indieni.

Rachel se pregăti pentru o explozie, dar nu sosi nici una. Jessie se holbă la ea fără nici o expresie, ca și cum ar fi așteptat să mai spună ceva.

În cele din urmă Jessie întrebă:

– Asta este tot ce ai de spus?

Rachel era uluită. Jessie nu avea de gând să facă scandal.

– Ei bine, de fapt, am motive pentru care nu mai doresc să faci asta, dacă vrei să le auzi. Dar, de vreme ce ai de gând să fii rezonabilă, presupun că nu are rost să insistăm asupra lor.

– Nu ar conta oricum, spuse Jessie nonșalant. Poți da ce ordin vrei tu, Rachel. Eu fac ce doresc.

Rachel se lăsă pe spate, cu fața roșie. Ar fi trebuit să știe mai bine.

– De data aceasta, vei face cum spun, Jessica.

Jessie zâmbi larg, nepăsătoare.

– Chiar așa?

– Da, dacă vrei să continui să conduci ferma asta.

– Nu te pune cu mine, Rachel, o avertiză Jessie liniștită. Nu știi nimic despre condusul unei ferme. Iar oamenii nu ar asculta oricum de tine.

– Nici nu îmi imaginez că ar asculta, dar pot aduce ajutor din afară dacă este nevoie.

– Oamenii mei urmează ordinele mele!

Vocea lui Rachel crescu și ea.

– Oamenii tăi pot fi concediați. Pot angaja alții în locul lor.

– Nu ai nici un drept!

– Ba da, am, Jessica, spuse Rachel pe un ton mai blând. Sunt tutorele tău.

Jessie era furibundă.

– Când o să-ți intre în cap că singurul motiv pentru care tata te-a numit tutorele meu a fost ca să vezi ce tânără domnișoară a făcut din mine? Te-a adus aici să ne facă în ciudă amândurora. Știa că, de fapt, nu am nevoie de tine. M-a crescut capabilă să mă descurc singură – ca orice bărbat!

– Oricare ar fi motivul, spuse Rachel neînduplecată, sunt aici și am autoritatea de a face exact ceea ce am spus.

– De ce, lua-te-ar naiba? strigă Jessie, pierzându-și controlul. Ce se află, de fapt, în spatele acestui lucru?

– De două ori ai plecat de la fermă luna aceasta și te-ai dus undeva unde nu am putut da de tine zile întregi. Este un comportament absolut iresponsabil, Jessica.

– Asta nu ține, iar tu o știi prea bine, șuieră Jessie. L-am lăsat pe Mitch Faber responsabil de tot, iar Jeb se putea descurca cu orice altceva ar fi apărut. Așa că ar fi bine să ai un motiv mult mai bun decât ăsta!

– Locul în care te-ai dus este un motiv suficient, spuse Rachel cu asprime. Este de neconceput să te aventurezi într-o regiune interzisă

albilor! Credeam că indienii tăi sunt prietenoși. Dacă știam că nu sunt, aș fi pus piciorul în prag mai devreme.

– Prostii! Crezi că aș putea merge acolo dacă nu aș fi bine-venită?

– Poate că tu ești bine-venită, dar alți albi nu sunt. Nu vreau să te asociezi cu indieni care sunt ostili albilor. În mod evident, au avut o influență proastă asupra ta, iar această influență nu va continua.

– Ce vrea să însemne asta?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jessica, comportamentul tău aici este suficient de rău, dar acolo, se pare, renunți la orice convenție legată de civilizație. Nu am auzit niciodată ceva atât de îngrozitor ca povestea despre baia făcută de tine în râu, cu un indian la doi pași.

Jessie se ridică atât de repede, încât scaunul ei fu trântit la podea. Obrajii îi erau pătați cu roșu aprins, iar ochii îi erau larg deschiși și plini de furie.

– Ticălosul ți-a spus asta, nu-i așa? strigă Jessie furioasă. Și presupun că ți-a povestit și despre Micul Șoim, nu? Desigur! Despre asta este vorba de fapt, nu? Nu?

– Jessie, liniștește-te.

– Să mă liniștesc? Când mă amenințI că-mi iei ferma din cauza minciunilor pe care ți le-a spus ticălosul acela? Ce altceva ți-a mai povestit?

– Mi-a povestit suficient, nu crezi?

Rachel încercă să-și păstreze vocea calmă.

– Nu, cu siguranță nu cred că e suficient, nu când a răstălmăcit niște evenimente inocente și le-a transformat în... cum ai spus? Cel mai îngrozitor lucru pe care l-ai auzit vreodată? Ce naiba este greșit în a face baie în pârâu? Fac asta de fiecare dată când sunt singură. Acolo, satul este prea aproape, iar Tunet Alb mă însoțește ca să nu fiu deranjată. Nu mă privea, pentru numele lui Dumnezeu! Este ca un frate pentru mine!

– Războinicul Sioux nu îți era ca un frate, spuse Rachel rece.

– Am fost cerută în căsătorie, și ce? Am refuzat. Dacă insiști să-ți dai atâta importanță, întreabă-ți prietenul despre lucrurile pe care *nu* ți le-a povestit!

– Dacă mai este ceva, sunt sigură că va confirma părerea mea despre faptul că nu trebuie să mai mergi acolo, Jessica, spuse Rachel

încet. Un sat indian nu este un loc potrivit pentru o tânără albă. Nu voi ceda în această privință.

Jessie o privi cu ură, atât de furioasă, încât tremura. Din păcate pentru Chase, el alesese tocmai acel moment pentru a intra în bucătărie.

– Strigați suficient de tare pentru a trezi morții. Care este problema?

Jessie îl privi cu ochii încărcați de furie, așa cum el nu o mai văzuse niciodată. Își ridică farfuria și o aruncă înspre capul lui. El se aplecă, iar farfuria se lovi de perete, căzând apoi pe podea.

– Ticălosul naibii! A trebuit să o pornești, nu-i așa? Nu a fost suficient că m-ai târât înapoi aici, a trebuit să răstălmăcești tot ce s-a întâmplat! Dar ai uitat să te incluzi și *pe tine* în poveștile alea, nu-i așa?

– Este de-ajuns, Jessie, o avertiză Chase pe un ton sumbru.

– De-ajuns? țipă ea. Tu ai fost cel care abia a așteptat să-i povestească totul! De ce nu i-ai spus și restul? Dacă a trebuit să afle despre comportamentul meu îngrozitor din satul indienilor, atunci trebuie să știe și că prietenul ei de nădejde m-a sedus – nu o dată, ci de două ori! Dacă e să ne spălăm hainele murdare în public, măcar să includem totul. Sau pierderea inocenței mele nu a fost la fel de importantă precum comportamentul meu păcătos cu indienii? Ticălosule! Dacă ai început un lucru, du-l până la capăt!

Spunând acestea, Jessie trecu vijelios pe lângă Chase, împingându-l cu atâta forță, încât el se lovi de dulapul de lângă ușă, spărgând două dintre bucățile de sticlă ale vitrinei. Un moment mai târziu, ușa de la dormitorul ei se închise cu tot atâta forță, scoțând un sunet ca de împușcătură.

– Ce se întâmplă? strigă Billy de pe hol.

– Du-te înapoi în pat, Billy, ordonă Rachel pe un ton tăios.

El ascultă, fără nici un comentariu. Lui Chase i-ar fi plăcut să facă același lucru. Tăcerea care urmă dură o eternitate. Lui îi era teamă să o privească pe Rachel, îi era teamă de privirea acuzatoare a acesteia.

Rachel așteptă un timp, oferindu-i șansa de a vorbi. Cum el nu o făcu, întrebă:

– A spus adevărul?

El încercă să vorbească, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt. Rachel lăsă să-i scape un hohot de plâns înainte de a vorbi:

– Chase, nu ai făcut asta! Nu cu Jessica mea!

El tresări, dar tot nu putu răspunde. În cele din urmă, o privi. Expresia din ochii ei îl făcu să se simtă incredibil de mic. Rachel nu mai aşteptă nu răspuns, ci trecu în fugă pe lângă el, plângând.

Chase rămase acolo timp de câteva minute lungi. Mai putea salva ceva?

Capitolul 23

– Tu ce ai face, Goldy? Te-ai căsători cu o femeie doar pentru că te-ai simți puțin vinovat? întrebă Chase. Calul sforăi. Scuze, bătrâne. Am uitat că nu-ți place să ți se spună Goldy. Dar a fost o întrebare bună, nu-i așa?

Chase se sprijinea de perete în boxa lui Goldenrod, așezat la picioarele calului, cu o sticlă pe jumătate goală de whisky lângă el. Găsise sticla nedesfăcută în camera harnașamentelor, după ce căutase peste tot prin bucătărie. Era rezerva lui Jeb, fără îndoială. Trebuia să-și amintească să înlocuiască sticla. Deschizând sticla din nou, Chase goli încă un centimetru din ea și-și privi calul cu seriozitate.

– Adică, la naiba, puicuța asta nu m-a făcut niciodată să mă simt rău, nu? Afurisita de Rachel m-a făcut să mă simt ca un păduche. Și știi ce o să spună de îndată ce o să se gândească la asta?

Chase râgâi, apoi râse.

– Nu asta. Nu, Rachel o să spună: „Ai nenorocit-o, acum căsătorește-te cu ea!" Crezi că ar putea să-mi lipească un pistol de spate? Nu, nu Rachel. Dar are altă armă, fața aia a ei, care spune că am înjunghiat-o pe la spate. Trase adânc aer în piept. De ce naiba nu plec de aici, pur și simplu?

Chase încercă să se ridice, dar nu reuși decât după câteva tentative. Se uită la șaua așezată pe balustradă ca și cum ar fi fost o creatură țâfnoasă, ce-i provoca necazuri. Și așa era. Nu o putu da jos de pe parapet. În cele din urmă, se sprijini de ea și-i vorbi din nou calului.

– Se pare că trebuie să mă trezesc mai întâi. Dar mă întorc, Goldenrod. O să-ți pun șaua și apoi pornim la drum. Nu mă pot căsători cu drăcoaica aia. Ar fi ca și cum m-aș lega de un ciclon.

Chase ieși din grajd și se îndreptă spre râul din spatele casei. Căzu în el și, pentru un moment, crezu că se îneca. Apa avea însă doar vreo jumătate de metru adâncime. După ce stropi în toate părțile, reuși să se tragă pe mal și rămase întins acolo, lăsând ca apa rece ca gheața să-l răcorească. Neinvitată, o imagine a lui Jessie îi apăru în minte.

Nu Jessie din seara aceasta, ci Jessie din seara trecută. Şi atunci fusese ca o furtună, dar una pasională şi plină de iubire.

Ar fi fost chiar atât de rău să fie legat de ea? se întrebă Chase. Era cea mai drăguţă femeie pe care o văzuse vreodată. Şi nu era timpul să se oprească undeva? Rachel aşa spusese, şi poate că era adevărat. N-ar fi putut îmblânzi scorpia, cu puţin efort?

Jessie era prea furioasă ca să plângă, dar prea supărată ca să nu. Asta o lăsă cu un sentiment sufocant care o ţinea trează, învârtindu-se de pe o parte pe alta în pat. Fiind trează, auzi cu claritate bătaia timidă la uşă. Nu era încântată.

Nu se obosi să-şi ia o pereche de pantaloni, ci deschise uşa îmbrăcată doar cu cămaşa mare, cu mâneci lungi, cu care dormea de obicei. Nu-i păsa de ce credea Rachel despre asta. De fapt, chiar se gândi să-şi dea jos cămaşa şi să o lase pe Rachel să creadă că dormise dezbrăcată.

Se bucură totuşi că nu dăduse curs acelui gând rebel atunci când deschise uşa şi-l găsi pe Chase în pragul acesteia. Jessie trânti uşa, dar aceasta se lovi de umărul lui şi se deschise din nou. Jessie fu nevoită să se dea înapoi cu un pas în timp ce el intră nepoliticos, închizând uşa în urma lui.

– Ieşi, spuse ea.

– Imediat.

– Acum!

– Nu striga, la naiba. O s-o aduci aici pe Rachel, şi ne va târî pe amândoi la preot chiar diseară. Este gata să facă asta. Dar trebuie să mă trezesc din beţie înainte.

– *Asta* nu se va întâmpla pentru *nici un* motiv! îl asigură ea. Puţi! Eşti beat! Asta ţi-a dat curajul să dai buzna în camera mea în miez de noapte?

– Nu mai sunt chiar atât de beat acum. Nu suficient cât să nu ştiu ce fac.

Ea aprinse lampa de lângă pat, apoi se întoarse pentru a-l înfrunta. Văzându-l purtând doar pantaloni, cu apa picurându-i din păr, furia i se calmă pentru un moment.

– Ce-ai făcut, ai căzut în râu?

– De fapt... Rânjetul lui completă restul explicației, dar Jessie nu era amuzată. Mi-am schimbat hainele totuși, adăugă el cu înțelepciune. Nu am vrut să las urme de apă pe podeaua camerei tale.

– Ai uitat să-ți usuci părul. Crezi că e cuviincios să vii aici pe jumătate dezbrăcat?

Zâmbetul lui se lărgi.

– Nu aș pomeni despre oameni pe jumătate dezbrăcați, dată fiind ținuta în care ai deschis tu ușa.

Jessie se uită în jos la cămașa de bumbac care-i ajungea deasupra genunchilor.

– Nu eu te-am invitat aici, așa că ieși naibii. Ai produs destule necazuri pentru o singură zi.

– *Eu?* Buna lui dispoziție își luă zborul. Și tu ce ai făcut?

– Ți-am plătit cu aceeași monedă. Asta e tot, spuse Jessie rece. Nimic în plus față de ceea ce meritați amândoi.

– Oh, îmi pare bine să aud că nu am fost singura victimă a atacurilor tale, replică Chase sarcastic. Mai ales că sunt singurul care va plăti pentru toate în final.

Jessie luă foc.

– Crezi că ești singurul care a fost rănit? Din cauza a ceea ce i-ai spus, s-ar putea să-mi ia controlul asupra fermei dacă mă mai duc în nord. Ei bine, dacă trebuie să pierd un prieten, este corect să pierdeți și voi câte unul – unul pe celălalt.

– Crezi că asta este singura consecință?

– Care este problema, Summers? bombăni Jessie. Nu a fost înțelegătoare? Ți-a rănit sentimentele?

– Nu-ți pasă că ai rănit-o, nu-i așa? o întrebă el scurt.

– Nu țin minte să fi făcut dragoste singură, replică Jessie. Nu țin minte nici să fi făcut eu primul pas, în ambele ocazii. Cine este deci responsabil?

– Te-am avertizat în legătură cu ce se poate întâmpla dacă află, Jessie.

Jessie începu să râdă, luându-l prin surprindere.

– De aceea ești aici. Ei bine, urăsc din toată inima să-ți ușurez sufletul, Summers, dar asta nu trebuie să te îngrijoreze. Nu ai făcut decât să pierzi respectul ei. De ce ți-ai dori respectul unei târfe mă depășește, dar...

– Nu este o târfă, Jessie, spuse Chase cu asprime.

– Nu-mi spune mie ce este sau nu este! Știu mai bine decât ai putea tu ști vreodată!

– Nu am venit aici pentru a mă certa din nou cu tine. Am venit să te cer în căsătorie.

Jessie fu uluită, dar își reveni repede.

– Ei bine, m-ai cerut. Acum, du-te și spune-i că ai fost un băiețel cuminte și ai făcut ce ți-a cerut.

– Nu ea m-a trimis aici, Jessie. Încă nu a spus nimic. A plecat din bucătărie plângând, și nu am mai văzut-o de atunci.

– Atunci, ce cauți aici, făcând-o pe eroul? îl zeflemisi Jessie. Sau vrei să primești puncte suplimentare comportându-te cum trebuie cu mine, înainte să ți se ceară asta?

– Ce ar fi greșit dacă ne-am căsători? întrebă Chase pe un ton rezonabil, știind foarte bine toate motivele la care s-ar fi putut gândi ea.

– Drept cine mă iei? replică ea. Crezi că nu-mi amintesc cât de tare te-a speriat gândul de a te căsători?

– Asta era înainte, insistă el.

– Pe naiba! Nu s-a schimbat nimic. Vrei să te căsătorești cu mine la fel de mult cum vreau eu să mă căsătoresc cu tine, adică deloc. Așa că ieși de-aici și nu mă mai bate la cap cu prostiile tale de bețiv.

– Nu sunt prostii, și ți-am spus că nu sunt beat. Rachel va insista să ne căsătorim, așa că de ce să-i oferim ei ocazia să facă mare tam-tam pe acest subiect?

– De ce? Să-i stricăm eforturile de a face virtutea să triumfe? De câte ori reușește o desfrânată să fie virtuoasă?

– Nu vorbești serios, Jessie, spuse el obosit.

– Pentru că nu este nimic serios în toată treaba asta! izbucni Jessie. Poate că trebuie să cedez în anumite privințe, dar să mă căsătoresc cu tine? Aș fugi de aici și m-aș ascunde cât timp ar fi necesar înainte de a o lăsa să mă forțeze să mă căsătoresc cu cineva pe care nu-l suport.

– Nu asta ai simțit noaptea trecută.

– Noaptea trecută am fost o proastă.

Această afirmație îl înfurie.

– Poate că amândoi am fost proști. Dar adevărul este că între noi există o scânteie, Jessie.

– Nu te amăgi singur. S-a întâmplat să fii primul bărbat care m-a atins. Nu vei fi ultimul, crede-mă.

El ajunse la ea din doi pași și-o apucă, cu ochii întunecați de dorință și de furie.

– Ce mi se întâmplă nouă nu li se întâmplă multor oameni, spuse el răgușit. Poți nega asta, dar știi că mă dorești, Jessie. Căsătorește-te-te cu mine. Spune da.

Nu-i dădea drumul, așa că ea îl lovi cu pumnul, suficient de tare ca surpriza să-l facă să o elibereze. Lovitura fu urmată de o palmă răsunătoare.

– Este asta o dovadă suficientă că nu te doresc? strigă ea, respirând precipitat. Nodul pe care-l avea în gât făcea să-i fie dificil să vorbească. Poate că ești bun la pat, dar ăsta nu este un motiv suficient pentru a mă căsători cu tine. O căsnicie are nevoie de respect, iar eu nu am pic de respect pentru tine!

– Atunci, poate că ar trebui să te învăț respectul, mormăi Chase, cu o sclipire amenințătoare în privire.

Jessie se dădu în spate, dar nu suficient de repede. El o prinse de încheieturi și o trase spre pat, dar intenția lui era alta decât crezuse ea.

– La naiba, am vrut să fac asta de când te-am întâlnit, îi spuse el. Vocea lui era plină de satisfacție.

O trase pe Jessie în poala lui. Aceasta icni la prima lovitură dureroasă peste fund. Urmă o alta, și încă una. Vru să țipe, însă refuză să-i dea această satisfacție. În schimb, se luptă cu el, încercând să scape din poala lui, dar el își trecu un picior peste picioarele ei, prinzându-i-le între ale lui, și-o apăsă pe spate cu palma liberă, țintuind-o. Strădaniile ei de a se elibera făcuseră să i se ridice cămașa, iar mâna lui îi lovea direct pielea.

Jessie trebui să-și muște buzele pentru a nu plânge. El nu se oprea.

– Aș vrea să spun că asta mă doare pe mine mai tare decât te doare pe tine, însă nu e așa, zise el, în timp ce continua să-i lovească posteriorul înroșit. Cineva ar fi trebuit să facă asta cu mult timp în urmă, Jessie. Poate că în acest caz nu ai mai fi atât de grăbită să împarți pumni oricând ai chef.

Ochii ei înotau în lacrimi, dar el nu putea vedea asta. Vedea doar roşul închis al posteriorului ei. Uitând de ce fusese atât de brutal, se aplecă şi sărută zona lovită.

Jessie nu simţi. Era prea înfierbântată pentru a simţi altceva în afara durerii. Nici Chase nu ştia acest lucru, şi era furios pe el însuşi pentru că simţea nevoia să o consoleze. O săltă din poală şi o puse pe pat. Apoi se ridică şi porni spre uşă. O deschise, şi era pe jumătate ieşit pe hol când îşi aminti de poliţa din buzunar. O scoase şi intră înapoi tocmai când Jessie se ridica, cu spatele la el, cu părul cel minunat revărsându-i-se în jurul trupului. Privelişte îl răscoli şi fiecare muşchi i se încordă.

–Am ceva pentru tine, spuse el. Lăsă poliţa pe pat, dar ea nu se întoarse. Ar fi fost cadoul meu de nuntă, dar, de vreme ce nu m-a costat mai mult decât o mână norocoasă la cărţi, să spunem că este plata pentru plăcerea primită. Astfel, suntem chit.

Sperase să primească un răspuns la această aluzie crudă, dar nu primi nimic, nici măcar o privire. Ea nu voia să se uite la el. Chase ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui. *Nu* avea de gând să lase asta să-l deranjeze. Remarca lui de despărţire nu fusese cu nimic mai urâtă decât multe dintre lucrurile pe care i le spusese ea. *Nu* avea să-l deranjeze. Se eliberase de ea acum.

Capitolul 24

Jessie nu putu sta confortabil călare timp de o săptămână, și, de fiecare dată când călărea, se gândea la Chase. El plecase în acea dimineață. Ea rămăsese în camera ei până după plecarea lui, iar el nu venise să-și ia rămas-bun. Se certase cu Rachel înainte de a pleca, iar Jessie auzise mare parte.

– I-am cerut să se căsătorească cu mine. A refuzat. La naiba, Rachel, ce aș mai fi putut face?

– Ai fi putut-o lăsa în pace! țipase Rachel la el. Am avut încredere în tine!

– Ce vrei de la mine, Rachel? S-a întâmplat și gata. Crezi că nu mi-a părut rău când am aflat că era virgină? Dar era prea târziu să mă opresc.

– Nu ai vrut să te oprești!

Vocile lor scăzuseră în intensitate după aceea, iar Jessie nu mai auzi nimic până la trântitul final al ușii, când Chase ieșise din casă. Dar totuși o lăsase pe Rachel să creadă că era singurul vinovat. Ce prost! Ce încerca să dovedească?

Jessie se gândi mult la asta în săptămânile care urmară. Nu se putea abține să nu se gândească. Rachel îi amintea în mod constant, cu expresia ei copleșită de durere și compătimitoare. Era absurd. Femeia se purta ca și cum ar fi fost comisă o crimă îngrozitoare. Cum putea să fie atât de ipocrită, fiind o desfrânată? Pierderea virginității nu contase pentru Jessie, dar Rachel se purta ca și cum ar fi fost violată.

Rachel nu mai pomenea nici de Chase. Era ca și cum Jessie devenise dintr-odată casantă, ca și cum cel mai mic cuvânt ar fi putut-o sparge. Pur și simplu, ridicol.

Comportamentul lui Rachel era iritant și dintr-un alt punct de vedere. Compasiunea ei nu numai că nu era bine-venită, dar făcea ca lui Jessie să-i fie imposibil să uite de Chase Summers, ceea ce-și dorea din toată inima.

Atât mama, cât și fiica îl disprețuiau acum, dar din motive diferite. Jessie nu avea să-l ierte niciodată pentru felul în care se purtase cu ea, mai ales înainte de a pleca. Dar nu avea să-l mai întâlnească oricum, nu mai avea șansa să egaleze scorul. Acest lucru o înfuria peste măsură.

Fu o adevărată binecuvântare când Jessie se îmbolnăvi la mijlocul lui octombrie, deoarece acest lucru îi luă gândul de la orice în afară de propria persoană. În primele câteva zile, se gândi că boala avea să-și urmeze cursul repede. Nu-i plăcea deloc să fie bolnavă. Dar, cum nu-i trecu repede, începu să se îngrijoreze. Reuși să-și ascundă boala de ceilalți, deși era dificil. Nu voia să facă cineva o problemă din asta, cu atât mai puțin Rachel. Nu prea fusese bolnavă în viața ei, așa că nu era obișnuită. După o săptămână, decise că era timpul să meargă la doctor, dar nu se simțea în stare să facă o călătorie atât de lungă călare pe Blackstar. Găsi o scuză pentru a folosi trăsura cu două roți rupându-și tocul la cizmele de călărie.

Jessie nu contase pe faptul că Billy avea să dorească să meargă cu ea, însă nu-l refuză. Era ușor să scape de el odată ajunși în oraș, pentru că era nerăbdător să meargă la hotel și să caute cazare pentru amândoi pentru noaptea aceea. De îndată ce dispăru din raza ei vizuală, se îndreptă spre cabinetul doctorului Meddly.

Nu știa dacă era un doctor adevărat, un veterinar sau doar un bărbat care știa câte ceva despre medicină. Dar locuitorii din Cheyenne erau norocoși să aibă orice fel de ajutor medical. Multe orașe din vest nu aveau nimic. Iar el părea să înțeleagă ce trebuia să facă, punând întrebările corecte, concentrându-se ca și cum știa ce făcea. Problema era că se încrunta întruna de când terminase ea cu explicațiile. Jessie devenea tot mai nervoasă.

– Ei bine, ce este? întrebă ea. Este ceva contagios? O să mor?

Bărbatul era în mod evident agitat.

– Adevărul este, domnișoară Jessie, că nu am idee ce vă supără. Dacă nu aș ști mai bine, aș spune că sunteți însărcinată. Dar trebuie să renunț la ideea asta, dat fiind că sunteți o tânără necăsătorită. Dar nimic altceva nu se potrivește. Vă este rău doar dimineața, iar în restul timpului vă simțiți bine.

Jessie nu auzi nimic din cele spuse... dincolo de cuvântul *însărcinată*.

– Dar este prea repede... vreau să spun că spun numai trei... ba nu, patru săptămâni de când... La naiba!

După această confesiune bâlbâită, doctorul Meddly își curăță gâtul tușind și se apucă să-și aranjeze hârtiile de pe birou, evitând privirea lui Jessie.

– Da... ei bine.. nu durează prea mult până să-ți dai seama că ai rămas însărcinată... asta dacă ai fost cu un bărbat... Of, domnișoară Jessie. Nu sunt obișnuit să discut despre așa ceva. Femeile de aici nu vin la mine pentru asemenea probleme delicate. Povestesc unele cu altele.

– Credeți, așadar, cu adevărat că sunt însărcinată?

– Dacă ai fi căsătorită, domnișoară Jessie, nu aș ezita să răspund că da.

– Ei bine, nu sunt căsătorită, spuse Jessie tăios. Și aș prefera să cred că sunt pe moarte.

Ieșită din cabinetul doctorului, Jessie se opri și se sprijini de ușă, încercând disperată să-și adune gândurile fără a lăsa furia să intervină. Dar erau prea multe la care trebuia să se gândească. Un copil!

Jessie ajunse la hotel fără să-și dea seama cum traversase orașul. Billy o aștepta acolo și o urmă în camera ei, uimit. Nu o văzuse niciodată atât de abătută.

– S-a întâmplat ceva, Jessie?

– Ce să se întâmple? zise ea pe un ton pițigăiat, întinsă pe patul prea moale din camera mohorâtă.

Gemu și-și duse mâinile la tâmple, ca și cum ar fi încercat să evite durerea. Billy se încruntă.

– Am... am crezut că poate ai auzit de Chase Summers, că ești supărată din cauză că el încă este aici.

Jessie se ridică foarte încet.

– Aici? Ce vrei să spui?

– Este încă în oraș. Nu a plecat, așa cum am crezut. De fapt, stă chiar aici, în hotel.

– L-ai văzut?

– Nu.

– Atunci, de unde știi? izbucni ea.

– Mi-au spus doi bărbați. Billy ridică din umeri. Au spus că ne-au văzut sosind în oraș. Spuneau că știau că Chase a lucrat pentru tine

și că, dacă îl cauți, îl poți găsi la bar. Presupun că voiau doar să fie de ajutor, Jessie.

Ea sări de pe pat.

– Au trecut trei săptămâni de când a plecat de la fermă. Nu mai are nimic de făcut aici.

– Ai de gând să-l întâlnești?

– Nu!

Billy se îndepărtă de ea cu câțiva pași.

– Ești sigură că ești bine, Jessie?

– Nu... da... oh, am doar o durere groaznică de cap care mă va face să mă urc pe pereți dacă nu trece repede. Am nevoie de liniște. De ce nu mergi jos să iei cina, ca după aceea să te culci? Apoi adăugă, gândindu-se în cele din urmă la el: Te vei descurca singur?

El își îndreptă spatele, simțindu-se insultat.

– Sigur. Dar și tu ai nevoie să mănânci.

– Nu, nu în seara asta. Cred că mă bag în pat acum, să-mi treacă durerea asta de cap cât dorm. Te trezesc dimineață, când trebuie să plecăm.

– Dar cum rămâne cu cizmele tale?

– Le iau înainte să plecăm. Billy, dacă se întâmplă să-l vezi pe Chase, încearcă să nu-l lași să te observe, bine? Nu aș vrea să știe că suntem aici.

– Nu-ți place deloc de el, nu, Jessie?

– Ce să-mi placă la un porc arogant... Se opri înainte de a-și pierde controlul. Nu, nu-mi place.

– Păcat!

– De ce? întrebă Jessie uluită.

– Este doar... tu și el ați fi putut... o, nu contează. Ne vedem dimineață, Jessie.

– Stai o clipă...

Dar Billy închisese deja ușa.

Capitolul 25

Chase devenise destul de ataşat de băutură şi de puterile sale vindecătoare. Când ajunsese în oraş, băuse o săptămână fără întrerupere. Dar, după ce-şi revenise din beţie, se apucase de făcut bani – bani care să-i permită să ajungă în Spania. Era timpul. Spania era atât de departe. Avea nevoie de distanţă. Din Spania, nu avea să fie tentat să revină în această regiune.

Între timp, era dificil să rămână aici, motiv pentru care sticla nu se găsea niciodată departe de el. Adevărul era, îşi spunea el, că prin Cheyenne trecea calea ferată, iar un jucător găsea o mulţime de locuri în care să joace. Pur şi simplu nu avea rost să meargă la Denver sau înapoi în Kansas să ia trenul spre est, nu când putea face acelaşi lucru aici.

Problema era că se afla la distanţă de doar o zi călare de zgripţuroaica aceea cu ochi de diamant care-i apărea în gânduri indiferent de cât de mult se îneca el în băutură. De două ori, fusese atât de rău, încât el chiar se gândise să călărească înapoi la ea. Dar Rachel nu l-ar fi primit bine, iar Jessie nu o făcuse oricum niciodată.

Se îmbătase suficient pentru a opri acele impulsuri prosteşti ori de câte ori le avea. Se îmbătase chiar şi atunci, după ce auzise că Jessie venise în oraş. Ce naiba era atât de special la ea de-i venea greu să şi-o scoată din minte? Deja-i răsturnase întreaga viaţă cu susul în jos. Nu mai întâmpinase niciodată atâtea dificultăţi în a uita o femeie cu care avusese o aventură. Iar de data aceasta băutura nu părea să ajute, nici măcar un pic. Cu Jessie atât de aproape, avea nevoie de ceva mai mult.

Ochii lui făcură înconjurul încăperii, din locul în care stătea până în capătul barului. Îi văzu pe Charlie şi pe Clee, cei doi acoliţi ai lui Bowdre, stând singuri la o masă. Chase i-ar fi putut împuşca pentru că-i spuseseră că Jessie era în oraş. Pentru a şi-o scoate din minte,

lucru pentru care băutura nu-i era de folos, se gândi să stârnească o bătaie cu ei. Dar apoi o zări pe Silver Annie trecând prin cameră. Avea să-i îndeplinească nevoile mai bine decât o luptă.

Annie era cea mai drăguță fată care lucra acolo. Din nefericire, asta nu spunea prea multe. Își primise numele de la panglica argintie[1] pe care o purta mereu legată în păr și în jurul gâtului, precum și de la culoarea ochilor, mai mult argintii decât gri, mai ales din cauza aparenței lor sticloase. Ochii ei indicau ceva mai puternic decât băutura. Lui Chase nu-i păsa. Nu putea judeca dependența altcuiva când și el devenea dependent de ceva.

Ea îl abordase și înainte, dar el nu fusese tentat. Poate că fusese o greșeală. Cum era vechea zicală, despre femeia care te ajută să uiți de altă femeie?

Puțin mai târziu, mult mai beat, ajunse în camera lui Silver Annie. Luminile erau stinse, iar el se simți sufocat de mirosul de parfum ieftin. O parte din el era suficient de trează pentru a ști că, de fapt, nu-și dorea cu adevărat să fie acolo. Dar era, și-și jură că avea să o uite pe Jessie în brațele altei femei. Dar, când se târî în cele din urmă gol în pat, Chase n-o putu găsi pe acea altă femeie. Nu era acolo. Pipăi patul, însă tot nu dădu de ea.

– Ei, unde ești, Annie? întrebă el pe un ton belicos, determinat să termine odată.

Îi auzi chicotul într-o parte a camerei, apoi auzi un alt râs, zefleinitor, dintr-o altă parte. Înainte ca el să se dezmeticească, un bărbat vorbi:

– Crezi că n-a primit suficient de la mamă și de la fiică?

– La naiba, acum știe că suntem aici! bombăni un al doilea bărbat.

– Crezi că-i mai pasă, când am asta?

– La dracu'!

Chase se chinui să se ridice din pat.

– Ce...

O durere ascuțită îi cuprinse spatele, aruncându-l cu fața în jos pe pat. Încercă să se ridice, dar nu reuși. Apoi nu mai conță. Un văl întunecat îl cuprinse cu totul.

– Prostul naibii! înjură Charlie. De ce ai făcut asta?

[1] În limba engleză, *silver* înseamnă „argintiu" (n.red.)

– I-o datoram, spuse Clee defensiv. În plus, eu n-am fost speriat de el, ca tine.

– Ni s-a spus cumva să-l ucidem? întrebă Charlie pe un ton ridicat. *Ni s-a spus?*

– Păi, care e diferența?

– Laton nu vrea necazuri, asta-i diferența, nu când fata va afla curând ce a făcut el în nord. Vrea s-o alunge fără ca legea să intervină. Îi place să facă lucrurile în stilul lui, iar tu i-ai dat planurile peste cap.

– A fost o prostie, oricum, dacă mă întrebi pe mine. Nu exista nici o garanție că fata Blair îl va concedia pe ăsta doar pentru c-a fost găsit aici, leșinat. Laton era îngrijorat doar din cauza prezenței lui aici în ultimele săptămâni. Concediat sau mort, nu-i va putea spune nimic fetei, chiar dac-ar fi auzit ceva ce nu ar fi trebuit să audă.

– Să sperăm că Laton va vedea lucrurile așa. Dar cum rămâne cu Annie?

– La naiba, ea n-o să spună nimic, nu dacă vrea chestiile pe care i le-am promis. Așa-i, Annie?

Fata abia putea distinge siluetele celor doi bărbați. Îi părea rău pentru cartoforul cel arătos, dar el era mort, iar ea era în viață și avea nevoie de ceea ce-i promiseseră ei.

– Este întuneric aici, replică ea repede. Nu am văzut nimic.

– Ești o fată bună, Annie, chicoti Clee.

Charlie nu era amuzat.

– Ei bine, va trebui chemat șeriful. Mai bine să-i răscolim buzunarele, să creadă că a fost vorba despre un jaf.

– Pai, la naiba, dacă facem așa, ar trebui să-i luăm pantalonii cu noi, nu? sugeră Clee înțelept. Vezi, dacă el e mort, iar ea țipă din toate puterile, ar mai sta hoțul aici suficient pentru a-i scotoci prin buzunare?

– Bine, bine, mormăi Charlie, deloc încântat de felul în care se desfășuraseră lucrurile.

Era bucuros totuși că pe Clee îl ducea capul să abordeze din toate unghiurile situația în care ajunseseră.

Capitolul 26

– Știi cine e, Ned? întrebă doctorul Meddly.

Ajutorul de șerif clătină din cap și se uită la Silver Annie. Ea abia putea sta într-un loc.

– Își spune Chase Summers, dar cu ce vă e asta de folos? întrebă ea iritată, dorindu-și ca ei să se grăbească. E un nume fals, probabil. De obicei, așa sunt.

– Ned, de ce n-o scoți de aici? Este un pachet de nervi, sugeră doctorul.

– Cum te aștepți să fiu, cu un bărbat înjunghiat în patul meu? țipă Annie. Și rămân aici. Doar grăbiți-vă și faceți ce aveți de făcut, apoi luați-l de aici, să pot curăța. Nu-mi permit să nu mai lucrez în seara aceasta din cauza asta.

– E dură, nu-i așa? murmură doctorul înspre ajutorul de șerif.

– Nu-s toate la fel? fu de acord Ned.

Annie îi ignoră pe amândoi în timp ce-și trecea o perie prin părul cânepiu.

– Unde locuiește, Ned?

– Presupun că la hotel.

– Nu știi? Unde e șeriful?

– Nu te enerva, doctore. Nu am văzut nici un motiv să-l trezesc. Pot să mă descurc cu asta.

– Află dacă tânărul ăsta știe pe cineva prin zonă. Va avea nevoie de îngrijiri pentru câteva zile.

– Dar ce-i cu doamna Meddly? Nu ea se ocupă de obicei...

– Doar de cei cu frică de Dumnezeu, Ned. Dacă aude unde a fost rănit, va ști că nu se încadrează în această categorie. Aș putea insista să-l îngrijească, dar aș trăi cu o scorpie în tot acest timp, așa că aș prefera să evit asta.

– O știe pe fata Blair, îi informă Annie.

Pentru ea fusese un şoc să descopere că pariorul nu era de fapt mort. Clee ar putea-o plăti mai mult dacă avea să continue cu planul lor original. Merita să încerce.

– Pe Jessie Blair? întrebă doctorul absent, continuând să curețe rana lui Chase. A venit azi în oraş. Vezi dacă e la hotel, Ned, şi...

– Hai înapoi repede, întrerupse Annie insistentă. Să terminăm odată cu asta.

Meddly o privi tăios.

– Duduie, ăsta nu-i un loc pentru o domnişoară ca ea.

– De ce nu? Am auzit că-i tare ca piatra. Orice fetişcană care poate mânui un pistol poate intra într-un bar fără să leşine.

– Nu când nu este necesar, îi spuse doctorul indignat, apoi se întoarse către Ned. Spune-i domnişoarei Jessie că bărbatul acesta a fost rănit şi să mă aştepte la hotel, în camera lui. Trimite apoi câțiva oameni să mă ajute să-l duc acolo.

Ned ieşi din bar şi porni spre hotel, dar nu avea să o găsească pe Jessie acolo. Ea intrase în bar cu câteva momente înainte şi asculta neatentă la poveştile despre jaf. Mintea îi stătea la alte lucruri. Venise pentru a-l găsi pe Chase. Nu fusese în stare să doarmă după ce plecase Billy, dar avusese timp să se gândească la tot cu calm, raţional. Ajunsese la o concluzie care încă o surprindea.

Nu-l văzu pe Chase nicăieri în încăperea aglomerată. După ce se mai uită o dată, începu în sfârşit să asculte conversaţiile care se desfăşurau în jurul ei.

– Dacă trebuie să mori, atunci aşa trebuie s-o faci, pe cinstea mea, iubind o femeie!

– Da, dar să ţi-o iei în spate, fără a avea şansa de a riposta...

– Am auzit că i-au furat pantalonii cu totul.

– A câştigat mult în ultimul timp, dar azi nu l-am văzut jucând. Ar fi o glumă bună pe seama celui care l-a jefuit dacă i-ar găsi portofelul gol.

– Da.

– L-am văzut odată cu fata Blair. Cred că a muncit la ferma ei un timp.

– Ei bine, mi-aş dori să se grăbească odată şi să-l aducă jos. Aş vrea o tură cu Silver Annie în seara asta, să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat.

Jessie alergă spre scări. Patru bărbați coborau tocmai atunci, iar mai sus, pe palier, mai mulți bărbați stăteau lângă o ușă deschisă, trăgând cu ochiul înăuntru. Urcă încet scările. Nu-și dădu seama că zgomotul din bar scăzuse în intensitate, acum că fusese observată.

Când ajunse la ușa deschisă, auzi cu claritate vocea doctorului Meddly.

– Ar fi de ajutor, duduie Annie, dacă ai avea o pereche de pantaloni de rezervă la îndemână. Ai?

– Ce să fac eu cu pantaloni bărbătești? Bărbații care mă vizitează și-i dau jos, dar mereu și-i iau cu ei când pleacă. Acoperă-l cu o pătură, pentru Dumnezeu! Nu-și va da seama de diferență, oricum.

Privirea lui Jessie se plimbă de la spatele doctorului Meddly la fața strident machiată a blondei, care nu purta nimic în afara unui corset minuscul și a unor indispensabili până la genunchi. Se uită apoi la bărbatul de pe pat.

– E mort?

Vocea ei era aspră, aproape de țipăt.

– O, domnișoară Jessie! exclamă doctorul. Ce naiba e cu ajutorul de șerif? I-am spus să nu te aducă aici.

– E mort? repetă Jessie cu vocea și mai ridicată.

Meddly văzu culoarea cenușie a feței și groaza din ochii ei.

– Nu, nu, o asigură el cu repeziciune, încercând să-și facă vocea să sune cât mai blând cu putință. Tânărul domn va fi bine, cu îngrijirile potrivite.

Trupul lui Jessie aproape se prăbuși. Apucă rama ușii pentru a-și ține echilibrul. Meddly îi zâmbi încurajator. Dar apoi întreaga înfățișare a lui Jessie se schimbă. Spatele ei se îndreptă și o expresie ca de piatră îi înăspri trăsăturile în timp ce se uita la rănitul întins în pat, iar apoi la Silver Annie. Doctorul Meddly aruncă în grabă o pătură peste Chase chiar când Jessie intră în cameră și se apropie de pat.

– Domnișoară Jessie, nu ar trebui să fii într-un astfel de loc. Eram pe cale să-l transportăm la hotel.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jessie pe un ton aspru.

– Un jaf.

– A avut loc o luptă?

– Ar trebui să îmi întrebi pe mine, drăguță, spuse Annie pe un ton mult prea dulce. Eu eram cu el în cameră când s-a întâmplat.

Jessie se răsuci, iar femeia mai vârstnică se chirci sub privirea ei.

– Chiar așa? Ei bine, atunci povestește-mi, *drăguță*.

– Nu... nu a avut loc nici o luptă, replică Annie încurcată. Apoi continuă, mai sigură pe sine. Pariorul era prea beat să poată lupta. Dar cred că hoțul nu a știut asta, așa că l-a înjunghiat. Am crezut c-a murit, chiar așa, și am început să țip, vezi tu? Asta l-a făcut pe atacator s-o șteargă. A luat pantalonii și a ieșit în fugă, ca un iepure urmărit de un lup.

– Asta i-ai spus ajutorului de șerif?

– Da, sigur.

– Și este cineva care poate confirma povestea?

Annie se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Ce vreau să spun, femeie, zise Jessie pe un ton leneș, dar cu vocea rece ca gheața, este că întreb cine poate confirma că ceea ce spui este adevărat? A fost văzut hoțul ăsta ieșind din camera-ta?

– De unde să știu eu? ripostă Annie, apărându-se. Bărbații vin și pleacă din camerele de sus zi și noapte. Nimeni nu-i bagă în seamă.

– Ai văzut atacatorul? întrebă Jessie.

– N-am văzut nimic. Era întuneric.

– Atunci, de unde ai știut că Chase a fost înjunghiat?

– Să știu? Am... am știut pur și simplu.

– Cum? A sângerat pe tine? Era plină de sânge când ați ajuns, doctore? îl întrebă Jessie fără să-și ia ochii de la Annie.

– Nu, din câte țin minte, domnișoară Jessie. Dar de ce întrebi toate astea?

– Asta aș vrea și eu să știu, mormăi Annie. Ned nu s-a deranjat să mă întrebe atâtea.

– Poate că nu, replică Jessie. Dar el nu-l cunoștea pe bărbatul din pat așa cum îl cunosc eu.

– Îți este apropiat, domnișoară Jessie? îndrăzni Meddly să întrebe.

– Oarecum.

– Sfinte...

Jessie îi aruncă o privire tăioasă, iar bunul doctor nu mai spuse nimic. Știa exact ce voise să spună. Era păcat că trebuise să-și găsească bărbatul aici, dar, dacă cineva avea dreptul să întrebe despre cum fusese rănit, ea era aceea. Ce situație! Și nici măcar nu putea povesti nimănui toate acestea.

Cum Meddly tăcea, Jessie începu s-o chestioneze din nou pe Annie.

– Vreau să știu de ce este sânge peste tot prin pat, dar deloc pe tine.

Annie își încrucișă brațele cu încăpățânare peste sânii generoși.

– Nu tre' să-ți răspund ție la întrebări.

Într-o secundă, revolverul Smith & Wesson fu în mâna lui Jessie.

– O, dar vei răspunde!

– Doctore! țipă Annie.

– Jessie Blair! exclamă doctorul.

– Gura! spuse Jessie furioasă. Se duse la ușă și-o lovi cu piciorul, închizând-o, în timp ce-și ținea pistolul ațintit asupra lui Annie. Acum, spune-mi, la naiba, și, dacă mai întâi trebuie să te împușc, asta nu mă deranjează deloc.

– Ce să-ți spun? țipă Annie.

– Tu l-ai înjunghiat, nu-i așa? De aceea nu este pic de sânge pe tine.

Annie se dădu înapoi până la perete, uluită.

– Nu, nu, jur! Nici măcar nu eram lângă el. Eram aici, de cealaltă parte a patului!

– Te aștepți să cred asta?

Annie povesti cu frenezie din experiența ei anterioară.

– Era atât de beat, încât speram să adoarmă și să-l trezesc apoi, spunând că am terminat, să plătească deci pentru nimic. Nu o fac des, pe cinstea mea, numai când individul este la fel de îmbuibat de băutură ca el.

– Minți. L-ai atras aici sus și i-ai întins o capcană!

– Nu! Dumnezeule, jur! Am încercat să-l momesc de săptămâni, dar n-a vrut să aibă nimic de-a face cu mine până azi. A irosit jumate de seară îmbătându-se întâi; spunea că are lucruri de uitat. Mi-am închipuit că ține la băutură, așa că am așteptat. Dar n-a ținut. Un bărbat nu-i bun de nimic când e așa beat. Dar a insistat să urce aici.

– Mincinoaso!

– Doctore, doctore, oprește-o! Annie plângea deja isteric. O să mă împuște!

– Ce naiba se petrece aici? Uşa fu izbită de perete şi în cadrul ei apăru o brută.

Jessie se răsuci.

– Cine eşti? întrebă ea, deloc intimidată de dimensiunea lui.

La urma urmei, ea era cea cu pistolul.

– Se întâmplă că eu deţin localul ăsta în care faci atâta zarvă, aşa că aş aprecia să-ţi îndepărtezi fizicul de aici repejor.

În ciuda cuvintelor sale ameninţătoare, comportamentul lui era liniştit şi împăciuitor. Îi evalua din priviri arma. Jessie îşi lăsă pistolul în jos când simţi mâinile doctorului Meddly pe umerii ei.

– Haide, fato, spuse el cu blândeţe. Să-ţi luăm prietenul de aici şi să-l ducem într-un pat curat, la hotel. Sunt sigur că lucrurile s-au desfăşurat exact aşa cum a povestit Silver Annie. Să mergem!

Jessie se uită din nou la Annie, care era încă în stare de şoc, cu ochii larg deschişi.

– În regulă, cedă ea şi-şi puse pistolul în toc. Dar nimeni nu-şi face de cap cu ce-i al meu şi scapă. Ai auzit, Annie? Dacă aflu că m-ai mințit, îţi trec un glonţ prin inimă.

Îl lăsă pe Meddly s-o conducă afară din bar, cu trei bărbaţi urmându-i, cărându-l pe Chase învelit într-o pătură veche de lână. Îl manevrau ca pe un nou-născut, deoarece stătuseră lângă uşă şi auziseră ceea ce spusese micuţa scorpie. Nu aveau de gând să îi ofere nici un motiv să creadă că se purtaseră greşit cu ceva de-al ei. Nu, chiar nu!

Capitolul 27

Jessie închirie o căruță pentru a-l transporta pe Chase la fermă. Plecară în dimineața următoare, cu Billy mânând caii și cu Goldenrod legat în partea din spate. Doctorul Meddly spusese că Chase putea călători.

Jessie stătea în spate, cu Chase întins pe burtă, cu capul odihnindu-se în poala ei. Încă nu-și revenise, dar Meddly spusese că avea să mai dureze un timp, nu doar din cauza rănii, ci din cauza băuturii.

La naiba, se făcuse de râs în barul acela. Și pentru ce? Pentru un bărbat care se înhăita cu târfele. Un cartofor neînsemnat. Un intrus arogant și plin de sine. Nu ar fi trebuit niciodată să-l caute, își dădu ea seama. Își dorea un copil crescut de un asemenea bărbat? Nu. Niciodată. Se lăsase influențată de lucruri nepotrivite. Își putea imagina bârfele zilei de azi, biata Jessie Blair, atât de îndrăgostită de bărbatul ei, încât îi putea ierta orice, chiar și faptul de a fi fost înjunghiat în patul unei târfe. Era bucuroasă să plece din Cheyenne. Nu ar fi fost niciodată în stare să trăiască în oraș.

Nu ar fi trebuit să-i pese. Trebuia să înceteze să mai acorde importanță părerilor celor din jur, deoarece femeile care aveau copii în afara căsniciei nu aveau o viață ușoară. Însă nu avea de gând să se mărite cu bărbatul acela.

Lui Jessie îi fusese greață încă de când se trezise dimineață, dar, câtă vreme se ținea departe de mâncare, rănuânea doar o senzație neplăcută. Acum, în timp ce stătea și privea mișcarea ritmică a căruței și a pământului, senzația devenea din ce în ce mai intensă. Îl auzi pe Chase gemând, dar apoi fața i se făcu pământie, și scoase și ea un geamăt, acoperindu-l pe al lui. Se grăbi cât putu spre marginea căruței și lăsă capul lui Chase să cadă cu un pocnet pe podeaua acesteia.

Ochii lui se deschiseră brusc, dar îi strânse repede, cuprins de agonie. Dacă ar fi fost pe spate, s-ar fi îngrijorat numai cu privire la nălucile care îi tropăiau în cap, dar, din cine știe ce motiv, era întins

pe burtă, și ceva îl legăna într-un ritm drăcesc. Reuși să deschidă ochii din nou. Clipi incredul, crezând că era închis într-o cutie de lemn. Dar cutia era deschisă într-o parte, descoperind cel mai albastru cer pe care-l văzuse vreodată. Era orbitor, iar Chase închise din nou ochii. Dar nu avea parte de nici o păsuire. Cutia troncănea și se scutura, iar el își goli stomacul peste margine, agățându-se cu toată puterea de aceasta. Totul se termină repede, iar el chiar se simți mai bine după aceea.

Cu capul ceva mai limpede, Chase încercă să-și dea seama unde naiba era, fără să-și deschidă ochii în lumina aceea orbitoare. Scuturatul, podeaua tare ca piatra, pereții înalți de peste jumătate de metru, nimic nu avea sens. Și, deși terminase, încă auzea sunetul produs de vomat.

Trebuia să-și deschidă ochii dacă voia să se lămurească. Ezitând, se uită într-o parte, urmând peretele până când acesta coti, apoi continuă și coti din nou. *Era* într-o cutie, o cutie deschisă! Când se uită în cealaltă parte, văzu părul negru ca de mătase, o cămașă albă și cel mai apetisant fund, cuprins în niște pantaloni strâmți.

– Jessie? gemu el.

Jessie nu răspunse, nici măcar nu se uită în direcția lui. Se simțea ca și cum ar fi fost pe moarte. Vomatul nu se termina odată, deși nu mai avea nimic în stomac. Reflexul de vomă era însă prezent, și durea, iar ea își dorea să plângă.

În cele din urmă, Jessie se îndepărtă încet de marginea căruței. Chase închisese din nou ochii.

– Daca nu mai ai de gând să dai la rațe peste margine, treci încoace și întinde-te.

Chase deschise ochii repede. Nu putea răspunde.

– Nu auzi? întrebă Jessie.

– Mă tem... că nu aș fi o companie prea plăcută, reuși el să spună, în ciuda limbii umflate.

– Companie pe naiba, mormăi Jessie. Nu am nevoie de compania ta mai mult decât o vrei tu pe a mea, dar se pare că m-am procopsit cu tine pe cap, mulțumită prostiilor tale de bețiv.

– Nu... nu înțeleg.

– Dumnezeule, întinde-te odată! gemu Jessie. Trebuie să te odihnești, și eu nu sunt încă în stare să vorbesc cu tine.

Chase ar fi avut mai degrabă nevoie de doctor sau de o altă sticlă de whisky. Dar poate că somnul avea să-l ajute să scape de mahmureala aceea afurisită.

Spațiul era restrâns, iar Jessie era deja întinsă pe jumătate dintre pături.

– Unde să mă întind?

Jessie se dădu înapoi până ajunse la marginea păturilor întinse, însă tot nu era suficient loc să se întindă și Chase decât dacă își punea din nou capul în poala lui Jessie. Ea însă nu putea să-l sprijine fără să se ridice, dar nu se putea ridica acum fără să i se facă din nou rău.

Chircită pe o parte, își întinse piciorul de deasupra, astfel încât numai cel de jos rămăsese îndoit. Se bătu cu palma peste piciorul îndoit.

– Perna ta.

Chase zâmbi larg, în ciuda durerilor.

– Serios?

Jessie văzu strălucirea din ochii lui, dar de data aceasta nu se supără. Îi venea să râdă. Erau amândoi acolo, bolnavi ca niște câini, iar el avea probabil și febră, pe lângă rana aceea urâtă. Și totuși, se gândea la pasiune. Omul ăsta era uimitor.

– Îți ofer doar genunchiul, așa că scoate-ți gândurile alea murdare din cap chiar acum, Chase Summers. Încercă să-și facă vocea să sune aspru, dar nu reuși să ascundă nota de veselie din ea. Dacă nu aș simți nevoia să mă odihnesc, fii sigur că aș sta pe capră, cu Billy.

– Billy?

– Da. El ține frâiele.

Chase se uită în față, dar lumina era prea puternică, așa că îi veni mai ușor să rămână nemișcat.

– Pe burtă, Chase. Vocea ei era fermă. Ordinele doctorului.

El o privi încruntat.

– Ce doctor? întrebă iritat, crezând că se referea la ea însăși. Nu dorm niciodată pe burtă. Și nici nu mi-ar fi fost atât de rău dacă nu aș fi stat așa.

– Nu am dispoziția necesară pentru ceartă, la naiba! spuse Jessie furioasă. Întinde-te pe burtă sau pe o parte, dar nu pe spate!

– De ce?

– Dacă nu știi, înseamnă că nu ești suficient de treaz să-mi pierd timpul cu explicații.

Chase se întoarse pe o parte supărat, dar încet. Jessie tăcu. Mai târziu, când se simțea mai bine, avea să-i spună câteva. Gândul îi oferi ceva la care să spere.

Capitolul 28

Jessie se trezi în cele din urmă, auzindu-l pe Billy strigându-i în mod repetat numele. Rămase întinsă, până când înțelese că el îi spunea că aproape ajunseseră acasă. Se ridică, mulțumită că se putea mișca fără să i se mai întoarcă stomacul. Dar, desigur, era destul de târziu, iar greața nu o supăra niciodată decât dimineața.

Nu intenționase să doarmă toată ziua. Avea Billy dreptate? Presupuse că da. Chase dormea încă. Îi puse mâna pe frunte, pentru a verifica dacă avea febră, dar era doar călduț. În momentul în care îi atinse fața, brațul lui se ridică și se încolăci peste piciorul ei întins, ținând-o acolo. Ei îi veni să spună ceva tăios, dar apoi văzu că fusese doar o acțiune reflexă. Chase era încă adormit, cuibărit strâns lângă ea.

Ochii lui Jessie deveniră furtunoși. Mișcările lui îi provocau senzații nedorite în partea de jos a trupului, dar, se gândea ea, nu ar fi trebuit să aibă nici o influență asupra ei. Nu era normal să urască atât un bărbat și totuși să-l dorească. Sau era?

Gândul la acest lucru o făcu să piardă suficient timp, astfel că ajunseră în fața casei înainte să-și dea seama. Rachel ieși din casă, îl văzu pe Chase în partea din spate a căruței, cu Jessie, și intră înapoi. Jessie ridică din umeri. Rachel nu știa încă despre rana lui Chase. Avea să-și schimbe comportamentul odată ce afla. Așa ar fi trebuit. Jessie nu avea de gând să-l îngrijească singură.

– Du-te și caută-l pe Jeb, Billy, și vezi dacă mai găsești pe cineva să ne ajute să-l ducem pe Chase în casă, ordonă Jessie, apoi adăugă: Mulțumesc, Billy. Ai făcut o treabă bună aducându-ne acasă.

Billy se lumină la față de încântare, apoi plecă să-l caute pe Jeb. Se întoarse după doar câteva momente, alergând în fața bătrânului.

– Dar ce avem aici, fato? întrebă Jeb curios. Nu credeam să mai dau cu ochii de ăsta vreodată.

– Nu ești singurul, replică Jessie cu o notă de dezgust în voce, în timp ce se târa spre capătul căruței. Dar a fost rănit în timp

ce mă aflam în oraş, iar doctorul Meddly ştia că-l cunosc, aşa că mi l-a lăsat pe cap.

– Povesteşte-mi, chicoti Jeb.

– Nu este mici pe departe amuzant, replică Jessie.

– Dar ce făcea încă în oraş?

– Juca, bea şi mergea la târfe.

– Povesteşte-mi!

– Oh, taci şi ajută-mă să-l duc înăuntru.

– Nu e nimeni în baracă, Jessie, aşa a spus Jeb, anunţă Billy.

Jeb mormăi.

– Putem face asta noi trei. Se întoarse spre Jessie. Nu poate merge deloc?

– Va trebui să meargă, replică Jessie. Nu este nimic în neregulă cu picioarele lui. Billy, îl strigă ea, eu şi cu Jeb îl vom ghida, dacă nu este suficient de puternic. Poţi să mergi înăuntru şi să-i pregăteşti patul?

– Cât de grav este rănit? întrebă Jeb serios după ce Billy plecase.

Ea îi explică, terminând cu:

– Doctorul a fost de părere că trebuie să stea la pat câteva zile, ceea ce înseamnă că cineva trebuie să-l îngrijească. Altfel nu l-aş fi adus aici.

Jessie îl scutură pe Chase cu blândeţe, apoi oftă când acesta se rostogoli pe spate.

– Îşi va rupe, cu siguranţă, copciile. Sper că încă te descurci cu acul, Jeb.

– Nu-mi spune că a fost înjunghiat în spate?

Vocea lui Jeb crescu din cauza indignării.

– Da, dar îţi voi explica restul mai târziu. Hai să vedem dacă-l putem da jos din căruţă.

Reuşiră, dar după un timp. Chase nici nu-şi deschise ochii decât atunci când picioarele-i ajunseră pe pământ, şi era atât de nesigur, încât îl apucă fiecare de câte un braţ.

Îl duseră în fosta cameră a lui Thomas Blair, târându-l tot drumul. Billy trăsese cuvertura deoparte şi-i aştepta cu nerăbdare. Din fericire, era un pat jos, fără nici o treaptă.

– Hai să-l aşezăm în genunchi la capul patului, Jeb. Apoi îl putem lăsa încet pe burtă, îl instrui Jessie.

– Dumnezeule, nu! mormăi Chase.

– O, taci odată! spuse Jessie pierzându-și răbdarea. Nu am auzit niciodată un bărbat plângându-se atâta de dormitul pe burtă.

– Femeie, dacă ai avea doi litri de whisky în stomac, și tu te-ai plânge.

Jessie îi eliberă brațul și se dădu înapoi.

– Din câte-mi amintesc, l-ai dat afară azi, spuse ea pe un ton amuzat și-și masă umărul dureros.

Chase era prea greu de cărat. El se strâmbă.

– Și, din câte-mi amintesc eu, și tu vomai alături de mine, așa că ai puțină înțelegere.

Jeb și Billy se uitară amândoi curioși la Jessie, iar asta-i aprinse furia.

– Vorbești suficient de clar pentru un bărbat care a trebuit cărat încoace.

Chase își ridică puțin capul. Pe buzele sale apăru umbra unui surâs.

– Trebuia să mă străduiesc mai mult? Nu mi-a spus nimeni.

Jeb pufni și ieși din cameră, mormăind întruna. Billy chicoti până când privirea furtunoasă a lui Jessie se opri asupra lui.

– Voi... ăăă... descărca lucrurile din căruță, spuse Billy repede și ieși și el.

Jessie își ațintă din nou privirea furioasă asupra lui Chase.

– Încep să cred că nu ești chiar atât de rănit cum mi-a spus doctorul, zise ea rece. Iar dacă lucrurile stau așa, Jeb te poate duce înapoi în oraș mâine, când merge să returneze căruța.

– Încă o călătorie ca asta de astăzi? se plânse el. Nici vorbă! Și ce este cu toată discuția asta despre doctor? Am o mahmureală teribilă, dar ce are a face doctorul cu asta?

– Tu chiar nu-ți amintești ce ți s-a întâmplat?

Chase își închise ochii, obosit.

– M-am îmbătat, poate puțin mai mult decât de obicei, dar ce-i cu asta? Am făcut-o des în ultima vreme, adăugă el, mai mult pentru sine, ca un fel de revelație.

– Poate că numele Annie îți va stârni amintirile.

Furia din tonul ei îl tulbură. Annie? Singura Annie pe care o cunoștea era... Chase își duse mâinile la tâmple, ceea ce-i trimise un fior de durere prin spate. Nu știa ce era mai rău, durerea fizică sau amintirea momentului în care urca scările clătinându-se cu Annie,

noaptea trecută. În tot acel timp, se gândise la cealaltă, cea din fața lui, dorindu-și ca Jessie să fi fost cu el, cu Jessie să fi făcut dragoste. Chiar urcase în camera lui Silver Annie?

Ochii lui se deschiseră larg. Putea vedea că Jessie nu era doar puțin supărată, ci clocotea de furie. Stătea acolo, cu brațele încrucișate peste piept, cu trupul atât de încordat, încât el crezu că avea să se frângă. Încerca să-și ascundă sentimentele sub dispreț, dar ochii ei aruncau săgeți în direcția lui. Știa. Cumva, știa. Și era furioasă din cauza asta. Chase nu știa dacă trebuia să fie încântat sau îngrijorat.

– Pot... ăăă.. să explic, știi? începu el timid.

– Poți? replică Jessie rece. Locul în care ai fost găsit este o explicație suficientă, nu crezi?

– Găsit? Nu ai venit la bar, nu? Așa ai aflat?

– Da, am fost acolo. Jumătate din oraș a fost acolo! Povestea va ajunge probabil în ziar. Pot deja să văd titlurile: „Bețiv atacat și jefuit în dormitorul târfei. Hoțul fuge cu pantalonii victimei, de vreme ce el nu-i purta în acel moment".

Chase mijì ochii.

– Ar trebui să fie amuzant?

– *Asta* s-a întâmplat, Summers. Sau nu-ți amintești că ai primit un cuțit în spate?

El încercă să se întoarcă, dar nu reuși.

– Ah, deci de asta mă doare atât de tare.

– Bănuiesc că da.

– Cât de rău este?

– Doctorul Meddly spune că ar trebui să stai în pat câteva zile, de vreme ce ai pierdut atât de mult sânge. În afară de asta, ar trebui să te vindeci bine.

– Dacă trebuia să stau în pat, de ce m-ai târât aici?

– Nu aveam de gând să rămân în oraș să am grijă de tine! Iar Meddly m-a făcut să cred că nimeni altcineva nu te-ar fi îngrijit, având în vedere locul în care te-ai ales cu rana. Poate că aș fi găsit pe cineva care să te îngrijească, dar a fost mai ușor să te aduc aici. Eu și Rachel ne putem descurca. Așa că, dacă ai ceva explicații de dat, dă-i-le ei.

Chase se încruntă.

– Mă îndoiesc că Rachel ar vrea să mă ajute acum, Jessie. Nu mai are o părere prea bună despre mine.

– Crezi că eu am?

– Nu, cred că nu, oftă el. Dar ce făceai la bar totuși?

– M-am dus să te caut, spuse ea cu asprime, nesigură pe ea pentru prima dată.

Era ultimul lucru pe care el se aștepta să-l audă de la ea.

– De ce?

– Asta nu contează prea mult acum.

Spunând acestea, ieși din dormitor, lăsându-l pe Chase și mai ametit.

Capitolul 29

Jessie rămase la masă cu Rachel după ce Billy terminase. Nu mai mâncase într-o asemenea tăcere apăsătoare de la mesele acelea teribile pe care le lua cu tatăl ei atunci când erau supărați unul pe celălalt. Nu era de mirare că Billy plecase atât de repede.

Cel puțin Jessie era obișnuită cu ele și nu-i fusese afectată pofta de mâncare. Era important, deoarece serile erau singurul moment în care putea recupera celelalte mese pierdute ale zilei. Nu avea de gând să lase ca o mică tensiune să o împiedice să profite de momentele în care se simțea absolut normal, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat în trupul ei.

Tăcerea persistă, fiecare din cele două femei evitând privirea celeilalte. În cele din urmă, farfuria lui Jessie se goli, și ea nu mai avu nimic de făcut. Oftă adânc.

– Nu va trebui să stea aici mult timp, Rachel. Cel mult o săptămână, până va putea călări fără să i se deschidă rana. O săptămână nu e așa mult.

Ochii lui Rachel erau reci ca gheața.

– Dar de ce l-ai adus aici?

– Uite, nici mie nu-mi place situația asta mai mult decât ție, dar nu era nimeni care să aibă grijă de el. Nu puteam să-i întorc pur și simplu spatele, nu?

– Cum a fost rănit?

– Hoțul care l-a jefuit s-a panicat și l-a înjunghiat în spate.

Rachel își coborî privirea.

– Ei bine, presupun că ne puteam aștepta la astfel de lucruri, spuse ea sever, luând în considerație ocupația lui.

Era cea mai dezaprobatoare afirmație pe care o auzise vreodată de la Rachel.

– Știai că este cartofor, Rachel. Înainte nu părea să conteze pentru tine.

– Nu mai este băiatul pe care-l cunoșteam, răspunse ea rece.

– Ce fel de bărbat este nu e treaba mea, spuse Jessie. Și nu este nici a ta. Nu trebuie să răspundă în fața nici uneia din noi.

– Frumoasă atitudine, după ce ți-a făcut, spuse Rachel cu ochii în lacrimi.

– O să termini vreodată cu asta? întrebă Jessie. Ce am făcut cu Chase am făcut împreună. Ești singura care plânge din cauza asta!

– Dacă așa simți, de ce nu te-ai măritat cu el atunci când te-a cerut de soție?

– Cererea lui a venit puțin cam târziu, replică Jessie cu amărăciune. Nu a vrut să se căsătorească cu mine, și eu știam asta. A cui mândrie ar fi fost satisfăcută dacă aș fi acceptat? Doar a ta, Rachel.

Vocea lui Rachel deveni dintr-odată blândă.

– Vrei să spui... că te-ai căsători cu el dacă te-ar iubi?

Jessie clătină din cap.

– De unde naiba îți vin ideile astea? Bărbatul ăla nu mă iubește. Nu însemn pentru el nimic mai mult decât nenumăratele femei pe care le-a mai avut.

– Ești sigură, Jessica? S-ar putea să fie îndrăgostit de tine și să nu-și fi dat încă seama. La urma urmei, a rămas în oraș în loc să plece, sublinie ea.

– Pentru a se îmbăta.

– Dar de ce, doar dacă nu cumva te iubește atât de mult încât...

– Îi iei apărarea? Aș vrea să te hotărăști naibii odată!

Rachel își feri privirea.

– Nu-l apăr, câtuși de puțin.

– Mă bucur să aud asta, pentru că nu m-aș mărita cu un neisprăvit bun de nimic...

– Așadar, îți pasă!

Jessie era atât de exasperată, că-i venea să-și smulgă părul din cap. Se aplecă în față și dădu cu pumnii în masă, cu obrajii roșii.

– Nu-mi pasă! Îmi pasă atât de puțin, încât poate să moară de foame înainte să mai pun piciorul în camera aia. Se află în casa asta, dar nu mă voi apropia de el, nici nu voi mai da ochii cu el. Tu ești cea care l-a adus aici prima dată, așa că este responsabilitatea ta. *Tu* să ai grijă de el!

Rachel se ridică, încordată, cu trupul rigid.

– Refuz să îngrijesc bărbatul care mi-a distrus fata.

Gura lui Jessie se deschise în timp ce o privea pe Rachel îndepărtându-se de masă. Sări și ea în picioare, înconjură masa și o urmă pe Rachel pe hol.

– *Nu sunt distrusă.* Mă auzi?

– Nu am cum să nu aud, la cum strigi, replică Rachel fără să se oprească. Dar asta nu schimbă situația. Nu-l voi ajuta.

– Dar este prietenul tău!

– *A fost* prietenul meu, spuse Rachel cu încăpățânare, oprindu-se în pragul ușii ei. Dacă trebuie să aibă cineva grijă de el, pune-o pe Kate. Sunt sigură că nu o va deranja.

– Bineînțeles că o va deranja! se enervă Jessie. Nu i-l poți pasa ei.

– Nici tu nu mi-l poți pasa mie, Jessica, răspunse Rachel pe un ton înghețat, intrând în camera ei și închizând ușa.

Douăzeci de minute mai târziu, Jessie cără o farfurie de mâncare în camera lui Chase. I-ar fi făcut bine să-l găsească treaz, astfel încât să se poată răcori, însă el dormea adânc. Lăsă mâncarea pe masa de lângă pat, se asigură că era bine învelit, apoi ieși din dormitor.

Capitolul 30

Chase se bucura de convalescenţă, chiar dacă singurul chip vesel pe care-l vedea era al lui Billy. Dimineţile, băiatul îi aducea micul dejun, şi stăteau puţin de vorbă. Chase o vedea şi pe Jessie zilnic, şi-i plăcea acest lucru, deşi de obicei expresia ei nu era deloc prietenoasă.

Numea această situaţie dreptate poetică. La urma urmei, era la pat din cauză că se îmbătase şi nu se putuse apăra, şi ajunsese în acel hal din cauza lui Jessie. Nu era, aşadar, corect ca ea să fie cea care-l îngrijea?

Jessie nu era de aceeaşi părere. Făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-i arăta cât de mult îi displăcea să-l îngrijească. Mândria lui ar fi trebuit să fie afectată. Ar fi trebuit să reacţioneze cu mânie. Dar nu o făcea. Era amuzat de plescăitul ei din limbă, de oftaturile ei, de mişcările ei brutale. Se purta ca o martiră, dar totuşi l-ar fi putut trimite pe Billy seara să-i aducă cina sau l-ar fi putut ruga pe el să ţină oglinda în timp ce Chase se bărbierea după-masa. L-ar fi putut trimite pe Jeb să-i schimbe bandajele şi să-l spele cu buretele. Dar nu făcea nimic din toate astea. Îi schimba chiar şi aşternuturile, ceea ce era de obicei treaba lui Kate. De fapt, singurul lucru pe care Jessie nu-l făcea era să-i aducă micul dejun.

Nu o vedea deloc dimineţile. Nimeni nu o vedea, după cum spunea Billy, deoarece Jessie ieşea din casă mult mai devreme decât de obicei, îndreptându-se spre păşune. După numai două zile, se surprinse aşteptându-i întoarcerea, ascultând sunetul vocii ei atunci când nu era în cameră. Dacă întârzia, devenea neliniştit. Dacă venea mai devreme, era încântat.

Ocazional, o auzea şi pe Rachel, dar ea nu se apropia niciodată de el. Îşi manifesta neplăcerea fără să-i arunce priviri acuzatoare cu ochii aceia albaştri. Într-o zi, o încolţi pe Jessie în afara camerei lui, de unde el le putea auzi limpede, şi ceru să ştie când urma el să plece. Probabil fusese destul de surprinsă să audă replica lui Jessie,

că urma să plece când avea el chef. Cu siguranță *el* fu uimit să o audă pe Jessie luându-i apărarea. Desigur, o făcuse doar pentru a i se opune lui Rachel. Orice numai s-o supere pe mama ei, știa foarte bine. Și totuși...

După o săptămână de convalescență, Chase știu că nu mai avea de ce să stea în pat. Rana i se închisese frumos, iar el își recăpătase puterile. Putea fără îndoială să stea în șa, doar cu un mic disconfort. Era timpul să părăsească Rocky Valley, fără să se mai oprească în Cheyenne. Jessie îi împachetase toate lucrurile de la hotel și i le adusese aici, inclusiv suma considerabilă de bani pe care o câștigase în timpul săptămânilor petrecute în oraș. Cel care-l jefuise se alesese doar cu mărunțișul pe care-l avusese asupra lui în acea seară.

Avea mai mult decât suficienți bani pentru a se îndrepta spre est, de unde să-și cumpere bilet spre Spania. Exact asta ar fi trebuit să facă. Dar nu asta își dorea. Dorea să o vadă în continuare pe Jessie în fiecare zi. Se obișnuise cu ea în această ultimă săptămână, văzând-o într-o lumină cu totul nouă. Ajunsese să o înțeleagă puțin mai bine.

Se spune că tinerii văd lucrurile cu claritate, își aminti el, iar Billy nimerise exact la țintă în dimineața aceea în care spusese că Jessie se purta cu duritate și răutate deoarece credea că așa trebuia. Furia părea să fie singurul ei mijloc de apărare. O folosea pentru a-și ascunde durerea, confuzia și frica.

Chase o cunoștea mai bine. Putea vedea fetița speriată care se ascundea în ea, încercând cu disperare să fie independentă, să nu aibă nevoie de nimeni. Avusese nevoie de cineva odată, și fusese rănită îngrozitor. Când o văzu în această lumină, își dori să o poată cuprinde în brațe, să o țină și să o protejeze. Dar mica Jessie cea dură nu avea să rabde așa ceva. Nu, zidurile ei de apărare trebuiau întâi străpunse, dar erau ziduri construite în zece ani. Un efort demn de un rege. Îi putea face față un bărbat?

Chase știa că avea prea multe bile negre. Era prea mult să spere... Dumnezeule, spera la așa ceva? Singurul lucru de care era sigur era că nu voia să plece deocamdată.

Avea să amâne asta cât mai mult posibil. La urma urmei, Jessie nu-l dădea pe ușă afară. Dar, odată ce ieșea din cameră, Rachel avea să o facă. La naiba, nu-și amintea ca Rachel să fi fost o femeie atât de neiertătoare. Problema era că o iubea prea mult pe Jessie. Păcat

că aceasta nu-şi dădea seama. El putea să pună pariu că, în adâncul inimii, Jessie simţea acelaşi lucru. Iar prăpastia dintre ele cauzase atâtea, încât era nevoie de un miracol pentru a repara lucrurile. Chase îşi dorea să fi putut face rost de acel miracol.

Astăzi Chase făcea baie, una mult aşteptată, fierbinte, cu ajutorul lui Billy şi a lui Jeb. Problema fusese ca ei să aducă apa în camera lui fără ca Rachel să ştie că era suficient de întremat pentru a intra în cadă fără ajutor. Reuşiseră să facă asta, cu Jeb încălzind apa afară şi dându-i găleţile pe fereastră lui Billy, aflat în camera lui Chase. Lui Billy i se părea incitant să aibă un secret faţă de mama lui. Chase voia să se ascundă şi de Jessie, deoarece nu voia ca ea să afle despre mobilitatea lui.

Aproape că funcţiona. Dar asta era una dintre zilele în care Jessie se întoarse mai repede de pe păşune. Fură amândoi destul de surprinşi când ea intră peste el în timp ce se bălăcea în butoi. Ea îşi reveni mai repede decât el şi intră în cameră.

Încă purta pantalonii de lucru din piele. Hainele îi erau prăfuite; pălăria îi atârna la gât. Era prima oară când venea în camera lui fără să se fi curăţat înainte. Însă Chase nu se gândea la asta, prea tulburat pentru a se mai gândi la altceva decât la cum să explice ce făcea. Era recunoscător că Jeb şi Billy îl lăsaseră singur.

– Rachel ştie despre asta? întrebă Jessie pe un ton neglijent, arătând înspre cadă.

– Nu.

– Îţi vei înmuia rana. De cât timp eşti acolo?

Chase păru să nu poată gândi în vreme ce ea îl ţintuia cu privirea.

– Nu de mult.

Ea se duse direct la butoi şi-şi băgă degetele în apă.

– De prea mult, oricum. Câte băi ai mai făcut pe furiş, fără să ştiu? Te-am spălat serile cu buretele doar pentru amuzamentul tău?

– Haide, Jessie, asta e prima dată.

– Dar n-aş fi ştiut, nu? Adică, nu ar mai fi existat nici un indiciu dacă aş fi venit mai târziu, nu?

Era vinovat de tentativă de minciună, iar ea ştia. Chase nu putea spune dacă era supărată sau nu. Era, de asemenea, conştient că era gol, iar ea stătea chiar lângă el. Îşi drese glasul.

– Nu-i mare scofală, Jessie. Apa nu a ajuns la rană, cel puțin nu multă. Ce e rău în faptul că fac o baie decentă?

– Nimic, presupun, cedă Jessie. Și, văzând că ți-ai îndepărtat bandajul și ești deja în cadă, ți-aș putea spăla și spatele.

– Jessie...

– Apleacă-te în față, Chase, îi ordonă ea ferm. Vrei o baie decentă. Iar eu îți pot spăla spatele fără să ud prea mult rana.

Era mai ușor să se conformeze decât să se certe, dar își dorea din tot sufletul să știe ce-i trecea ei prin minte. Nu se comporta normal. Nu-i spusese nici un cuvânt aspru, nu se agitase deloc că nu îl găsise în pat. Era prea calmă. Ceva era în neregulă, însă nu-și dădea seama exact ce. Îngrijorându-se cu privire la acest lucru, Chase nici măcar nu observă ce făcea Jessie în spatele lui până când ea termină și-i comandă.

– În regulă, ridică-te acum, să te clătesc.

– Pot s-o fac eu, spuse el repede.

– Și așa apa va ajunge pe podea, sublinie ea. Cada asta nu-i foarte lată. De fapt, sunt uimită că ai încăput în ea.

– Nu plănuisem să fiu ajutat.

Jena îl făcea să fie succint.

– Ei bine, ești.

– Ieși te rog de aici, Jessie!

Ea râse încet.

– Doar nu te rușinezi să-ți expui trupul ăsta frumos, nu? Nu este ca și cum nu te-aș mai fi văzut niciodată gol.

– A fost diferit, replică el.

– De ce? Pentru că și eu eram dezbrăcată? Ei, n-o să-mi dau jos hainele doar pentru ca tu să-ți păstrezi demnitatea masculină. Ridică-te acum ca un băiat cuminte și hai să terminăm cu asta. Apoi adăugă, tachinându-l: Promit să nu profit de tine, dacă asta te îngrijorează.

Chase privi peste umăr, încruntându-se spre ea. Era cu adevărat amuzată. Nu vedea prea des umorul în ochii ei, transformându-le culoarea turcoaz într-o nuanță mai deschisă, mai strălucitoare. Chase se ridică și simți cum apa răcoroasă îi curgea pe tot trupul. Jessie o turna, iar el se simțea foarte bine.

– Ce spui, n-a fost chiar atât de rău, nu? zise ea, mângâindu-l jucăuș pe spate.

Chase icni, dar fu învelit imediat într-un prosop și găsi că era mai înțelept să nu mai spună nimic. Se întoarse pentru a o privi, dar ea se îndrepta spre masa de lângă pat, unde ținea un teanc de bandaje curate.

– Dacă vii aici, te bandajez din nou – dacă ți se pare că mai este cazul.

Chase făcu o grimasă. Jessie spunea că era suficient de înzdrăvenit, că nu mai avea nici un motiv pentru a-l îngriji. Curând, avea să-l întrebe când plănuia să plece. Cu prosopul înfășurat în jurul taliei, el veni lângă pat și se așeză, astfel încât ea să-l poată bandaja – orice i-ar fi putut prelungi prezența, căci era probabil ultima oară când o avea doar pentru el. O privi cu atenție cum se aplecă înainte pentru a pune un bandaj peste rana lui, apoi începu să-i înfășoare fâșii curate de pansament în jurul trupului, pentru a-i ține bandajul bine fixat la locul său. Era deosebit de blândă de această dată. Acest lucru, împreună cu felul neobișnuit în care se purta, îi stârni curiozitatea într-un mod aproape incontrolabil.

– De ce mă tratezi cu atâta delicatețe? se aventură el până la urmă.

Ea ridică dintr-o sprânceană în direcția lui.

– Delicatețe?

– Știi ce vreau să spun.

Ea ridică din umeri și se concentră din nou asupra bandajului.

– Nu știu. Presupun că, de vreme ce este ultima dată când te văd, nu mi se pare că trebuie să ne despărțim urât.

Chase scutură din cap.

– Mă dai afară azi, doar pentru că am făcut o nenorocită de baie?

Ea îl privi tăios.

– Nu fi ridicol. Nu mă interesează cât timp vrei să te răsfeți. Mi-am închipuit doar că, acum, că ești în stare să te miști, vei dori să îți vezi de drum.

– Ne despărțim, așadar, ca prieteni? Cât de prieteni totuși?

Chase zâmbi larg, plimbându-și un deget în susul coapsei ei. Ea îl plesni peste mână.

– Nu chiar atât de prieteni.

Se retrase la o distanță sigură de el, iar Chase râse.

– Haide, Jessie, nu mușc. Ar trebui să știi deja asta.

– Ar trebui? replică ea, cu ochii reci acum.

El se încruntă. Își aminteau amândoi ce-i făcuse în noaptea dinaintea plecării sale de la fermă.

– Am crezut că m-ai iertat pentru asta.

– Ei bine, nu am făcut-o.

– Nu ai pomenit nimic despre întâmplarea aceea.

– Ar fi trebuit să te împușc cât erai încă la pat?

– Nu o să mă împuști, Jessie, spuse el plin de încredere.

– Cred că ar fi mai bine să renunțăm la subiectul ăsta, zise ea sec.

– Îmi pare rău, să știi. Nu am fost eu însumi în noaptea aceea.

– Am spus s-o lași baltă!

– În regulă, oftă el, observând că dispoziția ei bătăioasă nu lăsa loc negocierilor. Ce te-a adus acasă mai devreme?

– Am venit să-ți spun că nu te voi mai îngriji. Acum, văd că nu trebuie să mă simt ca și cum te-aș abandona, de vreme ce te-ai înzdrăvenit.

– Chiar ești supărată, nu-i așa? spuse el, convins că afirmația ei era sarcastică.

Jessie își îndreptă spatele.

– Nu sunt ranchiunoasă. Doar că am mai mult de treizeci de vite moarte pe pășunea de sud și un ochi de apă care se pare că a fost otrăvit. Nu am timp să fiu ranchiunoasă.

– Vorbești serios?

– Sigur că da. Singurul motiv pentru care m-am întors a fost pentru a-ți spune că voi lipsi în următoarele câteva zile. Apa otrăvită trebuie îngrădită, iar vitele trebuie adunate și aduse mai aproape de casă. Va trebui să le păzim zi și noapte pentru un timp. Ceilalți nu s-au întors încă, așa că am nevoie de tot ajutorul disponibil pe pășune, și asta mă include și pe mine.

– Nu ai fost supărată din cauza asta când ai venit, spuse el, surprins.

– M-ai făcut să-mi abat gândul de la probleme un timp, admise ea. Dar adevărul este că ce s-a întâmplat s-a întâmplat, nu am de ce să mă mai gândesc la asta. Tot ce pot face acum este să încerc să nu mai pierd și alte vite.

– Îmi pare rău.

– Nu este problema ta, spuse ea. Presupun, așadar, că acum ne spunem la revedere.

– De ce? întrebă el repede.

– Nu voi mai veni acasă nici măcar pentru a-mi schimba hainele, cel puțin pentru un timp. Iar tu nu mai ai motive să rămâi.

– Dar te-aș putea ajuta.

– Nu-ți cer ajutorul. Iar Rachel nu te va vrea pe-aici.

– A cui e ferma totuși? întrebă Chase furios.

– Ah, depinde de mine, așadar? Dar, când eu am vrut să pleci, deciziile îi aparțineau lui Rachel.

– De data asta este vorba despre necazuri serioase, nu doar despre amenințări. Crezi că a fost mâna lui Bowdre? Nu a fost încântat că am câștigat polița de la el.

– Sunt sigură că nu a fost. Dar nu am cum să dovedesc ceva. Totuși, otrăvirea vitelor este evident o răzbunare. Nu l-am crezut în stare nici măcar pe el să distrugă ceva doar pentru că nu poate avea.

– Greșești, Jessie, ar fi în stare de asta. Iar dacă este vorba despre Bowdre, necazurile nu se vor opri aici. Vei avea nevoie de tot ajutorul pe care-l poți obține.

– Dacă voi da de necazuri mai mari, voi avea nevoie de un pistolar, nu de un cartofor.

Tonul ei nu era disprețuitor, așa că Chase nu se supără.

– Nu port cu mine un revolver doar ca ornament, să știi. Mă pricep să-l folosesc.

– Dar ai ucis vreodată pe cineva?

– Dar tu?

Lui Jessie nu-i plăcea ideea ca el să rămână prin preajmă, nu după ce se hotărâse că nu avea să-l mai vadă. Fusese suficient de greu să-l vadă în fiecare zi pe parcursul săptămânii care trecuse. Nu înțelegea lucrurile pe care o făcea să le simtă, iar el fusese fermecător în tot acest timp, ceea că făcuse situația și mai dificilă.

– Nu ești în starea potrivită pentru a ajuta pe nimeni, Chase. Iar asta nu este oricum lupta ta.

– Uite, spuse el pierzându-și răbdarea, până când se întorc restul oamenilor tăi, îți va fi de folos ajutorul meu, iar tu știi asta foarte bine. Voi fi ca nou în câteva zile, iar între timp pot sta de pază fără să mă forțez, nu?

– De ce vrei să mă ajuți?

El se gândi repede.

– Păi, cred că eu te-am vârât în necaz câștigând polița aceea. Mi se pare corect...

Ea îi tăie vorba:

– Bowdre nu a vrut niciodată banii, ci ferma, ştii prea bine. Dacă l-aş fi plătit, tot s-ar fi răzbunat. Oftă. Ei bine, la naiba, fă ce vrei. Dar să nu dai vina pe mine dacă ţi se deschide rana.

Ieşi din cameră, iar Chase zâmbi larg. Era ridicol de încântat.

Capitolul 31

Chase se trezi în zgomotul ceştilor ciocnindu-se când cineva turnă cafeaua în ele, servind micul dejun. Se uită cu ciudă la cerul încă negru. Cu trei dimineţi în urmă, când fusese trezit într-o manieră similară pentru prima dată, fusese suficient de iritat pentru a-şi exprima obiecţiile, însă avusese parte doar de râsete şi de glume din partea celorlalţi. Ei erau obişnuiţi să se trezească înaintea zorilor, pentru o zi de muncă plină. El nu. Îl numiseră ageamiu. La naiba, *era* un ageamiu.

Dar se băgase de bunăvoie în asta, insistase chiar, aşa că nu avea rost să se plângă. Îi plăcea să creadă că fusese doar galant, sărind în ajutorul unei domnişoare aflate în necaz, dar era departe de adevăr.

De fapt, o văzuse mai puţin decât se aşteptase pe Jessie în cele trei zile de când o urmase pe păşune. I se dăduse sarcina de a păzi ochiul de apă lângă care fusese adusă cireada, şi trebuia să se asigure că vitele nu se îndepărtau prea mult. O vedea pe Jessie o dată, poate de două ori pe zi, când ea aducea vitele rătăcite pe dealuri. Seara era atât de obosită, încât nu schimbau mai mult de două vorbe înainte ca ea să se culce aproape de foc, cu ceilalţi. Dimineaţa nu o vedea nimeni, nici măcar bucătarul, care era primul care se trezea.

Chase se ridică şi tremură în răcoarea de dinaintea ivirii zorilor. Erau sub zero grade, se gândi el. Pătura îi era umedă şi acoperită cu un strat subţire de brumă. Însă era doar prima săptămână din noiembrie.

De ce ar fi vrut cineva să construiască o fermă într-un ţinut atât de friguros? Însă Thomas Blair o făcuse, iar vitele supravieţuiseră. Bărbaţii erau obişnuiţi să muncească pe vreme geroasă.

O cană de cafea fierbinte avea să ajute, botărî el, tremurând la perspectiva de a se ridica pentru a-şi lua cafeaua. Aruncă o privire spre locul în care se culcase Jessie noaptea trecută, dar locul era gol. Se vedea doar conturul lipsit de gheaţă al locului în care fusese pătura ei. Plecase, la fel ca în restul dimineţilor. De ce? Cel puţin soarele

răsărea până când bărbaţii îşi terminau micul dejun şi plecau la treabă, însă Jessie dispărea când era încă întuneric. O întrebase unde pleca atât de devreme, însă ea doar ridicase din umeri.

El clătină din cap, mintea îndreptându-i-se spre cele întâmplate în noaptea dinaintea ultimei. Ea luase mai bine decât alţii ultimul necaz care-i lovise, după prima izbucnire de furie. Ultimul lucru pe care aşteptase să-l audă de la Mitch Faber când se întorsese în mica lor tabără în acea noapte fusese că toate vitele cu care porniseră spre nord fuseseră furate, chiar în ziua de dinaintea celei în care trebuiau să le livreze. Bărbaţii fuseseră jefuiţi noaptea, în timp ce dormeau, iar cel care stătuse de pază dispăruse cu totul.

– Ne-au curăţat de tot, povestise Mitch. Nici n-am ştiut ce m-a lovit. Totuşi, nu am fost răniţi rău. Nu erau porniţi să ne omoare, numai să fure cireada.

Nu fusese necesar să fie ucişi, înţelesese Jessie. Până când Mitch şi ceilalţi aveau să ajungă în primul oraş minier de pe lista lor, pentru a putea raporta furtul şerifului, nu mai avea nici un rost. Hoţii îşi programaseră jaful la perfecţie. Hoţii vânduseră deja toate vitele înainte ca Mitch şi restul bărbaţilor să-şi vină în fire. Iar cel mai iritant lucru era că vitele fuseseră vândute tocmai minerilor cu care avusese Jessie contract. Un agent cumpărase întreaga cireadă, o împărţise şi o pregătise pentru drumul spre oraşele din împrejurimi. Avea chitanţă. Plătise cu bani gheaţă, tratând prin intermediul băncii, care era martora lui. Şeriful nu putuse face absolut nimic.

Nici Mitch nu putuse face nimic. Agentul nu putuse fi învinovăţit, pentru că presupusese că cei care aduseseră cireada erau de la ferma Rocky Valley. Ei îi vânduseră contractele, furate de la Mitch pe când era inconştient. Jessie nu mai lucrase prin intermediul agentului înainte, aşa că el nu îi cunoştea nici pe ea, nici pe Mitch.

– Cum de au ştiut despre contracte? întrebase Jessie.

Veştile îi căzuseră prost, faţa îi era cenuşie, şi se uita la Mitch fără a-i veni să creadă. Chase o înţelesese. Ştia despre împrumutul pe care îl făcuse la bancă. Nu mai avea acum nici o sursă de venituri pentru a acoperi împrumutul şi nici pentru a-şi plăti oamenii.

Jessie se înfuriase auzind de dispariţia bărbatului care păzise turma. Blue Parker. Mitch mărturisise că Blue se purtase ciudat tot drumul. Da, Blue ştiuse despre contracte. În plus, fusese nemulţumit şi posomorât în toată luna dinaintea plecării. Chase îşi dăduse seama

că în aceeași perioadă ajunsese el în Rocky Valley. Și Jessie conștientizase acest lucru, și-i aruncă o privire acuzatoare, ca și cum ar fi fost vina lui. Chase nici măcar nu-l cunoscuse pe Blue Parker, dar aflase mai târziu că el fusese tânărul cu care o văzuse pe Jessica în prima zi. Asta fusese tot ce-i spusese Jessie: îi explicase cine era Blue. Dar era evident că ea credea că Parker fusese în cârdășie cu hoții și era evident cine fuseseră aceștia. Fusese prea supărată în noaptea aceea pentru a-i explica mai multe lui Chase, fusese prea ocupată să-i blesteme pe Parker și pe Laton Bowdre. După ce se calmase puțin, lui Chase nu-i mai venise să redeschidă subiectul. Dar fusese foarte curios în legătură cu Blue Parker. Amintindu-și de scena peste care dăduse, atunci când îi găsise împreună, reușise să doarmă foarte puțin în noaptea aceea.

În cele din urmă, Chase înfruntă frigul și își părăsi culcușul. Ce diferență, în doar o lună! Nu fusese nici pe departe atât de frig atunci când campase sub stele, căutând-o pe Jessie, iar atunci fusese sfârșitul lui septembrie.

Luă o cană de cafea, ținând-o strâns pentru a-și încălzi mâinile. Ceilalți doi bărbați care stăteau lângă foc mâncând friptură și ouă rânjiră în direcția lui când îl văzură tremurând de frig.

– Te vei obișnui, Summers, dacă vei sta pe-aici suficient, spuse Ramsey.

– Va fi și mai rău, amice, adăugă chicotind și cowboy-ul de vârstă medie, căruia-i spuneau Baldy. Pare că o să ningă zilele astea.

Chase mormăi, și amândoi bărbații râseră. Erau doar ei trei acolo, așa cum fusese de la început, deoarece Jessie îi avea doar pe ei și pe Jeb și pe ceilalți doi care plecaseră cu cireada, cu Mitch și Blue. Jessie îi trimisese pe Mitch și pe unul din ceilalți doi la fortul Laramie să încerce să vândă niște vite acolo, pentru a avea bani să-și plătească angajații. Celălalt bărbat demisionase atunci când ea refuzase să-i dea liber pentru un mic dezinat. Trebuise să călărească înapoi la fermă cu el pentru a face rost de banii pe care i-i datora. Lui Chase îi venise să-l ciomăgească pe ticălos, dar era afacerea lui Jessie, iar el știa că ea nu ar fi apreciat amestecul lui.

Își dorea cu disperare să o ajute să iasă din acest nou necaz. La naiba, i-ar fi dat ultimul lui ban dacă ar fi știut că l-ar fi acceptat.

– Ați apucat vreunul să vorbiți cu Jessie înainte să plece dimineață? întrebă el pe un ton nepăsător, în timp ce lua o farfurie și o umplea.

Baldy clătină din cap fără să-și ridice privirea.

– Plecarea ei m-a trezit. Nu am văzut nimic, numai coada calului ei.

– În ce parte a plecat? întrebă Chase.

Ramsey răspunse:

– Mi-a spus aseară că se îndreaptă spre vest, în sus pe deal. A spus să n-o așteptăm înapoi câteva zile.

Baldy ridică din umeri.

– Dacă se duce așa departe, va face probabil o oprire la baraca cu provizii. Ar fi trebuit să-mi spună. Am fost pe acolo ieri și am luat provizii. Aș fi scutit-o de un drum.

Chase se simțea din ce în ce mai mizerabil. Gândul de a nu o vedea timp de câteva zile...

– Facem schimb de locuri azi, Ramsey? întrebă el impulsiv.

Ramsey îl privi cu surprindere. Amândoi bărbații știau că fusese rănit recent.

– Ești sigur că faci față?

– Unele dintre vițele mai bătrâne devin cam iritabile când vine vorba să fie adunate, după ce s-au obișnuit să se plimbe libere, adăugă Baldy.

– Cred că mă descurc, spuse Chase fermn. În plus, am nevoie de exercițiu. M-am odihnit și așa prea mult.

– În regulă atunci, fu de acord Ramsey.

Capitolul 32

Cu cerul acoperit în întregime de o pătură de nori, nu părea că soarele avea să-i încălzească prea mult. Cum soarele nu se vedea, tabăra era scăldată doar într-o lumină albăstruie ceţoasă când Chase plecă. Dar era suficient de lumină pentru a putea distinge urmele lăsate de Jessie, care se vedeau limpede pe terenul acoperit de brumă.

În dispoziţia în care era, nu-i păsa dacă bărbaţii observau că plecase în aceeaşi direcţie cu ea. Ei s-ar fi putut întreba care era relaţia dintre ei, dar, oricum, care *era* relaţia ei cu el? El cu siguranţă nu ştia.

Chase călări peste câmpia rece, cu vântul îngheţat muşcându-i obrajii. Îşi încheiase bine jacheta la gât şi-şi trăsese basmaua peste urechi, aşa cum îi sugerase Baldy. Nimic nu ajuta însă. Se blestemă pentru că plecase de la foc pentru a urmări o femeie, lucru care avea probabil să-i ia toată ziua.

Nu se întâmplă aşa totuşi. Nu călărise mai mult de un kilometru, când ajunse în vârful unui deal mic şi se opri, văzând calul uriaş al lui Jessie păscând pe următorul dâmb. În valea dintre cele două ridicături, Jessie stătea întinsă pe jos. Căzuse oare de pe cal?

Chase simţi cum pieptul i se strânge. Se grăbi să coboare de pe culme, ţinându-şi respiraţia. Abia când ea îşi întoarse capul, auzind sunetul copitelor, reuşi şi el să dea drumul aerului din piept. Coborî de pe cal atât de repede, încât aproape se împiedică. Îngenunche lângă ea, observând paloarea ei cadaverică.

– Pentru Dumnezeu, Jessie, ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– Nimic?

– Nimic, repetă ea, gemând. Ce naiba faci aici?

El se trase înapoi, încruntându-se.

– La naiba, Jessie...

– Pleacă odată, i-o tăie ea cu forţă.

– Nu plec. Eşti rănită.

– Nu sunt.

Jessie începu să se ridice, dar deveni și mai palidă, așa că se întinse la loc, închizând ochii. Doamne, de ce trebuise s-o găsească astfel? Până acum fusese norocoasă, reușind să plece de una singură în perioada în care era afectată de greturile matinale. Nu era prima dată când se ghemuia pe pământul rece, până când valurile de greață treceau. Reușise de fiecare dată să o facă în secret.

– Jessie, te rog, spune-mi ce nu este în regulă.

În vocea lui se simțea îngrijorare autentică. Acest lucru o puse în gardă. Trebuia să-i spună ceva – nu adevărul, dar ceva.

– Nu mă simt prea bine, asta e tot. Presupun că am cam exagerat cu munca.

– Nu cred că ajută să stai întinsă pe pământul rece. Te vei îmbolnăvi de moarte.

– Am încerca să ajung până la cabana cu provizii, dar nu am reușit în dimineața asta.

Prea târziu, Jessie își dădu seama că spusese mai mult decât intenționase.

– În dimineața asta? Acolo te duceai diminețile? De ce?

Ea vru să spună:

– Pentru că e mai cald acolo. Însă nu prea putea să spună asta, așa că minți. Am supravegheat păsunea nordică. De ce să nu mă opresc acolo pentru a mânca ceva? Mai ai și alte întrebări?

– Te duc înapoi la fermă.

– Nu! La naiba, am nevoie doar să stau puțin întinsă. Dacă aș putea călări, crezi că aș fi aici? întrebă ea sarcastic.

– Nu rămâi aici. Te duc la cabană. Poți să te întinzi acolo.

– Nu, Chase. El se întinse după ea, iar Jessie intră în panică. Nu mă atinge!

El o ignoră. Însă Jessie știa că cea mai mică mișcare avea să-i întoarcă stomacul, și așa se întâmplă. Se trase repede de lângă el și se întoarse tocmai la timp pentru a da afară ce-i mai rămăsese în stomac. De îndată ce termină, el o ridică cu blândețe și o duse la calul lui, o așeză de-a curmezișul în șa, apoi urcă în spatele ei, o strânse aproape de el și plecară să-l recupereze pe Blackstar. Ea nu mai protestă, ci se sprijini de el, așezată confortabil în brațele lui tot drumul până la cabană. O duse înăuntru și o așeză pe patul cel mai apropiat

de șemineu. Aprinse îndată focul, apoi o ajută să-și dea jos jacheta, cizmele și tocul pistolului, pentru a sta mai confortabil.

– Poți să-ți aduc ceva de mâncare, Jessie? se oferi el.

– Nu! spuse ea repede, dar adăugă pe un ton mai blând: Dar poți să-mi fierbi niște apă dacă dorești. Am în desagă niște mentă sălbatică, e bună pentru... liniștirea stomacului.

Chase nu contrazise eficiența acestui remediu, ci făcu așa cum îi ceruse ea și puse niște apă la fiert înainte de a ieși pentru a-i aduce coburii. Cât timp aștepta să fiarbă apa pentru a adăuga menta, Jessie adormi. Chase nu o trezi. Somnul era probabil cel mai bun lucru pentru ea, iar tonicul putea aștepta până se trezea. El se așeză privind-o, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să meargă după doctor. Dar cel mai apropiat era la o distanță de cel puțin o zi călare, iar el nu o putea lăsa singură atât timp.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât credea că era exact așa cum spusese Jessie. Se extenuase. Trezitul cu mult înaintea zorilor și lucrul până târziu în noapte – nici măcar ea nu era obișnuită cu o asemenea muncă. În plus, era și îngrijorată, aproape distrusă de furtul cirezii.

Chase plecă să pregătească culcușul cailor în șopron. Când începu să ningă, înjură. Apoi își dădu seama că, dacă nu se oprea, puteau sfârși înzăpeziți. Și nu ar mai fi trebuit să se îngrijoreze din pricina vitelor, deoarece vremea ar fi pus piedică și planurilor lui Bowdre. De îndată ce văzu că animalele aveau mâncare din plin, Chase se întoarse în colibă.

Capitolul 33

Jessie se trezi înfăşurată confortabil în câteva pături, cu focul pocnind vesel lângă ea şi cu o aromă ispititoare plutind prin aer. Descoperi că era lihnită de foame şi că se simţea bine.

Se ridică. Chase era lângă foc. Era întors cu spatele către ea şi amesteca în orice ar fi fost lucrul acela care-i stârnise atât de tare foamea.

– Nu ştiam că găteşti.

El se întoarse şi-i zâmbi.

– Acceptabil.

– Miroase bine.

– Mulţumesc, doamnă. Veni lângă pat. Expresia lui deveni mai serioasă în timp ce o privea cu atenţie. Pot să-ţi aduc tonicul?

– Nu am nevoie de el chiar acum, dar cu siguranţă aş vrea o farfurie din mâncarea ta.

– Eşti sigură că eşti bine?

– Sunt bine, Chase, chiar sunt. Am avut nevoie să stau puţin întinsă. Acum sunt lihnită.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet încântător.

– Imediat, drăguţă.

Jessie se încruntă. Îşi dorea să nu-i fi spus aşa. Îşi dorea să nu se fi arătat atât de preocupat de starea ei. Nu ştia ce să mai creadă despre el.

În timp ce se îndreptă spre masă şi se aşeză, ochii ei rămaseră aţintiţi la Chase. Mişcările lui nu arătau nici o încordare, aşa că probabil spatele lui nu suferise în timpul ultimelor zile. Ochii ei călătoriră de-a latul spatelui său, coborând spre şolduri şi spre picioarele lungi, apoi urcând din nou spre fesele bine conturate. Arăta ca şi cum ar fi fost pregătit pentru orice. Da, orice...

Jessie roşi şi-şi mută privirea. De unde-i venise gândul acesta? Era însărcinată cu copilul lui, dar, de când se lăudase cu cuceririle lui, ştia că nu-i păsa cu adevărat de ea. De aceea, nici ei nu-i păsa de el. „Aminteşte-ţi asta, Jessie", îşi spuse ea.

– Este prea cald aici pentru tine? o întrebă Chase în timp ce-i punea farfuria în față.

Jessie roși mai mult, știind că el observase culoarea din obrajii ei.

– Puțin, răspunse ea țâfnoasă.

Mâncară în tăcere. Chase era nedumerit de schimbarea bruscă a dispoziției. O privea pe furiș, în timp ce ea își ținea privirea plecată și devora mâncarea ca și cum nu ar fi mâncat de zile întregi. Părea perfect în regulă, prea bine, de fapt, căci revenise la stilul țâfnos ce-o caracteriza. Era greu de crezut că îi fusese atât de rău cu doar câteva ore în urmă. Probabil nu avusese nevoie decât de puțin somn. Se gândi că era înțelept pentru Jessie să o ia mai ușor în următoarele zile, să nu aibă din nou probleme. Tăcerea continuă. Poate că era mai îngrijorată de tentativele lui Bowdre de a o distruge decât crezuse el. Chase spuse pe un ton ezitant:

– Știi, Jessie, dacă ții totul în tine și rumegi mereu aceleași gânduri, s-ar putea să te macine.

– Poftim? întrebă ea și îl privi cu ochii mari.

– Știi despre ce vorbesc, spuse el sec.

– Mă tem că nu știu, se eschivă ea.

– Despre Laton Bowdre, desigur. Despre furtul cirezii. Nu este sfârșitul lumii, să știi.

Ea oftă.

– Nu.

– Ei bine? o îmboldi el după un timp.

– Nu sunt prea multe de spus. Jessie ridică din umeri. Îl voi ucide pe ticălos dacă-l mai văd vreodată.

Chase izbucni în râs.

– Nu, nu o să faci asta, Jessie. Haide, fii serioasă!

– Sunt foarte serioasă.

– Ce vrei să faci, să-l provoci?

– De ce nu? i-o întoarse ea.

– Pentru că poate refuza, și nimeni nu i-ar lua-o în nume de rău. Nici un bărbat nu ar înfrunta o femeie într-un duel cu pistoalele, nici măcar un ticălos ca Bowdre.

– Nu va scăpa cu fața curată, Chase. Dacă aș avea dovezi, aș lăsa totul în seama șerifului, dar, în lipsa dovezilor, trebuie să mă ocup singură de asta. Ce altceva aș putea face?

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

– Îl provoci tu pe Bowdre?

– Da.

– Nu.

Refuzul ei categoric îl irită.

– Dar ar accepta să se dueleze cu mine, Jessie.

– Am spus nu! Nu este corect.

– Probabil s-a terminat oricum, zise Chase. Fără îndoială că Bowdre a obținut banii de pe polița de la tatăl tău atunci când ți-a vândut vitele – poate chiar mai mult. Probabil este satisfăcut și a plecat din regiunea asta.

– Sper că nu, replică Jessie cu amărăciune.

– Setea de sânge nu rezolvă niciodată nimic, Jessie. Nu ești distrusă. Ignoră pierderea asta. Uită de ea.

– Ție îți este ușor să spui asta, Chase Summers. Nu viața ta este amenințată. Ferma mea nu este suficient de mare pentru a absorbi pierderea asta. Thomas Blair nu a intenționat niciodată să fie un mare proprietar de vite. A vrut doar să se stabilească în ținutul în care și-a petrecut tinerețea, iar ferma i-a oferit soluția. Cireada noastră nu a fost niciodată mare. Pierdem o bună parte din ea în fiecare iarnă. Viscolul din '66 ne-a șters 70% din profit, iar Thomas a intrat în datorii atunci, pentru a reface stocul. De îndată ce a scăpat de datorii, i-a venit ideea de a construi casa aceea grandioasă. Se pare că am avut mereu datorii, și a vândut în fiecare an suficiente vite pentru a ne descurca de la un an la altul. Nu-mi permit această pierdere.

Chase se simți ciudat de tulburat de discursul ei. Îi simțea durerea.

– Știi că mama ta te-ar ajuta bucuroasă, Jessie.

– Uită de asta, mormăi ea.

După aceasta, el știu că și-ar fi pierdut timpul făcând propria ofertă. Dar totuși, nu se știa niciodată. Trebuia să încerce.

– Ai lua în calcul un împrumut de la mine? Am câștigat o sumă frumoasă în Cheyenne, mai mult decât am nevoie.

Jessie se sprijini de spătar, clătinând din cap.

– Ce-i cu tine, Chase? Întâi vrei să te lupți în locul meu, acum vrei să-mi împrumuți bani. Te simți chiar *atât* de vinovat de dezonorarea mea? Te-a influențat Rachel atât de tare?

Îl surprinse. Nu era furioasă, doar nedumerită. Ei bine, nu mai nedumerită decât era el!

– Ei bine, Chase? îl îmboldi ea.

El se încruntă și replică țâfnos:

– În regulă, să spunem doar că-ți sunt dator.

– Nu. Să fim cinstiți și să cădem de acord că nu-mi ești dator cu nimic, îi răspunse ea rece.

Reuși să-l surprindă din nou.

– Faptele sunt fapte, Jessie. Erai virgină înainte să te ating eu.

– O, și ce? strigă ea exasperată. Dacă m-ai fi forțat, atunci da, mi-ai fi fost dator. Dar nu ai făcut-o. Ai uitat că și eu am vrut? Jessie și-ar fi putut mușca limba. Furioasă pe ea însăși, adăugă tăios: A fost ceva pur fizic.

– Departe de mine gândul că ar fi fost vorba despre altceva, spuse el al fel de tăios.

– Nu este cazul să fii sarcastic.

– Nu este cazul nici să încerci să mă convingi că nu simți nimic pentru mine, replică el rece. Sunt destul de conștient de asta. Dar ai evitat chestiunea. Poate că acum simți că pierderea virginității nu contează deloc, însă vei avea o altă părere când te vei căsători și va trebui să-i dai explicații soțului tău.

Chase crezu că-și pierduse mințile atunci când ea izbucni în râs, într-un râs copios, muzical.

– Nu pricep ce e atât de amuzant, Jessie.

– Pun pariu că pricepi, zise ea râzând, abia reușind să scoată cuvintele.

Încercă să-și oprească hohotele de râs. Cât de mult i-ar fi plăcut să-i spună de ce găsea totul atât de ridicol de amuzant! Dacă se căsătorea vreodată, soțul ei trebuia să o accepte cu un copil după ea. Virginitatea ei, sau lipsa acesteia, nu avea să fie o problemă!

– Îmi pare rău, spuse ea, calmându-se.

– Nu este nimic, replică el caustic. De ce să mă aștept să te porți ca alte fete? Uit mereu că nu ești ca altele.

Jessie deveni serioasă.

– Nu sunt atât de diferită.

– Nu? spuse el nepoliticos.

– Nu. Doar că, fiind crescută așa cum am fost crescută, văd lucrurile în altă lumină. Mă întreb... câți bărbați sunt virgini în noaptea nunții? Dacă este acceptabil pentru un bărbat să aibă iubite înainte

de căsătorie, de ce nu este la fel pentru o femeie? Atât timp când sunt fidelă după căsătorie, nu ar trebui să conteze.

– Numai *tu* ai putea vedea lucrurile astfel, Jessie. Bărbaţii nu sunt atât de lipsiţi de prejudecăţi.

– Ei bine, asta nu face decât să arate diferenţele dintre indieni şi albi. Pe Micul Şoim nu l-a deranjat că nu sunt virgină.

Chase se încordă, iar ochii i se înnegurară.

– Şi cum de a ştiut asta, Jessie? L-ai lăsat să afle direct de la sursă?

Jessie se ridică, îşi puse mâinile pe masă şi se aplecă în faţă.

– Nu o să mă las ofensată de asta. Ochii ei tăioşi îi subliniară cuvintele. Micul Şoim s-a comportat absolut onorabil, cu excepţia unui sărut furat. *El* m-a vrut de soţie, pentru el nu am fost doar un capriciu trecător.

Cuvintele ei îl loviră. Ochii ei erau aţintiţi în ai lui. Mânia lui Chase dispăru. Era vinovat. El nu o dorise drept soţie... dar asta nu însemna că nu o dorise pe Jessie.

Se ridică încet şi se aplecă la fel ca ea, cu faţa la doar câţiva centimetri de a ei. Vocea lui era o şoaptă adâncă.

– Ai idee cât eşti de frumoasă când te aprinzi aşa?

Jessie se trase înapoi cu prudenţă.

– Am deviat mult de la subiect.

– Adevărat. Dar, când arăţi aşa, mi-e greu să mă gândesc la altceva în afara unui singur lucru.

Jessie abia putu să-l privească. Vocea lui suna atât de răguşită când era în această dispoziţie dezarmantă. Iar zâmbetul acela atotştiutor al său...

Se repezi spre uşă, dar, când o deschise, el o trânti la loc.

– Nu vrei să ieşi. Vitele sunt în siguranţă, şi este prea multă zăpadă pentru a munci. Rămânem aici. O întoarse şi-şi încrucişă braţele pe după spatele ei. Nu este mai plăcut aici, şi mai cald? Nu ai nimic mai bun de făcut decât să mă laşi să te iubesc.

Deja o sărutа, înainte ca ea să apuce să se gândească. De data aceasta, nu avea să se lase să simtă nimic – nu! Nu era bun de nimic, era... la naiba, îi aprindea sângele, exact ca înainte. Muşchii ei se relaxară, făcând-o să se sprijine de el. Picioarele nu-i erau de nici un folos.

Îi făcea din nou același lucru, o făcea să-și dorească să-i simtă atingerea trupului și mângâierea buzelor. Abdomenul lui era lipit de al ei, făcând-o să simtă fluturi în stomac. În momentul în care își încolăci brațele în jurul gâtului său, el o strânse și mai tare în brațe.

– Mă lași să te iubesc, Jessie?

– Da.

– Toată ziua?

– Da

– Și toată noaptea?

– Pentru Dumnezeu, nu mai vorbi, șopti ea.

Chase râse adânc și o luă în brațe. O cără până la paturile de campanie și, cu genunchiul, le împinse unul lângă celălalt înainte de a o lăsa jos. Începu imediat să-și dea jos hainele, iar Jessie făcu același lucru. Nu putu să-și ia ochii de la el în timp ce un articol de îmbrăcăminte după altul se alătura grămezii de pe podea. Constată că simpla vedere a trupului său avea puterea de a o excita, iar mâinile îi erau neîndemânatice din această cauză. El termină înainte ca ea să fie măcar pe jumătate dezbrăcată.

Chase se aplecă pentru a o ajuta, iar Jessie îi cuprinse fața dintr-un impuls și-l sărută, nu cu pasiune, ci cu tandrețe. Când îi dădu drumul, Chase o privea ciudat. Sărutul acela nu fusese un răspuns la săruturile sale, ci ceva cu totul diferit. Se uită la ea un moment, apoi se întinse lângă ea. Erau amândoi goi, iar lui îi făcea plăcere să stea așa, cu trupul lipit de al ei.

Ea îl privea, plimbându-și mâinile peste pieptul lui într-un mod cu totul delicios.

– Ai de gând să te porți așa cu fiecare bărbat care te dorește? Vocea lui era veselă și suna ca și cum o tachina, însă voia cu adevărat să știe.

– Până acum, nu ani făcut-o, replică Jessie.

– Ceea ce nu înseamnă că nu o vei face.

– Nu, așa e.

El o privi, în timp ce expresia îi deveni serioasă.

– Jessie...

Ea își încleștă degetele în părul lui.

– Taci și iubește-mă, Chase.

Capitolul 34

În dimineața următoare, Chase se trezi înaintea lui Jessie. Soarele strălucea, iar zăpada încetase să mai cadă cândva noaptea trecută. Nu simțea nici cea mai mică dorință de a se trezi și de a înfrunta noua zi. Se sprijini într-un cot și se uită la Jessie. Dormise pe o parte, cu fața spre el, învelită strâns în pături. Își dori să fi fost într-un pat matrimonial, să se poată apropia de ea și să-i împartă căldura.

Se gândi la boala ei și se întrebă dacă avea să se simtă bine în acea zi. Exagerase puțin. Făcuse dragoste cu ea de nu mai puțin de patru ori în după-masa și noaptea care trecuseră, dar nici măcar atunci nu simțise că fusese suficient. O învățase avantajele răbdării într-o partidă de amor și-i explorase trupul după pofta inimii.

Fusese incredibilă, pregătită de fiecare dată când fusese și el gata. A patra oara fusese la fel de pasională și se dăruise cu același entuziasm ca prima dată.

El își dorea ca afară să fi continuat să ningă. Își dorea cu disperare să nu trebuiască să plece de acolo.

Jessie gemu ușor, iar fața i se schimonosi într-o încruntare.

– Jessie?

Ea suspină din nou, iar el o scutură ușor, în caz că avea un vis urât.

– Nu... mă .... scutura! gemu ea.

– Trezește-te, Jessie.

Dar ea nu voia să se trezească, nu cu stomacul la fel ca în fiecare dimineață.

– Îmi pare rău, Jessie, îl auzi ea pe Chase. S-ar putea să fie de folos să te ridici și să-ți dezmorțești mușchii. Soarele este sus pe cer și strălucește în dimineața asta.

Dimineață. Cât de devreme era? Câte ore groaznice mai avea de îndurat greața aceasta infernală? Dar chiar și un timp scurt petrecut în compania lui Chase era riscant. Nu putea să-l lase să vadă că îi era rău din nou. Nu avea să înțeleagă, nu după cât de bine se simțise

în după-masa și noaptea zilei anterioare. Sau se putea să înțeleagă prea bine.

– O, nu cred că mă pot mișca chiar acum, reuși ea să spună.

– Mă faci să mă simt vinovat ca naiba, Jessie. Nu poate fi chiar atât de rău.

Ea își deschise în cele din urmă ochii.

– Nu este atât de rău, spuse ea. Doar că vreau să mai stau întinsă puțin. Dar tu nu trebuie să aștepți. Du-te și apucă-te de treabă. Este privilegiul pe care îl am fiind șefă. Încercă să zâmbească. Pot să dau ordine și să mă relaxez în timp ce restul fac toată munca.

Chase nu o crezu nici măcar pentru o secundă. Se ridică și se îmbrăcă, aruncându-i priviri îngrijorate în tot acest timp. Poate că avea nevoie de puțin timp singură, pentru a se gândi. Își dori să-i fi spus asta, în loc să-l facă să se simtă mizerabil. După ce se îmbrăcă, aprinse focul pentru ea, căldura acestuia umplând repede mica încăpere. Dar Jessie tot nu se mișcase.

– Plec, spuse Chase fără tragere de inimă. Dar cel puțin pot să-ți ofer puțin confort înainte de asta. Cred că ți-ar prinde bine un masaj.

– Nu!

– Haide, Jessie. Nu mai fi atât de modestă. Te poate ajuta, spuse el în timp ce-i trase păturile și o întoarse pe spate.

– Nu... mă... atinge!

Chase dădu înapoi ca și cum s-ar fi ars și o privi ghemuindu-se pe o parte. Spusese exact același lucru în dimineața precedentă, când îi fusese atât de rău. Era la fel de palidă și-și ținea la fel de protector brațele deasupra stomacului.

– Jessie? Jessie, uită-te la mine.

– Du-te la treabă!

El se așeză pe marginea patului. Ea gemu când el făcu asta și gemu și mai tare când îi atinse umărul. Chase se simțea neajutorat, iar vocea lui crescu în intensitate din această cauză.

– Ce naiba este cu tine? Cum îți poate fi rău din nou? Ai dormit bine astă-noapte. Am mâncat același lucru ieri, iar eu nu am nimic. Jessie?

– Nu mi-e rău. Nu se întoarse cu fața la el. Era nemișcată ca un lemn. Doar că... mă doare peste tot.

Chase se încruntă. Ce naiba încerca să ascundă?

– Te îmbrac eu, Jessie, apoi te duc în Cheyenne la doctor.

– Pentru puțină durere? Nu fi ridicol.

Încercă să folosească o voce lejeră, dar se ghicea efortul din spatele fiecărui cuvânt. El își schimbă greutatea pe marginea patului, iar mișcarea trimise valuri de căldură în obrajii lui Jessie. Nu acum! Trebuia să aștepte! Dar corpul nu o asculta. Simțea greața croindu-și drum și-și puse palma peste gură. Se întoarse atât de repede, încât îl lovi pe Chase în șold cu picioarele. Dacă el nu ar fi sărit în picioare, l-ar fi trântit jos.

Jessie coborî din pat într-o secundă și se repezi la găleata din colț. El o privi uimit cum îngenunche și vărsă în găleată. În cele din urmă, își veni în fire suficient de mult pentru a lua o pătură, pe care i-o puse pe umeri. Ea nici măcar nu era conștientă de prezența lui.

Chase nu se putu gândi ce altceva putea face în acel moment, așa că ieși din cabană pentru a-i oferi puțină intimitate. Auzindu-l, Jessie îl blestemă pentru că nu plecase mai devreme, înainte de a-i observa starea. Presupunând că avea să fie plecat toată ziua, se împletici înapoi la pat și adormi.

Capitolul 35

Când Jessie se trezi pentru a doua oară în acea zi, se mișcă ezitând, apoi se relaxă. Greața trecuse. Scăpase de senzația aceea teribilă.

Primul ei gând fu la mâncare. Al doilea se îndreptă spre Chase. Plecase la muncă? Se dusese după doctor? Dumnezeule, spera că nu! Cel puțin nu era acolo, așa că avea timp să se gândească. Ce putea să-i spună? Că avea o boală care o afecta doar dimineața? Că avea o alergie?

Se ridică și se întinse, apoi se holbă, incredulă, la masa din cealaltă parte a camerei.

– Credeam... că ai plecat, spuse ea nesimțindu-se în largul ei.

– Așa credeai?

Ei nu-i plăcu deloc replica lui calmă.

– Să spunem că am rămas din curiozitate, zise el prietenos. Am vrut să văd dacă îți vei reveni iarăși miraculos, ca ieri.

Ea mijì ochii.

– Cel puțin ai putea fi înțelegător.

El se ridică de la masă și se opri, în picioare, la marginea patului ei, privind-o țintă. Jessie deveni agitată sub privirea lui și nu-l putu privi în ochi prea mult timp.

– Ești însărcinată.

– Nu sunt! Răspunse puțin prea repede, dar apoi o spuse din nou, mai calm: Serios, nu sunt.

– Sigur că ești.

Chase se așeză pe pat și trase pătura de pe ea.

– Ai niște sâni minunați, spuse el pe un ton relaxat, atingându-i cu blândețe. Ciudat, dar sunt mult mai plini decât ultima dată când i-am atins.

Jessie îl plesni peste mână.

– Nu fi absurd!

– Abuzezi de răbdarea mea, Jessie. O prinse de bărbie, forțând-o să-l privească în ochi. Mi-am petrecut mare parte din viață în preajma femeilor. Când eram copil, înainte ca mama să se căsătorească cu Ewing, jumătate dintre clientele ei erau însărcinate. Se pare că este singura ocazie în viața unei femei în care are o scuză legitimă pentru a-și înnoi garderoba. Acele femei discutau destul de deschis despre neplăcerile lor, fără să-și dea seama că eram și eu prin preajmă. Crezi că nu-mi dau seamă că acesta este motivul pentru care nu te mai vede nimeni dimineața?

Ea îi împinse mâna la o parte, furioasă că știa mai multe despre acest subiect decât știuse ea.

– Lasă-mă în pace!

– Aveai de gând să mă lași să plec fără să știu, nu-i așa? continuă el neînduplecat. Aveai de gând să treci prin asta singură?

– Este problema mea, nu a ta!

– În mod evident, este și problema mea!

– O, serios? Jessie se trase înapoi. Care este diferența, acum că știi? Nu s-a schimbat nimic.

– Ne vom căsători.

– Nu. Jessie clătină încet din cap. M-am gândit la acest lucru atunci când am aflat, dar asta era înainte să te găsesc în patul unei târfe.

– Nu s-a întâmplat nimic, Jessie. Eram beat.

– Știu asta. Dar intenția a existat. Când mă voi căsători, o voi face cu cineva care nu se va uita la nici o altă femeie. Singurul lucru pe care nu-l voi tolera este infidelitatea. Ar fi ca și cum... lasă, nu contează. Nu avea de gând să se gândească la părinții ei acum. *Tu*... tu ai putut mereu alege cu ce femeie vrei să fii. Așa că vei fi mereu un curtezan.

– Nu te subaprecia, Jessie, spuse Chase blând. Ai putea foarte bine să mă satisfaci.

Ea deveni tot mai neliniștită sub privirea lui.

– Discuția asta a luat sfârșit.

– Discuția asta este despre copilul meu.

– Copilul *meu!* replică ea. Eu sunt ca care suferă pentru el. Eu sunt cea care-l poartă. Și tot eu sunt cea care îl va crește.

– Plănuiești să-l crești fără tată? Știu cum e asta, Jessie, și nici un copil de-al meu nu va fi crescut astfel.

– Nu ai nimic de spus în privința asta!

– Vom vedea.

Se uitară țintă unul la altul pentru un timp îndelungat. Jessie era furioasă. Nu se așteptase ca el să fie atât de autoritar. Chase era la fel de furios. Înțelesese că Jessie făcuse tot posibilul pentru a-i ascunde existența copilului și aproape reușise.

Chase se ridică brusc.

– Îmbracă-te.

– Cu plăcere, replică ea rece, însă abia după ce termină de îmbrăcat își dădu seama că-i lipsea ceva. Unde e pistolul meu?

– În coburul meu.

– Poftim?

– Te-am transformat într-o femeie aflată la mila unui bărbat, spuse el glumeț, însă era extrem de serios. Vii cu mine, Jessie, și măcar de data asta nu ai puterea de a te împotrivi.

– Vin cu tine *unde?* întrebă ea.

– La Cheyenne. Ți-am spus, ne căsătorim.

– Chase. Încercă să-și păstreze vocea calmă, deși îi venea să țipe. Nu mă poți forța să mă căsătoresc cu tine. Ți-ai pierde timpul făcând o călătorie atât de lungă, fără a mai pomeni despre timpul meu.

– Nu cred asta, Jessie. Acum, vrei să ieși și să încaleci sau trebuie să te car eu?

Jessie trecu pe lângă el și ieși, încordată și furioasă. Dar, dacă cumva se gândea să ajungă la cal și să fugă de Chase, trebui să se răzgândească, deoarece Chase era chiar în spatele ei și luă în stăpânire frâiele lui Blackstar.

În primele ore ale acelei călătorii lungi spre Cheyenne, Jessie fumegă. Dar aveau de mers multe alte ore, iar pe acestea le dedică gândirului limpede. Până ajunseră în oraș, se hotărâse ce avea să facă. Deși era târziu, Chase călări direct spre biserică. Descălecară împreună, apoi Chase scoase pistolul și-l ațintì asupra ei. Însă Jessie se așteptase la acest lucru. Era amuzată, dar reuși să ascundă asta. Era atât de ironic. Nu se gândise să-l aducă la altar în același fel în noaptea în care decisese să se căsătorească cu el? Și acum o făcea el, pregătit să o conducă spre altar sub amenințarea pistolului.

Ea rămase tăcută cât timp el îl trezi pe predicator, cât o așeză în fața altarului, cât fură rostite primele cuvinte. Știa că predicatorul nu putea vedea pistolul din spatele ei. Tăcerea ei continuă până când sosi momentul să răspundă.

Chase scrâșni din dinți, așteptând ca Jessie să vorbească. Însă ea tăcea cu încăpățânare. El îi apăsă pistolul în spate, deși nu se aștepta la vreun rezultat, însă, în timp ce o făcu, răspunsul ei sosi, tare și limpede. Chase fu atât de surprins, încât dură un moment până când să răspundă și el. Fură căsătoriți într-o clipă, iar Jessie chiar își iscăli numele pe certificatul de căsătorie înainte de a ieși din biserică fără să-l mai aștepte pe Chase.

El o urmă repede.

– Îmi pare rău că a trebuit să o facem așa, Jessie.

– Nu te păcăli singur, replică ea. Știm amândoi că nu m-ai fi împușcat. Și știi la fel de bine că nu aș fi continuat dacă nu aș fi vrut. Dar să nu crezi că ai realizat cine știe ce, Chase Summers. I-am oferit copilului meu legitimitate, atâta tot. Acum, te poți duce pe drumul tău, în Spania sau unde îți place. Eu rămân aici. Ești bine-venit să ne vizitezi din când în când, dar asta este tot. *Nu* voi trăi cu tine, este clar?

Nu așteptă ca el să-i răspundă, ci se urcă în șa și călări spre hotel. Chase se holbă în urma ei, în timp ce expresia sa se întunecă din cauza încruntării.

„Vom vedea noi, la naiba!"

Capitolul 36

Chase se trezi în timp ce Jessie se îmbrăca în grabă. Nu spuse nimic, ci doar o privi pe furiș. Chipul ei îi spunea limpede în ce dispoziție era. Probabil nu fusese plăcut surprinsă să se trezească cu el în pat.

Nu o urmase direct la hotel, ci se dusese în cel mai apropiat bar. Nu recunoscuse pe nimeni acolo, și se lăsase atras într-un joc de cărți pentru distracția oferită de acesta. Dar fu recunoscut după un timp, așa că pe parcursul serii fu tachinat în legătură cu cele întâmplate în camera lui Silver Annie. Era celebru. De-a lungul serii, auzi povestea rolului jucat de Jessie în acea noapte. Fu uimit. Când ajunse la hotel și văzu că Jessie îi înregistrase sub numele de doamna și domnul Summers, fu și mai uimit. Însă încântarea sa luă sfârșit când ajunse în cameră și văzu așternuturile lui aruncate pe jos. Le puse din nou pe pat și își luă locul lângă soția lui.

– Așadar, nimeni nu se joacă cu ce-i al tău?

Jessie se întoarse pentru a-l înfrunta, cu gura deschisă de uimire. Își reveni însă repede.

– Ai auzit despre asta?

– O poveste amuzantă.

– Nu-ți face o idee greșită, Chase, spuse ea nepăsătoare. Tocmai aflasem despre copil în ziua aceea și decisesem să mă căsătoresc cu tine. Nu a fost nimic... personal.

– De aceea ai venit la bar să mă cauți?

– Da. Desigur, felul în care te-am găsit a pus capăt tuturor gândurilor despre căsătorie. Dar tot eram furioasă că cineva aproape te-a ucis. *Ești* totuși tatăl copilului meu. Se întoarse, jenată. I-am spus asta iubitei tale doar pentru a sublinia ceva, atâta tot.

Chase tresări. Ar fi trebuit să știe mai bine și să nu deschidă subiectul.

– Păcat, spuse el blând.

– De ce? Îl înțelesese greșit. Cred că Silver Annie a avut de-a face mai mult cu atacul asupra ta decât a recunoscut. Avea nevoie de un avertisment.

– Ei bine, episodul acela s-a terminat, este mai bine să-l uităm.

Jessie icni, iar ochii turcoaz i se măriră.

– Glumești, nu-i așa? Vrei să spui că nu dorești să afli cine te-a înjunghiat pe la spate?

– Nu în mod deosebit, replică Chase, zâmbind la vederea expresiei ei indignate.

Chase nu avea gânduri de răzbunare. Îi era recunoscător atacatorului său. Dacă nu ar fi fost rănit, Jessie nu l-ar fi dus niciodată înapoi la fermă, iar el ar fi plecat din Wyoming fără să știe despre copil. Amintindu-și că ea nu dorise ca el să afle, dispoziția lui plăcută se risipi.

– Aveai de gând să te strecori afară și să pleci fără să mă trezești, Jessie?

– Se întâmplă să fie deja după-masă. Am dormit amândoi prea mult.

– Răspunde-mi la întrebare.

– Nu aveam de gând să plec, spuse ea posacă.

– Mă îndoiesc.

– N-ai decât, dar adevărul este că trebuie să îți cer ceva, și nu puteam s-o fac dacă plecam.

Se opri, negăsindu-și cuvintele.

– Păi, spune. Ai toată atenția mea.

Ea ezită, apoi rosti impulsiv:

– Vreau să te întorci cu mine la fermă.

– Asta plănuiam.

Ea mijii ochii.

– Cel puțin până când pleacă Rachel.

– Ah, da, am uitat de toate beneficiile pe care le obții în urma acestei căsătorii.

– Nu trebuie să fii sarcastic, Chase.

– Nu? Iartă-mă dacă greșesc, dar pun pariu că abia aștepți să o informezi pe Rachel despre nunta noastră. Am dreptate, nu-i așa?

– De data aceasta, nu. Vreau ca *tu* să-i spui. De fapt, am plănuit să călăresc direct înapoi la pășune. Nu vreau să o văd deloc.

– Nici măcar pentru a-ți lua rămas-bun?

– Nu am nici un motiv pentru a-mi lua rămas-bun de la ea, replică ea înțepată. Nu am invitat-o niciodată acolo și nu voi pretinde că-mi pare rău că nu mai are nici o scuză pentru a mai sta. Vocea ei se înmuie, devenind rugătoare. Îi spui tu în locul meu?

– Și ce se va întâmpla când va afla că trebuie să fiu un soț absent?

Ochii lui Jessie se întunecară.

– Nu trebuie să-i spui și asta!

– De ce nu? Te temi că va considera că este de datoria ei să mai rămână vreo câțiva ani?

Jessie îl privi aspru. Chase se ridică încet și netezi hainele în care dormise. O lăsă să fiarbă un timp, dar apoi dispoziția i se îmbunătăți considerabil.

– Știi, Jessie, toată situația asta este destul de amuzantă.

– Dacă iei în calcul șantajul, cu greu aș putea-o numi amuzantă. La *asta* te gândești, nu? El zâmbi larg, iar Jessie șuieră. Ar funcționa doar până la plecarea lui Rachel!

– Adevărat. Dar când va pleca? Ai de gând să mergi acasă și să-i ceri să plece de îndată?

– Dacă tu nu vrei, presupun că va trebui să o fac eu! De fapt, pentru ce te lupți cu mine? strigă ea exasperată. Tu erai cel care nu voia să se așeze la casa lui. M-ai forțat să mă căsătoresc cu tine, dar știm amândoi de ce. Așa că de ce nu-mi mulțumești că-ți ofer libertatea pe care o dorești de fapt? Trebuie să-ți găsești tatăl, ai uitat? Du-te în Spania, Chase. Găsește-l. Nu poți face asta cu o soție în spate.

– De ce nu? Ai putea veni cu mine, după ce se naște copilul.

– Nu voi părăsi niciodată ferma, Chase.

Nu voia cu nici un chip să cedeze.

– Poate că încă nu ți-ai dat seama, dar acum ferma îmi aparține și mie, spuse el iritat.

Trupul lui Jessie se încordă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă, draga mea, că, dacă vreau să rămân, rămân.

– Fă cum vrei, spuse Jessie pe un ton înghețat. Dar îți vei dori să nu fi rămas.

Capitolul 37

Călătoria înapoi la fermă fu tensionată și plină de amărăciune, atât Jessie, cât și Chase meditând în tăcere la impasul în care se aflau. Ajunseră în vale chiar înainte de apus, călărind spre casă la fel de înbufnați și de nesociabili ca atunci când plecaseră din Cheyenne.

Jessie aștepta și nu prea confruntarea cu Rachel. O voia plecată, dar își dădu seama că avea să fie ultima dată când își vedea mama.

Vederea lui Rachel așteptând la ușă în timp ce ea venea din grajd nu întări încrederea lui Jessie că putea fi calmă pe parcursul acestei întâlniri. Își readuse în memorie amintiri care să-i întărească hotărârea, amintiri cu tatăl ei stând la masa din bucătărie cu o sticlă de whisky în față, mormăind despre trădarea unei desfrânate. Amintiri despre furia lui în timp ce-i explica absența mamei. Amintiri cu el povestind cu glas strident despre cum o găsise pe Rachel cu Will Phengle.

Rachel bloca ușa de intrare în casă, arătând drăguță și îngrijită într-o rochie înflorată. Jessie își dorea să o vadă măcar o dată murdară pe față, cu praf pe haine, cu părul nearanjat perfect – orice care să o facă să arate mai uman.

– Faptul că te-ai întors înseamnă că s-a terminat cu bătaia de cap? întrebă Rachel când Jessie ajunse lângă ea. Ai adunat toate vitele?

Jessie continuă să meargă, silind-o pe Rachel să se dea înapoi pentru ca ea să poată intra în bucătărie. Se opri lângă masă și-și scoase pălăria și mănușile, lăsându-le acolo. Era încordată și devenea și mai tensionată. Slavă Domnului că dormise mai mult în acea dimineață, scăpând de greață. Stomacul ei nu putea face față atâtor tulburări într-o singură zi.

Rachel o privea cu atenție.

– *El* va pleca acum?

Jessie îi susținu privirea cu fermitate.

– Răspunsul la toate întrebările tale este nu, Rachel.

– Ah. Bine. Ai spus totuşi că te vei întoarce de la păşune doar când totul va fi gata.

– Plecăm mâine înapoi. De fapt, eu şi Chase tocmai ne-am întors din Cheyenne.

– Da?

Sprâncenele lui Rachel se unir într-o expresie uimită.

– Ce?

– Jeb l-a dus pe Billy să te caute. Îl trimit în Chicago. Nu-l mai pot lăsa să-şi neglijeze educaţia, explică ea. Dar a vrut să-şi ia rămas-bun de la tine întâi. Sper că nu află că aţi plecat spre Cheyenne şi nu decid să v-o ia pe urme!

– Te îngrijorezi pentru nimic, spuse Jessie cu nerăbdare. Jeb are destulă minte să nu-l ducă pe băiat atât de departe.

– Unde să nu-l ducă pe băiat? întrebă Chase, apărând în pragul uşii.

Rachel nu se uită înspre el, aşa că Jessie trebui să o facă.

– În oraş, să-şi ia rămas-bun de la mine, răspunse ea cât mai plăcut posibil. Îl trimite pe Billy la şcoală.

Chase ridică dintr-o sprânceană spre Jessie.

– Nu i-ai spus încă?

– Ce să-mi spună? întrebă Rachel.

– Îi las această plăcere lui Jessie, zise el. Am întârziat tocmai ca ea să-ţi poată spune. Ce-i cu amânarea, Jessie? Nu-ţi găseşti cuvintele?

Jessie îi aruncă o privire nimicitoare.

– Am fost în Cheyenne ieri să ne căsătorim, Rachel. Chase este soţul meu.

Rachel se uită de la unul la celălalt, înţelegând în cele din urmă totul, însă nu fu deloc surprinsă.

– Înţeleg, spuse ea în cele din urmă. Zâmbea. Când ai plecat, Chase, m-am întrebat dacă-ţi vei veni în fire. Ei bine, atât timp cât totul s-a rezolvat...

Le zâmbi amândurora, încântată. Lui Jessie nu-i venea deloc să creadă.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Păi, ştiam că aşa se va întâmpla, spuse Rachel calmă.

Ochii lui Jessie fulgerară.

– Imposibil!

– Este? Oricare doi oameni care au un asemenea efect unul asupra celuilalt ca voi doi sunt destinați să fie împreună. Nu știți cât sunt de încântată că v-ați dat în sfârșit seama.

Urmă un moment de tăcere consternată.

– Cum poți spune așa ceva? Te-ai întors împotriva lui, ai uitat?

– Da. Rachel zâmbi. Și, când am făcut asta, tu l-ai apărat. A fost... o strategie.

– A fost un nonsens! izbucni Jessie. Strategie!

Chase chicoti.

– Chiar mi-ai luat apărarea, iubito?

Jessie îl fulgeră cu privirea, furioasă, apoi o privi dușmănos pe Rachel. Nu avea cuvinte prin care să-și exprime adecvat furia, așa că trecu pe lângă ei și ieși din bucătărie.

Chase era încă amuzat și zâmbea atunci când întâlni privirea lui Rachel.

– M-ai păcălit, doamnă. Ai păcălit-o și pe Jessie. Știi că de aceea s-a enervat, nu? A presupus că vei avea o cu totul altă reacție.

– Știu. Rachel zâmbi. Nu ar fi trebuit să încerc aceste tertipuri cu ea. Dar asta nu înseamnă că nu m-a supărat ceea ce ai făcut, Chase Summers.

– Evident, fu de acord Chase, cu o expresie solemnă.

– Dar eram sigură că sunteți făcuți unul pentru celălalt, continuă ea.

Chase se mâhni. Dacă ar fi știut adevărul despre motivul căsătoriei lor...

– Nu te îngrijora, spuse el. Se va calma.

– Oare? Înainte să plec eu?

– Când pleci?

– Aveam de gând să-l urc pe Billy în tren mâine. Nu are rost să mai rămân, nu?

– Atât de curând?

– Da. Așa că mai bine vorbesc cu Jessica acum, înainte să fiarbă prea mult. Nu pot pleca dacă rămâne supărată.

– Ei bine, dacă vrei să vorbești cu ea, Rachel, nu crezi că este timpul să discutați și despre alte lucruri? S-ar putea să fie ultima șansă în care să o faci să înțeleagă și perspectiva ta asupra trecutului.

Zâmbetul lui Rachel păli.

– Poate ar trebui să încerc – din nou. Poate că, dacă ştie că plec, mă va asculta de data asta.

Rachel nu aşteptă ca Jessie să răspundă după ce bătu în uşa camerei acesteia, ci deschise uşa şi păşi hotărâtă înăuntru. Aruncând o privire expresiei reci de pe faţa lui Jessie, ezită. Nu avea habar cum să înceapă.

– Ah... Kate a pregătit o friptură care este aproape gata. Iei cina împreună cu noi, Jessie?

– Nu.

– Aş dori să te răzgândeşti, spuse Rachel. Va fi ultima cină în familie. Voi pleca mâine-dimineaţă cu Billy.

Urmă o pauză.

– Nu ne-am considerat niciodată *familie*, Rachel. Nu pot spune că-mi pare rău că pleci. Nu te superi dacă nu te conduc? Am de lucru, ştii doar.

Rachel simţi înţepătura acestor cuvinte cu forţa unei lovituri. Îşi dori să fugă, dar nu putea pleca astfel. Ştia că nu s-ar fi iertat niciodată dacă nu ar fi făcut un ultim efort.

– De ce nu ai putut asculta niciodată varianta mea? întrebă ea brusc.

Jessie se întoarse şi se uită pe fereastră.

– De ce? Să-l poţi vorbi de rău pe Thomas şi să-l faci mincinos? A fost un bărbat greu de iubit sau chiar de plăcut, dar a fost tot ce am avut. Dacă aş crede că iadul ultimilor zece ani a fost în zadar, l-aş scoate din mormânt şi i-aş mai trage câteva gloanţe în piept. Dar, când un om spune aceeaşi poveste şi beat, şi treaz, de obicei povestea cam este adevărată.

– Adevărul *aşa cum îl vedea el*, da. Dar dacă nu acesta era, de fapt, adevărul?

Jessie se întoarse încet. Ochii ei erau la fel de reci ca nişte pietre turcoaz.

– În regulă. Mori de dorinţa de a-mi spune asta de când ai venit aici, aşa că spune-o şi ieşi.

– Nu i-am fost niciodată necredincioasă tatălui tău, Jessica.

– Desigur. Mai urmează să-mi spui că Billy este fiul lui Thomas Blair.

– Este fiul lui.

Cuvintele ei erau abia perceptibile, însă Jessie le auzi.

– La naiba, dacă ăsta este adevărul, de ce nu i-ai spus înainte de a pleca? Știi că tot ce și-a dorit vreodată a fost un fiu!

– Era prea târziu să-i spun orice, chiar dacă aș fi putut.

– Bună încercare, Rachel, o luă Jessie în zeflemea. Nu te cred. Te-a văzut cu ochii lui în pat cu Will Phengle – în patul tău. Fusese plecat o lună, o lună în care fără îndoială ai profitat de absența lui pentru a fi cu iubitul tău. Dacă Billy e fiul cuiva, e al lui Phengle.

– Dumnezeule! Rachel păli. Se așeză pe patul lui Jessie. În noaptea aceea... Thomas l-a pomenit pe Will, dar nu a spus niciodată ce l-a înfuriat atât de tare. În propriul meu pat!

– E bine, Rachel, spuse Jessie rece. De-a dreptul excelent. Ți-ai ratat cu adevărat vocația.

Sarcasmul lui Jessie aprinse temperamentul de obicei calm al lui Rachel.

– Dacă tatăl tău l-a văzut pe Will Phengle făcând dragoste cu o femeie în patul meu, atunci femeia aceea trebuie să fi fost Kate, Jessica, deoarece nu am fost eu! Nu am fost la fermă deloc în ziua aceea. Se opri, apoi continuă: Un colonist a venit să-mi ceară ajutorul, pentru că soția lui trebuia să nască. Femeia și copilul au murit amândoi. M-am întors în seara aceea acasă extenuată și plină de teamă. Nașterea ta a fost una dificilă, iar eu eram din nou însărcinată. Pe atunci, nu era nici un doctor în apropiere. Este un miracol că Thomas nu l-a ucis pe Billy, la cât de groaznic m-a bătut de cum am intrat în casă. Nu mi-a dat șansa să spun *nimic*, Jessica, *nimic*. După ce a terminat, eu nu mai puteam vorbi. Falca îmi era ruptă și abia de mai eram conștientă. Întreab-o pe Kate. Era singura femeie care se mai afla aici, Jessica, așa că ea trebuie să fi fost cu Will. Întreab-o.

Jessie nu spuse nimic. Expresia ei nu se schimbă, dar, când vorbi în cele din urmă, vocea ei era dură:

– Ai avut la dispoziție zece ani în care să inventezi povestea asta. Cine să o nege? Phengle nu e aici. Thomas nu e aici. Kate o va nega, dar ea e doar o indiancă, cine să o creadă pe ea în locul tău, nu?

– Întreab-o, Jessica, o imploră Rachel.

– N-o voi înjosi întrebând-o așa ceva. Dumnezeule, îți dai seama ce spui? Vocea lui Jessie crescu în intensitate. Vrei să spui că Kate a tăcut în toți acești ani, că nu a încercat niciodată să îndrepte o greșeală oribilă! De ce să fi păstrat tăcerea? Pentru ce? Locul ăsta a fost

un iad din cauza urii lui Thomas. Nu am avut niciodată parte de căldură. De ce să fi lăsat asta să continue?

– Nu știu de ce, Jessica, dar a făcut-o.

– Nu!

Jessie se întoarse din nou. Rachel rămase acolo, nemișcată.

– Dar dacă spun adevărul, Jessica? Se ridică să plece. Mă face asta o ticăloasă sau o victimă? Gândește-te la acest lucru.

Capitolul 38

– Mamă, nu găsesc penele indiene pe care mi le-a dat Jeb seara trecută!

Rachel clătină din cap. Se uită pieziș la Chase, apoi la cufărul ei plin ochi de pe pat. Oftă. Dimineața fusese mai haotică decât visase vreodată că putea fi.

– Vrei, te rog, să închizi cufărul ăsta și să-l duci în pridvor? Cred că fiul meu va mai descoperi niște lucruri care lipsesc înainte să reușim să-l închidem. Dacă nu plecăm curând, va trebui să petrecem noaptea în Cheyenne. Aș prefera totuși să nu rămânem acolo.

Chase dădu aprobator din cap, fără să spună nimic. Știa că Rachel făcea pe viteaza. Îi povestise despre conversația avută cu Jessie. Știa că probabil suferea mult.

Iar Jessie? Era atât de lipsită de inimă sau era convinsă că Rachel mințea? Se dusese să o chestioneze pe Kate atunci când aflase întreaga poveste, dar indianca fusese de negăsit. Nu fusese pregătit nici micul dejun în această dimineață. Plecase oare Kate pentru totdeauna? Nu dovedea acest lucru nimic?

Chase oftă și se apucă să închida cufărul voluminos al lui Rachel. Avea să-și ia Jessie rămas-bun? Billy o idolatriza. Dacă nu ar fi apărut, i s-ar fi rupt inima.

Cufărul nu se închidea, și, după a treia încercare, Chase blestemă și-l deschise pentru a vedea care era problema. O carte subțire, care căzuse din căptușeala capacului, nu lăsa capacul să se închidă bine. Asta era problema? Chase o aruncă înapoi și încercă din nou să închidă afurisitul acela de cufăr. Era un mister pentru el motivul pentru care femeile călătoreau cu atâtea haine după ele. Mai bine că Jessie decisese să nu călătorească împreună cu el. Nu se vedea trecând prin chinul închiderii unui asemenea cufăr de fiecare dată când plecau undeva. Dacă ar fi fost bogați și ar fi avut servitori care să se ocupe de asta, lucrurile ar fi stat altfel. La naiba!

Cufărul tot nu se închidea. Era din nou vina cărții. Nu o aruncase suficient de departe de margine. Un colț ieșea încă din cufăr. Încercă să o împingă fără să ridice capacul de tot, însă hainele erau prea strâns împachetate. Fu tentat să scoată cartea și să o lase pe Rachel să se întrebe unde dispăruse atunci când ajungea la Chicago.

Chase se uită în spate, către ușă, pentru a fi sigur că nu avea să fie prins asupra faptului, lăsă cartea să cadă pe podea și era pe cale să o împingă cu piciorul sub pat, când văzu cuvântul *jurnal* pe copertă. Se uită lung la carte câteva secunde. Nu putea face asta. Nu cu un jurnal. Era ceva ce Rachel nu putea înlocui. Crezuse că era un roman. Ciudat, dar nu o văzuse pe Rachel ca pe o femeie care să țină un jurnal.

Chase închise în sfârșit cufărul și-l cără afară în pridvor, unde Jeb aștepta cu o căruță.

– Mai sunt și altele? mormăi Jeb în timp ce îndesă cufărul în spatele căruței.

Chase zâmbi larg.

– Nu cred că al lui Billy e la fel de greu. Ai grijă și caută pe cineva care să te ajute să le descarci când ajungeți în oraș.

– Glumețule! Te dai mare, asta e. Ca și cum aș fi putut căra singur așa ceva! Dacă femeia asta nu vine odată, se va înnopta înainte să ajungem.

– Ai văzut-o cumva pe Jessie? îl întrebă Chase.

– Ești orb, tinere? Tocmai ai trecut pe lângă ea în salonul ăla drăguț.

Chase se întoarse pe călcâie, încântat că Jessie decisese să apară pentru Billy și Rachel.

La jumătatea drumului spre ușă, Chase se opri brusc. Fata care stătea așezată cu o sfială prefăcută într-un scaun lângă focul ce trosnea vesel era greu de recunoscut. Era Jessie, fără îndoială, însă o Jessie pe care nu crezuse că avea să o vadă vreodată. Purta o rochie de catifea roz, cu dantelă. Părul îi era ridicat spre creștet și împletit cu panglici care contrastau cu cozile ei bogate. Chase rămase fără cuvinte. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Tocmai atunci intrară Rachel cu Billy. Amândoi erau uimiți.

– O, băiete! Billy zâmbi larg. Ai face de rușine toate fetele din est, Jessie.

Se grăbi înspre Jessie, iar ea se ridică. Brațele lui îi înconjurară talia. Jessie își dorea să-l strângă pe Billy în brațe mai tare decât strânsese vreodată pe cineva, însă o privea pe Rachel peste capul lui Billy, iar brațele nu i se mișcau. Simțea un nod în gât. Nu ar fi trebuit să vină. Ar fi trebuit să rămână încuiată în camera ei până când ei plecau.

Billy nici măcar nu observă că ea nu-i întorsese îmbrățișarea.

– Îmi va fi foarte dor de tine, Jessie. Pot să vin să te mai văd?

Ei îi scăpă un sunet, dar nimeni nu o auzi în afară de Billy. Se aplecă și-i șopti:

– Dacă nu vii, nu te voi ierta niciodată, copile.

Buzele ei îi mângâiară obrazul în timp ce își îndrepta spatele. Billy se dădu înapoi, zâmbind strălucitor, și lăsă să-i scape un strigăt de încântare înainte de a fugi afară din salon, aproape doborându-l pe Chase.

Rachel veni înspre ea, plină de speranță.

– Jessica, eu...

– La revedere, Rachel.

Expresia lui Jessie era hotărâtă. Își pierduse controlul, dar acum, că Billy părăsise încăperea, și-l recăpătă.

Rachel își plimbă ochii asupra acestei fiice care era mai drăguță decât visase ea vreodată, dar atât de distantă cu ea.

– Îți mulțumesc pentru asta, spuse Rachel, arătând înspre rochia lui Jessie.

Aceasta doar înclină din cap înainte de a se întoarce. Rachel o privi țintă, cu încăpățânare, timp de câteva secunde.

– Orice altceva ai mai crede, Jessica, te iubesc.

Sunetul pașilor lui Rachel traversând camera și al ușii care se închidea reverberară în capul ei. Îi era dificil să respire. Căută cu mâna spătarul scaunului, iar, atunci când îl găsi, se așeză. Jeb striga la echipajul căruței, iar aceasta ieși din curte. Încă o putea auzi... o auzea... apoi nu o mai auzi.

– Ești o figură, Jessie.

Cât de mult timp fusese acolo? De cât timp stătea acolo, după ce căruța plecase?

– Poftim?

– M-ai auzit, spuse Chase în timp ce se apropie de ea. Poți să-i arăți băiatului că-ți pasă de el, chiar dacă nu crezi că este fratele tău, dar mamei tale, nu – propriei tale mame!

– Pentru că nu-mi pasă de ea! spuse Jessie blând.

– Mincinoaso!

Ea sări de pe scaun, dar el o prinse de braț, trăgând-o în fața lui.

– Nu poți suporta faptul că greșești, că ai greșit în toți acești ani.

– Habar n-ai de nimic.

– Serios? Kate a plecat, să știi. Sau nu știai?

– A plecat? repetă Jessie.

– Asta confirmă cele spuse de Rachel, nu crezi? Kate te-a auzit probabil strigând la mama ta seara trecută și și-a auzit numele.

– Și ce dacă a auzit? replică Jessie. Asta nu înseamnă că a plecat. Este pe aici pe undeva.

Chase se forță să nu strige la ea. O trase lângă sofa și o împinse pe aceasta.

– Stai aici, îi ordonă el scurt. Am ceva ce trebuie să vezi.

Se întoarse într-un moment și aruncă pe sofa lângă ea o carte subțire.

– Habar nu am ce e în ăsta, spuse Chase. L-am luat din cufărul mamei tale după ce a ieșit din cameră și am uitat să i-l dau. Poate că sunt doar prostii – sau poate nu. Uită-te prin el, Jessie. Vezi cu ochii tăi despre ce a putut scrie o femeie ca Rachel.

Chase ieși din cameră, lăsând-o pe Jessie singură. Ea luă cartea, apoi o aruncă furioasă deoparte. Nu-i păsa. Probabil nu erau decât minciuni, oricum. Nu, Rachel nu ar fi scris minciuni, nu pentru ea însăși, nu într-un jurnal. Cartea era menită doar ochilor ei.

Jessie se uită țintă la carte, apoi o ridică repede.

12 decembrie 1863

Nu credeam că degetele mi se vor vindeca atât de repede. Când doctorul Harrison mi-a sugerat să scriu ca exercițiu pentru ele, am râs. Nu am cui să-i scriu. A fost bine însă să-mi dau seama că încă pot râde. Falca nu mă mai doare. Iar doctorul Harrison m-a asigurat că, de vreme ce sarcina mea avea doar două luni, bebelușul nu ar trebui să fie afectat. Nu voi crede asta decât când voi simți că mișcă.

13 decembrie 1863

Încă nu pot scrie despre cele întâmplate la Rocky Valley. Nu cred că voi fi vreodată în stare. Doctorul Harrison a spus că jurnalul este o idee excelentă și crede că ar trebui să scriu despre ce mi-a făcut Thomas. Nu pot.

23 decembrie 1863

Am uitat cum se simte să ai burta plină. Nu ar fi trebuit să renunț la îngrijirile doctorului Harrison și să mă mut singură, cu puținii bani pe care mi i-a dat. Dumnezeu să-l binecuvânteze pentru că a avut încredere în mine că-l voi plăti cumva. Dar nu pot găsi de lucru. Trupul meu este încă prea sensibil pentru muncile grele.

27 decembrie 1863

În sfârșit am obținut o slujbă. Sunt într-un oraș mic, de care nu am mai auzit. Până aici mi-au ajuns banii doctorului Harrison. Mi-ar fi mult mai ușor să servesc la mese dacă programul de lucru nu ar fi atât de lung. Cu fiecare ban pe care reușesc să-l pun deoparte, tot mai am mai mult de trei săptămâni până să reușesc să ajung la Jessica.

30 decembrie 1863

Cum să scriu despre asta? Dar de ce nu? Cum să compar că am fost violată de un bețiv bătrân cu faptul că am fost bătută de moarte de către bărbatul pe care îl iubeam? Bărbatul acesta a fost unul dintre clienți, cel puțin așa cred. M-a așteptat la ieșirea din restaurant. Slavă Domnului că totul s-a terminat atât de repede. Devin oare imună la durere?

18 ianuarie 1864

Durează să plec mai mult decât am anticipat. Primele mișcări ale bebelușului m-au luat prin surprindere, așa că am scăpat

un teanc de farfurii. Trebuie să le plătesc. Dar bebeluşul a lovit! Mulţumesc lui Dumnezeu că Thomas nu şi-a ucis fiul!

26 ianuarie 1864

Dumnezeu să mă ajute, dar încep să-l urăsc pe Thomas. Nu a fost suficient că m-a bătut şi m-a dat afară fără nici un motiv, fără să-i pese dacă trăiesc sau mor. Dar acum mi-a luat-o şi pe Jessica. Singurul lucru care mă aştepta la şcoala ei a fost o scrisoare de la Thomas în care-mi scria că divorţează de mine şi că mă va ucide dacă încerc vreodată să o caut pe Jessica. A luat-o de la şcoală cu mai bine de trei luni în urmă. Jeb i-a spus probabil că am supravieţuit bătăii. Altfel, ar fi lăsat-o pe Jessica la şcoală. Ce pot să fac acum?

8 februarie 1864

Cred că Jonathan Ewing mi-a salvat viaţa. Nu am mai întâlnit niciodată un bărbat atât de blând. Fără nici o slujbă disponibilă pentru o femeie în situaţia mea, am recurs la cerşetorie. Thomas s-a asigurat că puţinii mei prieteni nu mă vor ajuta. Ce s-a întâmplat cu bărbatul pe care l-am iubit? Voi înţelege vreodată de ce s-a întors Thomas împotriva mea? Şi-a pierdut minţile?

Jessie ieşi alergând din cameră, ţinând jurnalul strâns la piept.

Capitolul 39

Trenul Union Pacific întârzia. Altfel, Rachel şi Billy l-ar fi pierdut. Cuferele lor erau încărcate, şi începuse deja îmbarcarea. Rachel aştepta pe peron în timp ce Billy îi adresa câteva cuvinte lui Jeb. Încerca să nu se gândească la faptul că părăsiseră ferma, lăsând din nou în urmă Rocky Valley.

– Mamă!

Rachel îngheţă. Nu era vocea lui Billy. Văzu calul Appaloosa oprindu-se la capătul peronului şi recunoscu pe dată călăreţul. Jessie era călare pe cal şi se uită ţintă la Rachel înainte să sară jos de pe Blackstar.

Nu era conştientă de nimic din ceea ce o înconjura, cu excepţia lui Rachel, dorindu-şi să ajungă la ea cât mai repede posibil. Alergă. Un întreg vârtej de emoţii îi traversa trupul.

Rachel îşi ţinu respiraţia în timp ce fiica ei se apropia de ea. Ochii lui Jessie reflectau sentimente pe care ea nu le mai văzuse – nefericire, disperare. Văzu carnetul pe care Jessie îl ţinea la piept şi fu străbătută de un val de căldură când îşi dădu seama de ceea ce citise aceasta. Ce însemna pentru Jessie să fie acolo cu el? Carnetul acela reuşise să realizeze ceea ce nimeni nu putuse!

– Jessica?

Rachel întinse într-o doară mâna, dar, în momentul în care degetele li se atinseră, controlul lui Jessie se spulberă, iar ea se aruncă în braţele lui Rachel.

– Mamă! O, mamă, îmi pare atât de rău! Am fost atât de crudă cu tine, plânse Jessie. Dar nu te puteam lăsa să vezi că te iubeam, că te-am iubit întotdeauna!

– Ştiu, draga mea. Nu mai contează acum. Rachel abia putu pronunţa cuvintele, simţindu-se sufocată. O, Jessica, nu plânge.

– Când mă gândesc la cât te-am făcut să suferi, la ce a făcut Thomas... O, mamă, ne-am înşelat atât de mult!

– Jessica, Jessie, uită-te la mine. Rachel îi cuprinse fața în palme. Draga mea, nimic din toate astea nu a fost vina ta. Și nimic nu mai contează, acum că te am din nou.

Jessie se uită în ochii mamei sale. Plângea și mai tare.

– Ține-mă în brațe, mamă. Dacă ai ști cât de des am visat să fiu din nou în brațele tale!

Sirena trenului șuieră. Rachel se încordă. Jessie privi în sus, cu panica întipărită pe chip.

– Nu poți pleca – nu acum!

Rachel zâmbi cu blândețe.

– Cuferele noastre sunt deja la bord.

– Atunci, le dăm jos!

Rachel râse auzind încăpățânarea care îi era atât de caracteristică fiicei ei.

– Draga mea, ai nevoie de puțin timp singură cu noul tău soț.

– La naiba, nu folosi scuza asta. Nu ai fi plecat dacă nu m-aș fi căsătorit cu el.

– Dar ai făcut-o.

– Voi divorța de el!

– Nu, n-o vei face, Jessica. Copilul tău are nevoie de el, chiar dacă tu crezi că nu ai.

Jessie își coborî privirea, în timp ce obrajii i se înroșiră.

– Ți-a spus, așadar, despre asta?

– Da.

– Ei bine, tot nu am nevoie să petrec timp singură cu el.

– Ba da, ai. Toți cei abia căsătoriți au nevoie de timp pentru ei. Dar mă întorc de îndată ce-l instalez pe Billy la școală și mă ocup de câteva treburi pe care le-am neglijat. Nu va dura mult, Jessica. În regulă?

– Promiți să te întorci, mamă?

Tonul lui Jessie era atât de rugător, încât Rachel aproape acceptă să rămână. Dar era hotărâtă să nu intervină între soți în prima lor săptămână împreună. Chase și Jessie aveau nevoie de timp. Nu era totul bine între ei.

– Promit să mă întorc. Dar vreau ca tu să promiți că-i oferi o șansă lui Chase. Este un om bun.

Jessie oftă.

– Putem vorbi despre asta când te întorci.

Rachel zâmbi.

– Încăpățânată până la capăt, draga mea.

Jessie îi înmânâ jurnalul lui Rachel.

– Nu l-ai citit pe tot, nu? întrebă Rachel, amintindu-și de toată durerea pe care o revărsase acolo în ultimul timp.

– Nu, dar mi-ar plăcea.

Rachel mângâie obrazul lui Jessie, apoi o îmbrățișă pentru ultima oară.

– Cred că nici una din noi nu are nevoie să mai citească jurnalul acesta.

– Te iubesc, mamă.

– O, Jessica, am așteptat atât de mult să te aud spunând asta. Lacrimile începură din nou să curgă. Și eu te iubesc. Mă voi întoarce curând, draga mea.

Mult timp după ce trenul dispăru din vedere, Jessie rămase pe peronul pustiu. Jeb plecase la bar odată ce le văzuse pe Jessie și pe Rachel îmbrățișându-se. Știa că Jessie avea nevoie să fie singură un timp.

Chase o găsi pe Jessie mai târziu la gară.

– A plecat? întrebă el pe un ton ezitant.

Jessie nu voi să-l privească.

– Da.

Continuă să se uite în gol spre șinele pustii.

– De ce ești tristă? întrebă iarăși, ezitând.

Jessie își ridică încet privirea.

– Nu a vrut să stea – din cauza ta.

– Stai puțin, Jessie. Cum de am nimerit eu în toate astea?

– Credea că trebuie să fiu singură cu tine.

– Ah, bine. Chase zâmbi larg. Ideea asta este bună.

– Nu, nu este! replică Jessie înainte de a se întoarce, pornind spre Blackstar.

Chase o urmă grăbit.

– Unde mergi?

– Acasă.

– Nu poți, Jessie. Este prea târziu pentru un drum atât de lung.

– Pot călări la lumina lunii.

– Vei îngheța, sublinie el.

– Voi călări prea repede pentru a simți frigul.

El o apucă de umăr.

– De ce te grăbești? Nu ai călărit niciodată noaptea spre casă.

– Am nevoie de lucruri familiare în jur. Vreau să dorm în patul meu, în camera mea, cu lucrurile mele în preajmă. Se scutură, supărată că spusese atât de multe. Se simțea nefericită, ca și cum și-ar fi pierdut din nou mama. Nu-ți cer să vii cu mine, dacă asta te îngrijorează. Poți călări înapoi cu Jeb dimineață.

Nu mai așteptă un răspuns din partea lui, ci urcă în șa și plecă, fără să mai arunce vreo privire în spate.

Capitolul 40

Jessie nu știu ce o alertase în privința celorlalți trei călăreți. Erau prea departe pentru a le fi auziți caii, dar ea îi simțise oarecum. Puțin mai târziu, îi și văzu. Părul de pe ceafă i se ridică atunci când își dădu seama că erau aproape de fermă, iar cei trei călăreți veneau grăbiți din direcția acesteia.

Pe Jessie o îngrijoră faptul că nu călăreau pe drumul principal spre oraș – de parcă s-ar fi ferit, pentru a nu se întâlni cu cineva. Nu se gândi de două ori înainte de a-l dirija pe Blackstar în afara potecii, pentru a-i urmări. Nu se întrebă nici dacă Chase avea să o găsească sau nu. O urmase oarecum la distanță aproape tot drumul. Ea știuse că era acolo, dar nu-i păsase. Era problema Jessicăi Blair și avea de gând să se ocupe de ea fără ajutor din partea unui soț băgăreț.

Forțându-l pe Blackstar aproape de limită, Jessie micșoră imediat distanța dintre ea și cei trei călăreți. Aceștia o auziră. Primul glonț îi trecu pe lângă ureche și o făcu să-și scoată propriul pistol. Trase două focuri, galopând cu furie, înainte ca frâul lui Blackstar să-i scape din mână, ceea ce o făcu să se chinuiască disperată să îl recupereze. Bărbații traseră din nou, dar fugeau mâncând pământul deja, iar focul fusese tras fără nici o țintă.

Jessie continuă neabătută urmărirea. Văzu cine erau. Lumina lunii era suficient de puternică pentru asta. Era atât de furioasă, încât era hotărâtă să nu se oprească până când cei trei nu aveau să zacă morți în praf la picioarele ei. Slavă Domnului că-și schimbase rochia și că avea la ea pistolul. Dar tocmai atunci auzi un cal în spatele ei, iar Chase îi apucă hățurile.

– Ești nebun? îi strigă ea. Scapă!

– Nu intenționez să-mi văd soția cu gâtul rupt, spuse el în timp ce-l oprea pe Blackstar. Știi foarte bine că nu poți galopa pe un astfel de teren noaptea. Gândește-te la calul tău dacă nu te gândești la tine.

Avea dreptate. O groapă putea ucide un om la fel de eficient ca un glonț, pentru că-i rupea un picior calului său. Dar asta nu-i micșoră furia. Își privea prada îndepărtându-se.

– Să te ia naiba! Este prea târziu acum! strigă ea la Chase.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, Jessie.

– Au tras în direcția mea. Am tras și eu.

– Și?

Ea ridică din umeri.

– Probabil l-am rănit pe cel înspre care am tras.

– Jessie, cine...

– Trepădușii lui Bowdre. I-am văzut călărind din direcția fermei. Când m-am apropiat suficient de mult să-i recunosc, au început să tragă în direcția mea.

– Erau Clee și Charlie? Iar cel de-al treilea, Bowdre?

– Aș fi vrut eu să fie Bowdre, dar era Blue Parker! Ticălosul acela bun de nimic!

– Ești sigură?

– S-a uitat direct la mine înainte să-și înfigă pintenii în burta calului. L-am cunoscut prea bine ca să-l confund cu altcineva.

– Așadar, Parker a trecut de partea lor, spuse Chase gânditor. Trebuie să-i fi oferit o grămadă de bani.

– Cred că a făcut-o de ciudă, mai degrabă. Era interesat de mine, voia să se căsătorească cu mine, explică ea. După ce ai venit tu, a crezut că-l evit din cauza ta. Nu a știut că am plecat de la fermă în acele două ocazii când am mers în nord. Când m-am întâlnit cu el într-o zi, m-a acuzat că am renunțat la el din cauza ta. I-am spus că nu era adevărat, dar nu m-a crezut. Este exact la tatăl meu, un bărbat care consideră că trebuie să se răzbune pentru orice nedreptate.

– Ce crezi că au făcut? întrebă Chase.

Jessie își ținu răsuflarea. Furia îi depășise temerile.

– Să mergem la fermă, strigă ea, întorcându-l pe Blackstar. Mi-e teamă să ghicesc ce au făcut.

Baldy îi găsi tocmai când se întorseseră pe poteca principală care ducea în vale. Pornise spre oraș pentru a-i căuta. Când el termină de vorbit, Jessie se simțea amorțită. Crezuse că soluția era să adune vitele la un loc, dar asta făcuse să fie mai ușor de împușcat. Aproape jumătate din cireadă zăcea moartă sau pe moarte pe câmp. Ramsey era încă inconștient în urma loviturii primite în cap, iar restul cirezii

fusese pusă pe fugă înspre apa otrăvită. Baldy se întorsese în tabără la timp pentru a-i vedea pe cei trei plecând și pentru a evalua pagubele. Ca om care lucrase cu vitele întreaga sa viață, era în lacrimi din cauza pierderii la care fusese martor.

Abia termină Baldy de vorbit, că Jessie zări o strălucire portocalie deasupra dâmbului care proteja valea. Chase o văzu și el o secundă mai târziu. Un sunet animalic ieși de pe buzele lui Jessie. Îi dădu pinteni lui Blackstar, iar Chase o urmă, plin de teamă.

Jessie călări numai până pe culmea dealului de pe care se vedea ferma. Strălucirea focului îi lumina fața, dezvăluind o durere atât de adâncă, încât inima lui Chase fu sfâșiată.

Toate clădirile fermei erau mistuite de flăcări.

Capitolul 41

Două săptămâni trecuseră de la incendiu, două săptămâni pe care Jessie nu şi le amintea. Era în Chicago, la conacul mamei sale. Nu-şi amintea călătoria încolo, nu-şi amintea absolut nimic.

Dar Jessie nu mai era amorţită. Se întoarse cu faţa spre mama ei, cu ochii plini de viaţă pentru prima dată în două săptămâni.

– Cum a îndrăznit să mă părăsească? Nu sunt un geamantan pe care să-l arunce şi de care să uite.

– Jessica, nu m-ai ascultat, spuse Rachel calmă.

Jessie continuă să se plimbe dintr-o parte în alta a camerei, pe podeaua acoperită cu covoare din dormitorul mamei sale.

– Am ascultat. Nu mi-a venit să cred când m-am trezit azi şi am înţeles ce mi-ai spus ieri. *A fost* ieri, nu-i aşa? Nu aşteptă un răspuns. Ei bine, nu voi suporta aşa ceva. Nu mă poate abandona în pragul casei tale. Sunt responsabilitatea lui, nu a ta.

– În primul rând, Jessica, Chase nu te-a abandonat aici. Eşti aici de o săptămână, iar el a stat la căpătâiul tău zi şi noapte. În al doilea rând, nu te-a părăsit. Se va întoarce înainte de naşterea bebeluşului, sunt sigură.

– Nu cred asta. Nu se va întoarce. Îşi va găsi tatăl şi se va hotărî să rămână în Spania. De ce să se întoarcă? Nu a vrut să se însoare cu mine. A făcut-o doar pentru ca bebeluşul să nu fie nelegitim.

– Au fost şi alte motive, Jessica, ştii prea bine.

– Atunci de ce nu este aici? Cum a putut să mă lase, în halul în care eram?

– Nici măcar nu ai ştiut că era aici, draga mea, îi explică Rachel cu blândeţe. Mi-ai răspuns doar mie, vocii mele, în tot acest timp. Nu erai conştientă de nimic. Şi nu aveam cum să ştim cât timp urma să fii în această stare. Apatia ta ar fi putut dura luni de zile, dar nu erai în pericol. Aşa că, de vreme ce el nu putea face nimic pentru tine, s-a gândit că cel mai bine ar fi să rezolve problema cu călătoria în Spania. Dacă nu ar fi plecat, ai trăi probabil la fel de absentă

ca până acum. Te-ai trezit din această stare doar după ce ai auzit despre plecarea lui Chase.

– Asta nu are nici o importanță, spuse Jessie cu încăpățânare. Tot m-a lăsat aici, în grija ta. Acum, că nu mai am nimic – nimic al meu! Se sufocă pentru un moment, dar apoi ochii i se aprinseră din nou. De aceea m-a părăsit! Pentru că am rămas fără nici un ban! Nu va scăpa ușor!

– Sincer, Jessica, nu ești deloc rezonabilă. Chase nu s-a căsătorit cu tine pentru bani. Și cu siguranță nu ești o povară pe umerii mei. De fapt, sunt de-a dreptul încântată că vei fi cu mine pe parcursul sarcinii. Te voi putea ajuta. Ai vrea să-mi refuzi șansa asta de a te îngriji?

– Nu am nevoie de îngrijire, mamă. Jessie zâmbi. Mă bucur că mi-a luat mai puțin timp să-ți spun mamă decât... Dar nu voia să discute despre asta. Înțelege, nu este vorba că nu mi-ar plăcea să stau aici cu tine. Mi-ar plăcea foarte mult. Dar nu pot depinde de tine. Chase nu se va întoarce.

– Nu știi asta, Jessica, insistă Rachel.

– Ba da, știu. Vezi tu, i-am spus clar, atunci când ne-am căsătorit, că nu voi locui cu el. Pe atunci, aveam ferma. Am simțit... nu voiam... este un crai, mamă, scuipă ea supărată. Știam că nu aș putea trăi cu așa ceva. Dacă avea de gând să aibă și alte iubite, m-am gândit că e mai bine să facă asta departe de mine, astfel încât să nu aflu nimic.

– Înțeleg, spuse Rachel încet.

– Înțelegi? o întrebă Jessie plină de speranță. Atunci, înțelegi de ce trebuie să plec după el.

– Stai puțin, Jessica. Rachel deveni agitată. Să pleci după el?

– Trebuie, spuse Jessie cu fermitate. Știe că totul s-a schimbat pentru mine de când i-am spus că-și poate trăi propria viață. Știe că nu mă pot întreține, cel puțin nu încă. Dacă m-a putut forța să mă căsătoresc cu el, poate foarte bine să aibă grijă de mine atunci când am nevoie.

– Este acesta singurul motiv pentru care vrei să pleci după el, Jessica? o întrebă Rachel cu blândețe.

– Desigur, spuse Jessie răspicat. Ce alt motiv aș mai putea avea?

– Faptul că-l iubești.

*

„Faptul că-l iubești." Cuvintele o bântuiră pe Jessie în timpul călătoriei cu trenul până la New York, în nopțile îngrozitoare pe care le petrecuse în micuța cabină de pe vapor și în timpul și mai îngrozitoarei călătorii singură de-a curmezișul Spaniei necunoscute. Cuvintele nu-i ofereau nici un confort. Nu o făceau să simtă decât disperare. Nu putea iubi un bărbat ca Chase Summers, un bărbat în care nu putea avea încredere, un bărbat care nu simțea nimic ce să semene cu iubirea. Nu putea.

Nu voia să se gândească la asta. Alungă cuvintele deoparte cu alte gânduri, amintindu-și cum mama ei cedase în cele din urmă și insistase să plătească toate cheltuielile călătoriei, amintindu-și de nebunia cauzată de împachetarea tuturor hainelor pe care i le comandase Rachel, de despărțirea plină de lacrimi și de sfatul de a se întoarce imediat dacă nu-l găsea pe Chase în New York, înainte ca acesta să fi pornit spre Spania. Dar el plecase în dimineața în care ajunsese ea, așa că Jessie își cumpărase bilet pentru următorul vapor, înfricoșată, dar totuși hotărâtă.

Însă nici cărțile citite, nici poveștile auzite nu o pregătiseră pentru măreția oceanului și pentru călătoria de-a curmezișul acestuia. Atunci când nu era înspăimântată până peste cap, era plictisită. Petrecu multe ore de singurătate analizând amintirile vagi ale celor două săptămâni de după incendiu.

Își aducea vag aminte de o cameră străină și de Chase, care o adusese pe Kate în fața ei. Semăna mai mult a vis: Kate care-și ceruse iertare pentru că nu-i spusese niciodată lui Thomas că ea fusese atunci cu Will Phengle și care-și mărturisise iubirea pentru Thomas în toți acei ani, dezvăluind că fusese amanta lui în anul de după plecarea lui Rachel, dar că apoi fusese înlocuită cu alta, pentru că nu reușise să-i ofere fiul pe care acesta îl dorise. Kate îl iubise în continuare pe Thomas, chiar și după asta. Nu mărturisise adevărul despre Rachel fiindcă fusese terorizată de ce i-ar fi făcut Thomas dacă ar fi aflat. Aceasta era una din scuze. La sfârșit însă, mărturisise că nu spusese adevărul pentru că Thomas ar fi putut-o aduce pe Rachel înapoi.

Jessie nu știa ce-i spusese lui Kate, dacă-i spusese ceva. Nu putea fi sigură că nu visase totul. Trebuia să-l întrebe pe Chase, printre alte lucruri. Mai era ceva ce-i spusese despre Jeb și despre cum Rachel îi achitase datoria la bancă și ceva despre niște aranjamente făcute cu șeriful. Însă nimic nu era clar.

Ajunsă în Cadiz, cu picioarele din nou pe solul ferm, se simți mai bine. Nu fu dificil să afle că vaporul lui Chase nu andocase acolo. Nu fu dificil nici să afle că în zonă exista un bogătaș pe nume Carlos Silvela, care trăia lângă Ronda. De fapt, informațiile de orice fel erau ușor de obținut, pentru că spaniolii i se păreau lui Jessie aproape agresiv de ospitalieri, mereu gata să se dea peste cap pentru a ajuta un străin. Acest lucru o bucură, căci, cu cât vedea mai mult din Spania, cu atât mai străină se simțea. Tânăra colonie din Wyoming nu o pregătise pentru o țară cu o istorie atât de vie. Cadiz chiar pretindea că era cea mai veche așezare locuită în mod continuu din vestul Europei.

Jessie fu și mai uimită când zări pentru prima dată palmierii.

După o zi petrecută în portul din sud, se trezi în fața unei dileme. Nu-l putea aștepta pur și simplu pe Chase acolo, deoarece vaporul lui putea andoca oriunde altundeva pe coasta aglomerată, nu neapărat la Cadiz.

Nu prea avea de ales. Șansele erau destul de mari ca el să ajungă la Ronda și la familia Silvela de acolo, așa că ea se pregăti de călătorie. Fu uimită de frumusețea regiunii, cu castelele și bisericile ei vechi, și de măreția peisajului. Drumurile șerpuite erau accidentate, iar trăsura pe care o închiriase era veche și scârțâia, însă Jessie era entuziasmată de călătorie.

Încă se întreba ce să spună familiei atunci când ajunse, imediat după căderea întunericului, trei zile mai târziu, la uriașa casă albă de pe moșia familiei Silvela, în împrejurimile orașului Ronda. Dacă Chase nu ajunsese deja, ce avea să le spună? Servitoarea care deschise ușa era politicoasă, dar nu-i fu de ajutor. Spre ușurarea lui Jessie, un tânăr veni la ușă, lăsând-o pe servitoare să plece. Era de înălțime medie, cu părul blond tuns scurt și cu ochi aurii atât de senzuali, încât Jessie își ținu răsuflarea în timp ce el o privea cu un real interes.

– Pot să vă ajut, *señorita?*

– Sunt *Señora* Jessica Summers, și, da, mă puteți ajuta. Am venit de la Cadiz – de fapt, tocmai din America –, pentru a-l găsi pe Carlos Silvela.

Ochii aurii ai bărbatului deveniră curioși.

– Veniți din America și vorbiți spaniola foarte bine, dar totuși aveți pielea atât de deschisă...

– Nu sunt spaniolă. Jessie își dădu seama de confuzia lui și explică: Am învățat limba la școală. Limba mea maternă este engleza.

– Ah, înțeleg acum.

– Domnul Silvela? întrebă Jessie, neștiind cât avea să mai stea în pragul ușii.

– Iertați-mă, spuse bărbatul. Cine știe ce credeți despre mine, la cum v-am ținut aici în picioare.

– Nu este nici o problemă, replică ea politicoasă.

– Sunteți la fel de amabilă pe cât sunteți de frumoasă, *señora*. Totuși, unchiul meu Carlos nu poate primi vizitatori. Este destul de bolnav.

– Nu este pe moarte, nu? Jessie știa că era nepoliticoasă, dar cum s-ar fi simțit Chase dacă nu apuca să-l vadă?

Bărbatul întârzie în holul spațios, întrebându-se cum să procedeze cu ea.

– Este păcat că ați ajuns în asemenea moment, după atâta drum. Poate că vă pot fi eu de ajutor. Unchiul meu... nu poate vedea pe nimeni.

Jessie gândea cu repeziciune. Ce trebuia să facă? Dacă nu-l putea vedea, cum putea ști că era bărbatul potrivit?

– California! izbucni ea. Știți dacă unchiul dumneavoastră a fost acolo, acum mulți ani?

– Cred că da, înainte ca familia să vândă pământul deținut acolo. Dar asta a fost cu mult timp în urmă, cam acum douăzeci și patru de ani. Nu păreți să aveți vârsta...

– Nu, *Señor* Silvela, nu am vrut să spun că v-am cunoscut unchiul.

– Ah, văd că manierele mele lasă iarăși de dorit, *señora*. Nu m-am prezentat. Numele meu este Rodrigo Suarez. Unchiul Carlos are doar surori; mama mea este una dintre ele. El este singurul Silvela rămas.

– Nu... nu are copii?

El nu păru deranjat de întrebarea prea personală.

– A avut o fiică, dar a murit în copilărie. Soția lui nu a putut avea alți copii. Dar nu a divorțat de ea, nici nu s-a recăsătorit după moartea ei.

– Trebuie să o fi iubit foarte mult.

Rodrigo zâmbi.

– Cine știe? Părea mai degrabă dezinteresat decât devotat. Dar este mai romantic să credem că a iubit-o, da.

Zâmbetul lui se adânci. Jessie rămase cu impresia că el era un romantic, un bărbat îndrăgostit de iubire. Era un adevărat hoț de inimi. Dar Jessie se simți jenată că atinsese un subiect atât de intim, iar asta se văzu în comportarea ei ezitantă. Își plecă privirea.

– Rodrigo, vrei să mă faci să aștept toată seara? Amândoi se întoarseră în timp ce o tânără femeie apăru dintr-una dintre camerele în care dădea holul. Trebuie să terminăm jocul... Dar cine este ea?

– Nu sunt deloc sigur, Nita, replică Rodrigo, zâmbind. A venit din America și crede că are de rezolvat ceva cu unchiul Carlos.

Jessie își ridică iute garda când așa-numita Nita miji ochii căprui în direcția ei. Nu era cu mult mai mare decât Jessie și era incredibil de drăguță, chiar și îmbrăcată în doliu. Părul ei blond-închis era prins strâns la ceafă. Oasele feței sale erau bine definite, iar trăsăturile erau aristocratice. Era foarte frumoasă. Și foarte disprețuitoare.

– O prietenă americană? O rudă? spuse Nita zeflemitor. O fiică nelegitimă, poate, care speră la o parte din moștenirea mea?

Furia lui Jessie se aprinse.

– Nu, soția unui fiu nelegitim, spuse ea rece.

Ei bine, o zisese. Fața Nitei deveni cenușie.

– Minți, *señora*, șuieră ea. Unchiul Carlos nu are nici un fiu. Unde e el, fiul? De ce ești aici? Îți spun eu. Pentru că ești o vânătoare de averi. Speri să poți păcăli un bătrân bolnav, făcându-l să creadă că are un fiu. Vrei să-l înșeli.

– Eu nu..., începu Jessie, dar Nita spuse:

– Dă-o afară, Rodrigo!

– Nita, te rog, interveni Rodrigo. Dacă ce spune ea este adevărat...

– Exact, îi tăie vorba Jessica pe un ton plăcut. Nu vreți ca unchiul vostru să afle că nu ați fost primitori cu nora sa, mai ales când aceasta-i poartă în pântece primul nepot. Vă doriți asta? Sigur că nu. Așa că de ce nu te grăbești, Nita, să-mi găsești o cameră?

– *Vaya Ud. alpaseo!* șuieră Nita, apoi o luă în jos pe hol.

– Ei bine, nu am nici o intenție să merg *acolo*.

Jessie zâmbi către Rodrigo, care o privea încurcat. Zâmbetul lui o dezarmă, amintindu-i atât de mult de zâmbetul lui Chase.

– Oh, *señor*, ca să știți și să nu-l trimiteți de-aici, numele soțului meu este Chase Summers. Ar trebui să apară de pe-o zi pe alta.

Capitolul 42

Vremea de la mijlocul lui ianuarie era extrem de plăcută. În schimb, atmosfera din casa familiei Silvela nu era. Jessie încercă timp de trei zile să-l vadă pe Don Carlos, însă acesta nu era niciodată lăsat singur, și, de fiecare dată când ea încerca să intre în camera lui, era întoarsă de la ușă.

Nu o liniștea deloc gândul că bărbatul putea muri în orice clipă. Nu ar fi vrut el să știe că avea un fiu? Nu i-ar fi oferit lucrul ăsta o oarecare alinare? Chase nu ar fi iertat-o niciodată dacă Don Carlos murea fără să știe că avea un fiu, nu când ea era în aceeași casă cu el. Nu putea spune când urma Chase să ajungă, așa că nu avea nici un rost să-l aștepte înainte de a vorbi cu Don Carlos.

Jessie află multe despre familia lui Don Carlos. Emilia, micuța servitoare pe care Rodrigo o trimisese să o ajute, era un adevărat izvor de informații. Jessie află de ce fusese Nita atât de furioasă din cauza sosirii ei și a anunțului despre fiul lui Don Carlos. Părinții fetei muriseră săraci lipiți, iar Don Carlos era singurul ei sprijin financiar. Locuise în casa lui timp de doi ani, refuzând să se căsătorească, pentru a-l îngriji. O acțiune destul de nobilă, dacă motivele sale nu ar fi fost atât de evidente.

Pe de altă parte, Rodrigo era sincer preocupat de unchiul său. Era suficient de bogat el însuși, mama lui căsătorindu-se mult mai bine decât sora ei. Era o femeie mondenă, care tocmai atunci făcea o călătorie prin Europa. Veștile despre sănătatea fratelui său nu ajunseseră încă la urechile ei.

Era alarmant să afle că sănătatea lui Don Carlos se deteriorase treptat de-a lungul anilor. Fusese mereu un om activ, dar o pneumonie severă îl slăbise atât de mult, încât îl transformase într-un om sedentar. Acest lucru dusese la alte complicații.

În a treia sa noapte în interiorul acestei case ciudate, Jessie așteptă până când o auzi pe Nita plecând din camera lui Don Carlos, fiind înlocuită de Rodrigo. Ieși din propria cameră spațioasă și înaintă

tiptil pe hol. Era devreme. Avea suficient timp până la ora zece, ora ridicolă la care era servită cina. Încă trebuia să se adapteze la orele neobișnuite de servire a mesei, cauzate de siestele de câte trei ore, după-masa, pe care întreaga țară le respecta.

Din camera lui Don Carlos nu se auzea nici un sunet. Bătrânul dormea probabil, cu Rodrigo la căpătâiul său. Ultima oară când încercase să intre, acolo fusese o servitoare bătrână, iar Jessie nu apucase să spună nici un cuvânt, femeia întâmpinând-o cu un șuvoi de „șșșttt!" și „fă liniște".

Spera că Rodrigo avea să fie singur. Se putea descurca cu Rodrigo. Aflase acest lucru încă din prima zi. Ușa se deschise pe tăcute, și Jessie făcuse un pas înăuntru, spre patul cel mare cu baldachin, înainte ca Rodrigo, care stătea în picioare în fața ferestrei ce dădea înspre curte, să se întoarcă și să o vadă. Patul avea draperii din voal, dar în cameră exista o singură sursă de lumină, în cealaltă parte a ei, așa că era greu de văzut în spatele acestora.

– De ce-l țineți așa acoperit? Suferă de ceva contagios?

– Sigur că nu, șopti Rodrigo, înaintând spre ea. Doctorul lui a recomandat să nu fie deranjat, iar noi îi urmăm instrucțiunile.

– Dar ar trebui să aibă parte de aer și de lumină. Nu ar trebui ascuns așa.

– Aș fi de acord, dar eu nu sunt medic și nu pot spune ce este mai bine pentru unchiul meu.

– Rațiunea... O, lasă, spuse Jessie iritată. Ura să se simtă ca o intrusă, dar asta era, de fapt.

– Trebuie să pleci, Jessica, spuse Rodrigo cu blândețe, dar ferm.

Sprâncenele lui Jessie se apropiară.

– Nu i s-a spus despre mine, nu-i așa? A fost tot ideea doctorului sau mai degrabă a Nitei?

– Ești nedreaptă. Nu înțelegi cât de deranjant ar fi pentru el să se gândească la un lucru care ar putea fi neadevărat?

– Unchiul tău ar ști care este adevărul.

– Dar te-ai gândit că șocul l-ar putea ucide?

– Îmi pare rău, recunoscu Jessie, însă cred că merită riscul.

– Rodrigo, cine este cu tine?

Jessie tresări la auzul vocii delicate. Rodrigo o avertiză tăcut, din priviri.

– Nimeni, unchiule.

Vocea lui nu mai era șoptită.

– Mă minți, băiete? îl certă vocea. Ochii nu m-au lăsat încă. Pot să văd în afara acestui mausoleu, chiar dacă tu nu poți vedea înăuntru.

– Vreau doar să nu te deranjez, unchiule, spuse Rodrigo cu remușcare. Ai nevoie de odihnă.

– Mă odihnesc mult prea mult. Am nevoie de diversiune. Cine este, așadar?

Degete lungi și subțiri dădură la o parte draperia subțire, iar Jessie icni.

– Sunteți atât de tânăr!

– Nu atât de tânăr pe cât eram, draga mea.

– Dar aveam o altă imagine despre dumneavoastră, spuse ea fără să se gândească. Cu părul alb, cu riduri... La naiba, nu am vrut să...

Don Carlos chicoti.

– Ești o încântare, tânără doamnă. Vino mai aproape, să văd dacă ești la fel de drăguță precum pari. Poate că ochii mă ajută încă, dar lumina de aici este deplorabilă.

Jessie se duse într-o laterală a patului, din ce în ce mai uimită. Nu se gândise niciodată că asemănarea fizică avea să stabilească adevărul, dar așa era. Bărbatul întins în patul enorm semăna incredibil de bine cu Chase. Mai în vârstă, desigur, dar nu atât de bătrân pe cât crezuse ea. Nu se gândise că fusese atât de tânăr când o întâlnise pe Mary. Acum avea în jur de patruzeci și șase sau șapte de ani, era sfrijit, palid și uscat, dar asta nu ascundea faptul că era mult prea tânăr pentru a muri. Părul lui era la fel de negru ca al ei, cu doar o dungă cenușie deasupra frunții. Ochii îi erau închiși la culoare și cercetători. Buzele lui se curbară în sus în timpul examinării ei, în același fel cu buzele lui Chase.

– Pari mai surprinsă la vederea mea decât înainte, spuse Don Carlos.

– *Señor*, răspunse Jessie tulburată, este din cauză că semănați atât de bine cu cineva cunoscut.

– Jessica, o avertiză vocea lui Rodrigo.

– Este adevărat, Rodrigo. El înțelese cuvintele ei cu dublu înțeles, iar ea dădu aprobator din cap în direcția lui. Dar nu am uitat discuția noastră.

– Vorbiți despre mine, nu? oftă Don Carlos. Este un subiect dezagreabil pentru niște tineri. Ar trebui să stați de vorbă despre lucruri

vesele, despre petreceri și... Ți-a pomenit nepotul meu despre abilitățile lui de matador?

– Ah, nu, *señor*, nu.

– Serios, Rodrigo? De obicei, îți farmeci toate cunoștințele feminine cu povești despre curajul tău.

Jessie roși la această presupunere.

– Vă înșelați în privința lui Rodrigo și a mea. Tocmai ne-am întâlnit.

– Ești, așadar, prietena Nitei?

– Nu... numele meu este Jessica Summers. Am călătorit...

Jessie nu putu termina. Cum să-l mintă?

– Călătorit? repetă Don Carlos. Într-un tur al Europei, poate? Iar acum ești musafira mea? Dar asta este minunat. Mă bucur să aflu că ți-a fost oferită ospitalitatea casei mele, chiar dacă eu nu am putut-o face personal. Unde este casa ta, *señorita?*

– Sunt *señora*, iar casa mea este în America.

– America. Ce încântător! Va trebui să mă vizitezi des, vom sta de vorbă în engleză. A mea a cam ruginit, dar mi-ar plăcea să o exersez.

– Mi-ar face plăcere, *señor*.

– *Señor, señor*... va trebui să-mi spui Carlos. Dar unde este bărbatul norocos care ți-e soț?

– Am fost despărțiți în cursul călătoriei noastre.

– Dar te va găsi aici?

– Sunt sigură de asta, Don Carlos.

– Bun, bun. Trebuie să-l aduci la mine să-l cunosc de îndată ce sosește. Și fără prostii din partea ta, Rodrigo, despre cum că aș fi prea bolnav pentru a primi vizitatori. Am nevoie de stimulare. Compania acestei tinere mi-a făcut extraordinar de bine.

Rodrigo zâmbi.

– Este minunat, unchiule, dar acum chiar ar trebui să te odihnești.

– Nu mă asculți, Rodrigo. De ce nu te duci acum, să mă lași să stau de vorbă cu oaspetele meu? Nu i-ai povestit despre călătoriile mele în America? Eu și ea avem multe de povestit.

– Călătorii, unchiule? Dar ai fost în America o singură dată, când erai mai tânăr decât sunt eu acum.

– Prostii, afirmă Don Carlos. M-am întors acum zece ani. Dar nu aveai cum să știi despre asta. A fost după înmormântarea lui Francisco, iar mama ta te-a dus imediat cu ea în Franța.

– Ai mers în America? De ce? întrebă Rodrigo.

– Să caut pe cineva.

– Nu ați găsit-o, nu? întrebă Jessie repede, înainte ca Rodrigo să o poată opri.

– Nu. Țara aceea a voastră este mult prea mare, draga mea, replică trist Don Carlos.

Se uită la ea cercetător.

Jessie văzu privirea sa uimită și înțelese că făcuse o gafă. Presupusese că el se întorsese pentru a o căuta pe Mary, de aceea vorbise despre o „ea".

– Ar... ar trebui să plec, Don Carlos, spuse ea tulburată. Nu mi-aș ierta dacă v-aș obosi prea mult.

– Nu m-ai obosit, fii sigură, replică el pe un ton deosebit de liniștit. Dar te vei întoarce?

– Da, desigur.

– Atunci, presupun că trebuie să te las să pleci.

Ea îi luă mâna, iar el îi duse degetele la buze. În tot acest timp, ochii lui fură ațintiți într-ai ei, cu o privire atât de pătrunzătoare, că ea simți că-i putea citi toate gândurile.

Don Carlos o opri când ajunse la ușă. Iar cuvintele lui în engleză, primele pe care le rosti și pe care știa că Rodrigo nu le înțelegea, făcură să i se taie răsuflarea.

– Încă un lucru, Jessica Summers. Acest bărbat de care îți amintesc și despre care nepotul meu mult prea protector nu vrea să-mi vorbești... Cine este el?

Jessie se uită din nou la el. Crezu că auzise speranță în vocea lui. Imposibil. Nu se poate să fi ghicit, nu din puținul pe care i-l spusese. Dar ajunsese atât de departe, iar el avea nevoie să știe.

– Este soțul meu, Don Carlos.

– Dumnezeule, șopti el cu vocea întretăiată. Mulțumesc!

Capitolul 43

Soarele era sus pe cer, iar mirosurile amețitoare ale grădinii pluteau prin fereastra ei deschisă împreună cu căldura. Însă Jessie nu aprecia acea zi încântătoare. Petrecuse o noapte neliniștită, gândindu-se la Don Carlos. Bănuia că făcuse ceea ce își propusese să facă, dar nu era absolut sigură. O, unde oare era Chase?

Ca și cum nu ar fi avut suficiente motive de îngrijorare, simțise primele mișcări ale bebelușului în noaptea care trecuse, doar o fluturare slabă, dar suficient pentru a o face să se întrebe cum aveau să fie următoarele luni. La naiba, când avea Chase să ajungă aici?

Lui Chase nu-i venea să creadă cât de norocos era. Lucrurile fuseseră cam neplăcute după furtuna care-i prinsese pe mare și care-i abătuse atât de mult de la curs, încât întârziaseră aproape o săptămână. Ajunseseră în port în Malaga, unde găsise un interpret care îi putea fi și ghid. Cel mai promițător era că numele de Carlos Silvela era bine cunoscut, datorită companiilor sale bancare și de transport. Se dovedise ușor să-l găsească, iar acum era aici.

Dar se temea că norocul lui era pe cale să se schimbe din nou, deoarece frumoasa blondă care-i deschisese ușa se uita la el ca și cum ar fi avut două capete. Gura ei era deschisă, dar nu scotea nici un cuvânt. Era pe cale să-și cheme ghidul, când tânăra vorbi, în cele din urmă:

– Așadar, este adevărat!

– Mă scuzați? replică Chase. Nu vorbesc spaniola.

– *Dispense.* Eu... eu vorbesc engleza, dar nu foarte bine. Veniți pentru... să vedeți pe...

– Carlos Silvela, completă Chase. Ghidul m-a asigurat că aceasta este casa lui. Este aici?

– Mai rar, *señor*. Este prea repede pentru mine.

– Îmi pare rău. Îl caut pe Carlos...

– *Si, si,* îl întrerupse ea. Asta știu. Soția dumneavoastră a spus că veți veni. Nu am crezut povestea ei.

– Soția mea? Chase se încruntă. Cred că vă înșelați... stați să-mi chem ghidul.

– Nu sunteți Chase Summers?

El se întorsese, dar reveni din nou în fața tinerei.

– Cum puteți ști asta?

– Este așa cum am spus, *señor*, soția dumneavoastră este aici.

– Imposibil!

Jessie lăsase confuzia să dureze suficient. Ieși din locul în care așteptase, imediat în lateralul holului.

– Nu este imposibil, Chase.

Nita se uită de la Jessie la Chase, în timp ce confuzia o copleșea.

– Vedeți, *señor*, soția dumneavoastră. Acum, vă las cu ea. Înțelegerea englezei dumneavoastră mi-a dat dureri de cap.

Jessie o privi pe Nita părăsind holul. O expresie posacă înnegura trăsăturile frumoase ale acesteia. Dar nu se mai gândi la Nita, ci se întoarse spre Chase și se întrebă de ce acesta stătea acolo, atât de șocat.

– Ai o explicație perfect rezonabilă pentru prezența ta aici sau trebuie să îți dau o mamă de bătaie pentru că ești atât de iresponsabilă...

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Chase Summers!

El porni înspre ea, dar ea dădu înapoi.

– Cum îndrăznești să călătorești în starea ta? Nu te gândești deloc la tine sau la copil? Dacă se întâmpla ceva? Apoi, tonul lui se schimbă. S-a întâmplat ceva? Ești bine?

– Chiar îți pasă?

– Jessie!

– Sunt bine.

– Ce naiba cauți aici? Te-am lăsat în siguranță, cu mama ta...

– Să fim mai precișii, replică Jessie, simțindu-se ca întotdeauna mai bine atacând decât apărându-se. M-ai aruncat în brațele mamei mele și apoi m-ai abandonat!

– Abandonat? Nu ți-a spus Rachel că mă voi întoarce înainte de nașterea copilului?

– Mi-a spus, recunoscu Jessie pe un ton înțepat. Nu am crezut-o și nu cred nici acum. Nu am uitat că ți-am spus că-ți poți vedea

de viața ta. La naiba, nu ai pierdut nici un pic de timp înainte să pleci, nu-i așa?

– Jessie, sunt la un pas de a-ți rupe gâtul!

– Iar eu sunt la un pas de a-ți da un pumn în nas, replică ea. Mă îndoiesc însă că asta ar rezolva ceva.

Se uitară dușmănos unul la celălalt preț de câteva secunde.

Apoi, ochii lui Chase se îmblânziră și deveniră de un maro catifelat.

– Dumnezeule, mă bucur că ești aici, spuse el. Mi-a fost dor de tine, Jessie.

Ea fu strivită în brațele lui, cu buzele lui lipite de ale ei. O sărută ca și cum ar fi fost mort de foame, iar ea ar fi fost prima sa gură de mâncare. Dură doar o secundă ca Jessie să-i răspundă cu aceeași fervoare la săruturi. Se agăță de el, cu degetele afundându-i-se în spatele lui. Cât de mult îi lipsise gustul lui și senzația dată de brațele sale! Aproape uitase felul în care o făcea să se simtă, cum o putea face să-l dorească, lăsând orice altceva la o parte.

– Și tu mi-ai dus dorul, draga mea.

Cuvintele veniră de undeva foarte departe, înăbușite. Gura lui îi mângâia gâtul.

– Nu mi-a fost dor de tine, răspunse Jessie automat.

Chase își îndreptă spatele, cu o sclipire de fericire în ochi.

– Dacă-ți amintești, Jessie, una dintre ultimele ocazii în care mi te-ai adresat a fost în Cheyenne. Erai aproape în lacrimi din cauză că mama ta nu rămăsese cu tine. Așa că am crezut că ai fi încântată să petreci un timp cu ea. A fost ocazia perfectă pentru mine să rezolv această parte a vieții mele. Tu nu puteai călători, oricum. Sau nu ar fi trebuit să o faci.

– Nu pun sub semnul întrebării motivele tale, Chase, spuse Jessie. Nu-ți voi spune nici măcar că puteai să aștepți până după nașterea copilului. Ai plecat fără să-mi spui nimic. Nu ai discutat cu mine.

– Cum aș fi putut, în starea în care erai? Nu știa nimeni cât aveai să rămâi în starea de șoc. Se uită la ea cu suspiciune. Când ți-ai revenit, de îndată ce am plecat?

– La drept vorbind, da.

– Mulțumesc, mormăi el. Presupun că-mi vei spune că prezența mea te-a ținut în starea aceea?

– Nu, plecarea ta m-a scos din ea, admise ea.

– Aşadar, mi-ai simţit lipsa! Nu ai fost încântată să vezi că am plecat?

– Ei bine... nu, admise ea din nou.

– Atunci, îmi pare rău pentru Rachel. Trebuie să-i fi fost dificil să facă faţă crizelor tale de furie.

Scutură din cap cu tristeţe.

– Nu mă mai tachina, Chase. Nu cred că-i amuzant deloc. Nu aveai nici un drept să mă laşi cu mama. Nu sunt responsabilitatea ei, ci a ta. Tu ai vrut să te căsătoreşti cu mine, iar acum mă ai pe cap.

– Vorbeşti serios?

Vocea lui blândă o luă prin surprindere.

– Bineînţeles că da.

– Ei bine, nu mă plâng, draga mea.

– Nu?

El îi zâmbea.

– Îmi place ideea de a rămâne cu tine pe cap. De ce nu-mi arăţi acum unde e camera ta? Nu am apucat să ne consumăm căsătoria.

Jessie roşi.

– Este a treia uşă de pe hol, spuse ea. Nu-ţi pot spune despre... despre Don Carlos decât când vom fi singuri.

Capitolul 44

Jessie își prinse o șuviță de păr și și-o răsuci în jurul degetelor, oftând de mulțumire. Chase era întins deasupra ei, așa că era posibil să doarmă încă. Dar nu era adormit.

Jessie chicoti, amintindu-și de întâmplarea din căruță.

– Credeam că nu dormi niciodată pe burtă.

– Nu dorm pe burtă. Chase nu se mișcă. Dorm pe tine.

– Știu că încerci să nu te lași cu toată greutatea. Te poți relaxa...

– Sunt foarte bine, murmură el.

– Haide, nu poți dormi acum, oricum. *Siesta* începe abia peste vreo oră. Întâi vine prânzul, iar tu trebuie să-ți cunoști verișorii și...

El se uită la ea, zâmbind larg.

– Vrei să spui că ne întoarcem aici astăzi și nimeni nu va spune nimic?

– Chase, ești groaznic!

– Chiar așa? A trecut o veșnicie de când nu te-am văzut.

– A trecut doar...

– O veșnicie.

El o sărută, făcând-o să tacă. Apoi se ridică, iar dispoziția i se schimbă. Ea știa că murea de nerăbdare să o întrebe, dar se temea. Se decise să-l ajute.

– Nu vrei să mă întrebi despre Don Carlos?

El nu-și ridică privirea. Trecu un timp interminabil fără nici un răspuns. În cele din urmă, bolborosi:

– Nu e nici o grabă.

– Nu cred...

– Las-o baltă!

– Dar ai ajuns atât de departe!

El o privi, apoi se uită în altă parte.

– Jessie, au trecut douăzeci de ani de când mama mi-a spus prima dată despre acest om. Este un timp foarte lung în care să te gândești

la cineva. Este un timp lung pentru a... Făcu o pauză. Poți să-mi spui că sunt laș, dar aș prefera să nu aud.

Nu-l putea lăsa să dea înapoi, nu după tot acest timp.

– Chase, spuse Jessie cu blândețe. Don Carlos a fost bolnav mult timp, iar acum... acum e mai rău. Nu m-au lăsat nici pe mine să-l văd, de teamă că l-aș putea supăra.

– Dar este în viață? Ești sigură, Jessie?

O prinse cu putere de umeri.

– Da, sunt sigură. Am reușit să-l văd, în ciuda lor.

– Chiar *este* pe moarte, Jessie?

– Nu știu, oftă ea. Nu au spus asta, de fapt, dar îl tratează ca și cum ar fi. Nita poartă haine cernite deja. Apropo, este verișoara ta, cea care a deschis ușa.

– Nu-i nimic, spune-mi.

– Ei bine, mie nu mi s-a părut că arăta ca un bărbat pe moarte. Vocea îi era puternică. Este alert. Este doar slăbit și poate nu mai are nici o motivație pentru a trăi.

– Lasă pe seama unei femei să vină cu un astfel de diagnostic, spuse Chase, nefiind de acord.

– Ei bine, este posibil. Oricum, voiam să-i spun despre tine, dar Rodrigo...

– Rodrigo?

– Don Carlos a avut două surori. Mama Nitei a murit. Rodrigo este copilul celeilalte surori. Ea este încă în viață, acum călătorește. Oricum, Rodrigo era cu Don Carlos seara trecută. M-a făcut să-mi dau seama că un astfel de șoc i-ar putea face mai mult rău decât bine lui Don Carlos.

– Are atât de mulți copii încât unul în plus ar fi o povară prea mare?

– Chase, nu are copii. De aceea a trebuit să fiu atât de hotărâtă. M-am gândi că, dacă află despre tine, se va bucura. Dar nu puteam risca să-i spun dacă șocul i-ar fi putut înrăutăți starea.

– Așadar, nu știe? Și acum vrei să-mi spui că am bătut atâta drum degeaba, pentru că nu ar trebui să încerc să-l văd?

Ea îl lăsă o secundă, apoi îl anunță:

– Dacă te-ar vedea, ar înțelege instantaneu. De ce crezi că Nita a fost atât de surprinsă când te-a văzut? Arăți exact ca el, Chase.

Îi privi chipul în timp ce pe fața lui se așternea înțelegerea. Dacă arăta exact ca Don Carlos înseamna că Don Carlos era cu adevărat tatăl lui. Chase rămase țintuit, cu privirea pierdută.

– Ajunge deci să mă privească o dată și poate muri din cauza șocului?

Jessie se gândi că ar fi bine să-i spună părerea ei.

– De fapt, începu ea, cred... ei bine... nu pot fi sigură...

– La naiba, de când nu te mai poți exprima? Nu ai avut niciodată problema asta.

– Nu-ți vărsa nervii pe mine, Chase Sumners! Dacă nu vrei să auzi ce am de spus, nu mai spun nimic.

El se așeză din nou pe pat.

– Îmi pare rău, Jessie. Trebuie să înțelegi...

– Înțeleg, îl întrerupse ea. Ideea e că este posibil ca tatăl tău să-și fi dat deja seama de ceea ce eu nu am putut să-i spun. Nu pot fi sigură totuși.

– Cum?

Era atât uluit, încât o durea să-l privească.

– Ei bine, am fost uimită de asemănarea dintre voi, iar el mi-a văzut uimirea. Am recunoscut că-mi amintea de cineva cunoscut. Dar, își amînti ea, nu a fost doar asta. Vorbeam despre America, iar el a menționat că a făcut o călătorie acolo acum zece ani, căutând pe cineva. Nu știu de ce, dar am presupus că era vorba despre mama ta. Am presupus, de asemenea, că nu a găsit-o și i-am zis asta. S-a uitat la mine atât de ciudat când am spus „ea". Apoi, când eram pe cale să plec, m-a întrebat direct de cine îmi amintea. Nu m-am gândit că i-ar face rău, așa că am spus că era vorba despre soțul meu. Cred că mi-a mulțumit atunci, dar, desigur, se poate să-l fi înțeles greșit. Eram în cealaltă parte a camerei și abia îl auzeam.

– Dar este posibil să știe, și asta nu l-a șocat deloc!

– Da.

Se așternu tăcerea, apoi Chase spuse:

– Să mergem! Să mergem să-l vedem... pe tata.

Capitolul 45

Se grăbiră degeaba. Don Carlos dormea. Nu făcură decât un pas în camera lui înainte ca bătrâna servitoare care stătea de pază să-i oprească. Chase nu avea de ales decât să mai aştepte puţin.

Se alăturară tinerelor lor gazde pentru prânz. Prezentările fură marcate de tensiune. Mai degrabă decât să o folosească pe Jessie drept translator, cei doi bărbaţi se ignorară. Nita, pe de altă parte, nu-l lăsa deloc pe Chase în pace. Se gudura pe lângă el, iar ce nu putea exprima prin engleza ei stâlcită transmitea prin ochi. Jessie era dezgustată. Nu ar fi făcut mare caz de asta dacă Chase ar fi tolerat politicos acest tratament, însă el părea să se scalde în exuberanţa blondei. Fără îndoială, credea că făcuse o altă cucerire. Şi asta chiar în faţa ochilor soţiei lui.

Înainte de servirea celui de-al doilea fel, Jessie părăsi masa, murmurând o scuză. Chase o ajunse din urmă la baza scărilor, cu o expresie amuzată pe faţă.

– Nu îţi mai e foame?

– Am mâncat suficient!

El zâmbi larg.

– Ştiam că micul meu spectacol nu va trece neobservat.

– Mincinosule! şuieră Jessie. Dacă te aştepţi să cred că spectacolul acela dezgustător a fost pentru mine...

– Sigur că aşa a fost. Este prânzul, Jessie, iar ei trebuie să-l hrănească pe Don Carlos. Acum, va fi treaz.

– Da, sigur. Nu-mi poţi spune că nu ţi-a plăcut cum saliva Nita văzându-te. I-ar plăcea să mi te fure, pentru că ştie cine eşti. Vânează averea tatălui tău, iar tu eşti o ameninţare la adresa moştenirii.

– Eşti geloasă, draga mea?

– Pe... otreapa asta spaniolă? Nu te flata. Am fost pur şi simplu dezgustată.

– Haide, Jessie. Este verişoara mea.

– Asta nu contează pentru ea. Dar te avertizez, Chase...

– Știu, știu, o întrerupse el zâmbind larg. Dacă mă uit la o altă femeie, vei trage cu pistolul într-o parte a anatomiei mele. Una care-mi este destul de dragă. Corect?

– Glumește cât vrei, răspunse ea înțepată. Dar ăsta este motivul pentru care nu am vrut să mă căsătoresc cu tine de la bun început. Nu pot avea încredere în tine că poți fi fidel.

– Oferă-mi mai mult credit, Jessie, spuse el pe un ton serios. Înainte, nu am avut nici un motiv pentru a fi fidel. Dar m-am căsătorit cu tine. Am luat o decizie. Iau căsătoria foarte în serios, chiar dacă tu nu o faci. Nu a fost ideea mea să ducem vieți separate. A fost ideea ta. Eram pregătit să mă așez la casa mea în momentul în care am pășit afară din biserică. De ce crezi că am rămas după ce m-am vindecat suficient încât să plec de la fermă? Eu...

– *Señora* Summers, Don Carlos întreabă de dumneavoastră.

Amândoi își ridicară privirile. Bătrâna servitoare era în capul scărilor, uitându-se cu severitate la ei.

Don Carlos stătea în pat, sprijinit de un munte de perne. O tavă pe jumătate goală de mâncare era așezată lângă pat. Servitoarea intră pentru a lua tava. Draperiile erau trase, observă Jessie cu bucurie, iar camera era inundată de lumină. Se bucură că Chase aștepta afară, pe hol. Vederea lui Chase, fără nici o avertizare prealabilă, l-ar fi putut șoca puternic pe Don Carlos.

Jessie se apropie de capătul patului, dar Don Carlos o chemă mai aproape.

– Mi-a fost teamă că v-am obosit seara trecută, începu ea.

– Prostii! El zâmbi, liniștind-o. Nu m-am simțit atât de bine de luni de zile.

– Mă bucur mult.

– A venit soțul tău.

– V-au spus?

– Nu a trebuit să-mi spună nimeni, dragă. Ai o strălucire aparte.

Jessie era stânjenită. Strălucea mai degrabă din cauză că se certase cu Chase. Dar nu-i putea spune asta lui Don Carlos.

– Da, presupun că sunt bucuroasă să-l văd, răspunse ea ambiguu.

– Nu trebuie să te rușinezi de mine. Este bine că-ți iubești soțul. Așa ar trebui să fie. Ce fel de om este? Cred că nu ar trebui să întreb asta. Este...?

Lăsă întrebarea neterminată, iar Jessie putu vedea cât era de agitat.

– Știți, așadar? spuse ea simplu.

– Mi-am căutat copilul mulți ani, Jessica. Dar nu am avut noroc. Am sperat doar că acest copil mă va găsi. Când întâlnesc un străin, sper. A fost ușor să aud ceea ce voiam să aud în cuvintele tale. La început, am crezut că era vorba despre tine – până când ai spus că-ți aduc aminte de cineva. Vezi tu, asemănarea este puternică în cazul bărbaților din familia mea. Eu arăt ca tatăl meu, ca bunicul meu – și a fost așa timp de secole. Culoarea ochilor și a părului se schimbă, dar trăsăturile Silvela apar, în mod remarcabil, în fiecare generație.

Jessie zâmbi.

– Acum, v-ați găsit fiul – și veți fi curând și bunic.

Ochii lui se deschiseră larg, iar el o luă pe Jessie de mână.

– Îți mulțumesc, draga mea. Mi-ai redat viața.

– Bun, pentru că trebuie să vă reveniți, Don Carlos. Nu mi-am cunoscut niciodată bunicii, și vreau ca al meu copil să aibă parte de asta. Dar acum, Chase așteaptă.

– Mi se pare că am așteptat o viață să-l întâlnesc. Adu-l, te rog, la mine.

Jessie trebui doar să-i zâmbească lui Chase, iar el știu că totul era în regulă. Și totuși, se simțea ca și cum l-ar fi târât cineva atunci când intră. Îi era teamă. Era sfârșitul unui drum atât de lung.

Jessie simți că era în plus, privindu-i cum se uitau țintă unul la celălalt, stupefiați.

– Vă las singuri acum.

– Nu! o opri Don Carlos. Va fi mai ușor pentru amândoi dacă rămâi.

Jessie mulțumi Cerului că Don Carlos vorbea engleza atât de bine. Altfel, lucrurile ar fi fost incomode.

– Don Carlos, acesta este soțul meu, Chase Summers. Chase...

– Nu este necesar, Jessie, îi tăie vorba Chase, agitat.

Don Carlos trecu direct la subiect:

– Ți-a spus mama ta despre mine?

Vocea lui tremura.

– Foarte puțin, răspunse Chase rece.

Lui Jessie îi venea să-l lovească. Ce era în neregulă cu el? Murise de nerăbdare să ajungă în Spania să-și cunoască tatăl, iar acum avea

această atitudine rece. Don Carlos nu știa cum să continue. Îl ura tânărul din fața sa?

– Cred că ar trebui să lămurim întâi lucrurile, sugeră el cu blândețe. Probabil ai multe întrebări pentru mine, iar eu am multe întrebări pentru tine.

– Vrei să spui că ești cu adevărat interesat de mine?

– Chase! icni Jessie.

Sarcasmul lui fu ignorat de către Don Carlos.

– Bărbatul ăsta, Summers. A fost bun cu tine?

– Numele ei de căsătorie a fost, de fapt, Ewing. Nu a existat nici un Summers. S-a căsătorit cu Ewing când aveam zece ani. Și-a spus văduva Summers pentru primii zece ani din viața mea pentru că trebuia să-și ascundă rușinea. Nu a fost o femeie care să facă prea bine față rușinii.

– Da, așa era Mary Beccket, spuse don Carlos cu tristețe.

– Acela era numele ei? strigă Chase.

– Vrei să spui că nu ți-a dezvăluit niciodată numele ei?

– Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost că era din New York. Nu vorbea niciodată despre trecutul ei. A fost o femeie foarte înverșunată.

– Văd că așa ești și tu, replică blând Don Carlos. Nu-ți pot purta pică pentru asta. Am fost și eu plin de amărăciune în toți acești ani de când a murit unchiul meu și am aflat tot ce-mi ascunsese.

– Vrei să spui că nu ai știut că era însărcinată? întrebă Chase, neîncrederea simțindu-i-se în voce.

– Băiete, este mult mai rău de atât. Timp de șaptesprezece ani, am crezut că mama ta s-a jucat cu sentimentele mele doar pentru a se amuza. Nu am aflat de mașinațiile unchiului meu Francisco decât acum zece ani, când, pe patul de moarte fiind, s-a hotărât să-mi mărturisească răul făcut. Vezi tu, aveam intenția de a mă căsători cu Mary Beckett, dar nu îi cerusem mâna deoarece credeam că trebuia să-i explic mai întâi intențiile mele unchiului Francisco. El a fost tutorele meu în timpul șederii în America, deci așa se cuvenea.

– Iar el a refuzat?

– Nu. Nu a fost fericit, dar nu a refuzat. Ce a făcut însă, fără ca eu să știu, a fost să mă împiedice să o văd pe Mary. M-a ținut ocupat la fermă, astfel încât să nu pot merge să o văd. Și, atunci când a venit ea să mă vadă, i-a spus că nu eram disponibil, iar mie nu mi-a spus

niciodată că mă căutase. Credea că eram prea tânăr să știu ce era bine pentru mine. A crezut că era suficient să ne țină departe unul de celălalt, că eram tineri și aveam să uităm.

– Dar știa despre sarcina ei. Mama mi-a spus că a fost la el cu tatăl ei și că tatăl ei i-a cerut ca tu să o iei în căsătorie.

– Da, este adevărat. Unchiul meu a fost atât de surprins și de tulburat de aceste vești, încât le-a spus primul lucru care i-a venit în minte: că plecaseni deja în Spania, că mariajul cu o *americana* era absolut nepotrivit, că eram deja promis altcuiva și că mă întorsesem în Spania pentru a mă căsători cu această *novia* fictivă.

– Dar tu ai încercat să te întâlnești cu ea, nu?

– Credeam că vor mai trece câteva săptămâni înainte să plece. Totul s-a întâmplat în câteva zile. Nu eram îngrijorat că pierdeam câteva zile ajutându-l pe unchiul meu. Aveam să fiu cu Mary pentru tot restul vieții. Dar tatăl ei s-a înfuriat atât de tare pe unchiul meu, încât a plecat în noaptea de după întâlnirea lor. Când am aflat că vasul lor plecase, nu am înțeles. Eram gata să mă duc după ea la New York cu următorul vas. Atunci însă, unchiul meu a continuat cu minciunile, spunându-mi că o văzuse pe Mary cu un alt bărbat și se confruntase cu ea, de dragul meu. Lăsase să-i scape că voiam să mă căsătoresc cu ea. Iar aici a folosit aceeași minciună pe care i-o zisese tatălui ei, spunându-mi că ea râsese de el, afirmând că nu s-ar fi căsătorit niciodată cu un străin, că era deja logodită și că se distrase puțin înainte de a se căsători. Vasul lor plecase, iar eu am făcut greșeala de a-l crede pe unchiul meu. Era fratele tatălui meu și fusesem mereu apropiat de el, de vreme ce nu avea propriii copii. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că m-ar fi mințit. Nu aș fi crezut. După aceea, am fost atât de disperat, încât a aranjat să mă trimită acasă, neștiind cum să mai procedeze cu mine. Odată ajuns acasă, am lăsat-o pe mama să mă căsătorească cu prima fată care i s-a părut potrivită. Nu-mi păsa.

– Dar de ce a intervenit unchiul tău, pentru Dumnezeu?

– Unchiul Francisco și-a luat prea în serios rolul de tutore. Credea că face un lucru bun, că eram într-adevăr prea tânăr să iau o decizie atât de importantă. Se temea, de asemenea, că mama nu ar fi fost de acord. Îi scrisese, cerându-i sfatul, dar totul s-a întâmplat atât de repede. A intrat în panică atunci când a fost pus în fața sarcinii lui Mary. A recurs la minciună pentru că într-adevăr nu știa ce să facă.

– Îi iei apărarea? replică Chase furios.

– Nu, răspunse Don Carlos. L-am blestemat eu însumi atunci când mi-a spus și nu i-am putut oferi iertarea pe care mi-a cerut-o înainte de moarte. Dar acum înțeleg mai bine. Iar el chiar a încercat să își repare greșeala. Vezi tu, se simțea vinovat că mariajul meu nu a produs copii, nu unii care să fi supraviețuit. Iar el știa că am un copil pe undeva prin America. Și-a lăsat întreaga avere la dispoziția mea, pentru a găsi acel copil. Am cheltuit aproape jumătate din ea făcând tocmai acest lucru, dar fără noroc. Acum, că ești aici, pot îndeplini ultimele sale instrucțiuni. Restul averii sale îți revine ție. Este a ta.

– Nu, nu este, spuse Chase automat. Să mă ia naiba dacă pun mâna pe banii lui.

– Dar trebui să-i iei, spuse Don Carlos. Au fost lăsați copilului lui Mary Beckett. A rămas o sumă considerabilă, iar eu am, de asemenea, multe de reparat.

– Nu! Nu am venit aici după bani de la tine și cu siguranță nu am venit după banii unchiului tău.

– Ai spus asta destul de clar, Chase, interveni Jessie, furioasă pe încăpățânarea lui. Dar vom lua banii, Don Carlos.

– Pe naiba îi vom lua!

– *Eu* cu siguranță îi voi lua. Nu sunt atât de încăpățânată să arunc banii.

– Te pot întreține eu, Jessie.

– Da, ei bine, vom discuta despre asta mai târziu, spuse ea evaziv, părându-i rău că deschisese gura. Cred că voi pleca acum, Chase, de vreme ce ați spart gheața într-un mod atât de plăcut.

Jessie ieși din cameră cât putu de repede. Regretă sarcasmul, dar se întrebă de ce Chase nu putea fi puțin mai binevoitor. Amintindu-și însă de felul în care își tratase ea mama, alungă acest gând. Se întoarse în camera ei și se plimbă agitată dintr-o parte în alta a acesteia.

Bătaia la ușă o luă prin surprindere, dar oftă când văzu că era Rodrigo.

– Credeam că e soțul meu.

– Și nu vrei să-l vezi?

– Cum... Doar ne-am certat puțin.

Rodrigo intră în cameră.

– Nu trebuie să-mi explici. V-am auzit fără să vreau, pe scări.

– Oh!

Ea uitase deja despre *acea* ceartă.

– Nu am înțeles cuvintele, însă tonul nu putea fi confundat.

Jessie roși.

– A auzit și Nita?

– Nu, nu cred. Dar nu trebuie să te simți stânjenită că știu. Sunt foarte încântat.

Întinse mâna după a ei, însă Jessie se dădu înapoi, încruntându-se.

– Încântat? Cred că avem de-a face cu o problemă de traducere. Iar eu care credeam că vorbesc bine spaniola...

Rodrigo clătină din cap, zâmbindu-i.

– Poate crezi că sunt crud, dar mă bucur să știu că nu este totul bine între tine și soțul tău. Mi-aș dori să-ți fi mărturisit mai repede sentimentele pe care le am pentru tine. Nu ar fi trebuit să le ascund în aceste ultime zile.

– Rodrigo, ce vrei să spui?

El zâmbi.

– Am știut că te iubesc din prima zi în care te-am văzut.

Jessie icni.

– Dar nu mă poți iubi. Abia am ajuns aici și abia mă cunoști.

– Ce are timpul de-a face atunci când este vorba despre inimă?

Jessie aproape că izbucni în râs, dar se opri la timp.

– Rodrigo, ești foarte drăguț, dar nu pot lua asta în serios. Sunt sigură că nici tu.

– Te îndoiești de mine? Nu păru rănit, ci doar hotărât. Am visat să pot să-mi dezgolesc sufletul în fața ta. Am visat...

O prinse în brațe. Sărutul lui o luă prin surprindere, nici bine-venit, însă nici neplăcut. Singurul gând al lui Jessie fu „Sunt căsătorită acum, nu mă poate săruta nimeni în afară de Chase". Era tulburător că se gândea doar la Chase atunci când un alt bărbat o săruta – un bărbat chiar frumos.

Își întoarse capul într-o parte, gata să-l admonesteze pe Rodrigo. Cuvintele i se opriră în gât. Era cu fața la ușă, iar Chase stătea în pragul acesteia. Nu-l văzuse niciodată arătând atât de amenințător.

– Asta am visat să fac, dragostea mea, spuse Rodrigo, fără să fie conștient de prezența lui Chase. Asta și multe altele. Atunci când vom fi căsătoriți.

– Rodrigo, oprește-te, zise Jessie împingându-l și-și întoarse privirea de la Chase pentru a se încrunta la Rodrigo. Ai presupus mult prea multe după ce ai auzit mica noastră ceartă. Am un soț. Iar acum va trebui să-i explic asta.

– Îi vei spune? O, dar asta este minunat!

– Nu am nici o intenție de a-l părăsi, spuse ea tăios, dar va trebui să-i explic acțiunile tale. Vezi tu, este în spatele tău chiar în acest moment.

Rodrigo se răsuci pe călcâie. Fața i se coloră într-un roșu aprins. Jessie era recunoscătoare că Chase nu înțelegea spaniola. Putea să ia lucrurile ușor, pentru că Chase nu înțelesese declarația lui Rodrigo.

– Pleacă, Rodrigo, zise ea. Cred că va mai avea loc o ceartă.

Rodrigo făcu așa cum îi spusese ea, însă fără tragere de inimă. Dar nu-l putu privi pe Chase în ochi și doar îl înconjură cu prudență. Ce i-ar fi putut spune? Frumoasă întâlnire între verișori!

– De ce nu închizi ușa? sugeră Jessie agitată după ce trecu un timp intolerabil de lung în care Chase nu făcu nici o mișcare.

El închise ușa foarte încet, apoi înaintă în cameră.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar nu m-ai avertizat tu mai devreme în legătură cu comportamentele nepotrivite?

– Nu înțelegi, Chase, spuse ea grăbită.

– Ba da, înțeleg. Este suficient de clar. Eu sunt singurul care nu are voie să pășească greșit. Tu, pe de altă parte, ești liberă să-ți bați joc de jurămintele noastre de căsătorie oricând ți se năzare.

– Nu e adevărat, replică ea indignată. Nu am făcut așa ceva. La naiba, mă lași să-ți explic?

– Chiar te rog, spuse el printre dinți. Asta ar trebui să fie interesant.

Jessie își ridică bărbia cu încăpățânare.

– Dacă ai de gând să adopți atitudinea asta...

– Jessie, dacă preferi să exprim ceea ce simt cu adevărat...

– Nu! Adică, nu ai nici un motiv să fii furios. Își duse agitată mâna la gât. Nu am apreciat îmbrățișarea lui Rodrigo. Doar că el s-a lăsat dus de val.

– Și, desigur, nu l-ai încurajat.

– La naiba, crede că mă iubește. Am fost la fel de surprinsă ca tine.

– Nu surprindere simt, Jessie, replică Chase cu răceală.

– Ce ar fi trebuit să fac? întrebă ea furioasă. Ne-a auzit certându-ne și a presupus că nu merge totul bine între noi. Tocmai și-a declarat iubirea și m-a sărutat pentru a dovedi că este sincer, atunci când ai intrat tu. Nu l-am luat în serios. I-am explicat că făcuse presupuneri greșite despre noi, Chase.

– Așa ai făcut? Ce i-ai fi spus dacă nu aș fi intrat, Jessie?

– Cum îndrăznești?

– Cum? explodă Chase. Îți spun eu cum! De fiecare afurisită de dată când îmi întorc capul, ai un alt amorez la picioare. Întâi, un cowboy care se răzbună din cauză respingerii. Apoi, un războinic Sioux care ar ucide cu bucurie pentru tine. Un războinic Cheyenne care ar muri pentru a te proteja. Acum, verișorul meu cade și el sub vraja ta. De cât timp dura asta înainte să sosesc eu, Jessie?

– Ticălosule! izbucni Jessie. Dacă ești furios din cauza celor întâmplate în camera lui Don Carlos, spune-o, dar nu folosi asta drept scuză pentru a începe o ceartă cu mine.

– Voi ajunge la asta altă dată.

– Nu, n-o vei face, spuse Jessie pe un ton înghețat. Nu am nevoie de un astfel de tratament, cu atât mai puțin în starea mea. Pleacă de aici! Găsește-ți altă cameră, adăugă ea înțepată. Asta e deja ocupată.

Capitolul 46

Rodrigo opri trăsura și dezlegă caii pe care-i aduseseră pentru restul drumului. Jessie primise cea mai blândă iapă din grajdul lui Don Carlos, în timp ce Rodrigo încălecase pe unul dintre armăsarii splendizi, arabo-spanioli, ai unchiului său. Jessie îi ducea dorul iubitului ei Blackstar, care o aștepta împreună cu Goldenrod în Chicago. Dar nu se lăsa deranjată din cauză că i se dăduse un cal îmblânzit. Știa că nu ar fi trebuit să călărească deloc, nici măcar cu șaua pusă într-o parte și atent protejată cu perne. Nu ar fi trebuit nici măcar să iasă din casă, până la urmă, dar, la cum merseseră lucrurile între ea și Chase, avea nevoie să fie departe de el pentru un timp.

Așa că acum era în drum spre Ronda, unde Rodrigo avea să uluiască publicul prin abilitățile sale de toreador. Nu ar fi fost atât de rău dacă singurul drum spre Ronda nu ar fi fost o veche potecă pentru măgari, inaccesibilă trăsurilor. Trebuie să fi fost ideal pentru legendarii bandiți andaluzi care făcuseră din Ronda ultima lor fortăreață în timpul marii răscoale a maurilor împotriva regilor Ferdinand și Isabella. O cărare îngustă era ușor de păzit. Dar era un drum dificil pentru o femeie cu sarcina așa avansată.

Jessie mai fusese deja de câteva ori la Ronda cu Rodrigo și Nita în ultimele luni, dar era la fel de uimită ca prima dată când văzuse orașul cocoțat sus pe o culme stâncoasă ce cobora mai bine de nouăzeci de metri. Despicătura era acoperită de trei punți. Fusese îngrozită atunci când traversase Puente Nuevo, cel mai înalt dintre poduri, care se întindea pe deasupra defileului ce împărțea orașul. Celelalte două poduri se aflau mult mai jos, ambele construite peste ruinele romane antice.

În partea mai veche a orașului puteai întâlni țigani pe străzi și-i puteai vedea dansând pătimașul și pasionalul flamenco. Nita proclamase cu mândrie că putea dansa mai bine decât țiganii.

Nu se mai vorbea despre moartea lui Don Carlos. Starea lui de sănătate se îmbunătățise zi de zi de la sosirea lui Chase, iar el chiar

ieşea din cameră o dată sau de două ori pe zi, jurând să redevină cât mai curând vechiul Don Carlos. Deja vorbea despre călătorii, chiar despre întoarcerea lui în America împreună cu Chase şi Jessie.

Chase era încântat. Devenise tot mai apropiat de tatăl lui. De fapt, singurele momente în care Jessie îl vedea pe vechiul Chase erau în prezenţa tatălui său. În restul timpului, era rece şi inabordabil.

Începuse să creadă că Chase nu avea să o ierte niciodată pentru cele întâmplate între ea şi Rodrigo. Nu dăduse atenţie explicaţiilor ei. Păreau doi străini. Ea abordase subiectul de câteva ori, însă el ieşise din cameră de fiecare dată. Era evident că nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Aceste ultime luni fuseseră greu de suportat. În singurătatea ei, petrecuse tot mai mult timp cu Rodrigo şi chiar cu Nita. Rodrigo nu-şi mai mărturisise niciodată dragostea, însă era mereu atent, mereu gata să-i facă pe plac.

Aşa că acum era în Ronda. Ştia că nu ar fi trebuit să călătorească, nu atât de aproape de momentul naşterii. Rodrigo credea că era în siguranţă, pentru că era cu el.

Parfumul greu al florilor de portocal îi asaltă în timp ce treceau pe lângă grădinile Paseo de la Merced din Mercadillo, secţiunea mai nouă a oraşului – mai nouă cu doar câteva secole. Arena pentru coride era în această parte a oraşului. Adevărul fie spus, Jessie ar fi preferat să fie acasă, în pat. Dar Rodrigo îi povestise atât de multe despre luptele cu taurii şi despre îndemânarea sa, încât nu avusese inima să-l refuze.

Rememoră cele trei elemente pe care criticii le urmăreau atunci când evaluau luptătorii, stilul matadorului fiind unul dintre ele. Însemna poziţia dreaptă, bine ancorată, netemătoare, şi aducerea taurului pe lângă el fără a-şi pierde graţia. Dominarea taurului, controlarea fiecărei mişcări a animalului şi manevrarea lui după propria voinţă reprezentau cel de-al doilea element. Al treilea era efectuarea manevrelor cât mai încet posibil, deoarece, cu cât dura mai mult momentul de apropiere periculoasă, cu atât mai multe şanse avea taurul să-şi schimbe tactica, testând matadorul.

Rodrigo o lăsă singură în tribună şi se duse să se îmbrace. Ea nu-l mai văzu decât la parada de deschidere din interiorul arenei, la care luau parte toţi participanţii la spectacol. Mai erau doi matadori în afară de Rodrigo, şi toţi arătau magnific în ciorapii lor strâmţi

de mătase, pantalonii până la genunchi și jachetele împodobite strălucitor. Majoritatea celor din public erau la fel de bine îmbrăcați, vremea excepțional de călduroasă permițându-le femeilor să poarte bluze fără mâneci. Aveau fuse colorate, cu multe volane, iar părul le era prins cu piepteni înalți și cu eșarfe de mătase. Însă influența maură nu se pierduse cu totul. Unele dintre femei își acoperiseră capul și jumătatea inferioară a feței cu văluri brodate, iar rochiile lor erau mult mai sobre.

După paradă, fu eliberat primul taur, și începură manevrele în jurul acestuia. Apoi, ieși Rodrigo, primul matador care avea să-și demonstreze îndemânarea cu capa, iar tensiunea crescu palpabil. Pentru un timp, Jessie uită de durerea ei supărătoare de spate și de disconfortul general din ultima săptămână. Îl privi în timp ce el făcu o serie de pase, jucându-se cu taurul, testând animalul uriaș, și se alătură strigătelor de „ole" ale mulțimii care-l aclama pe Rodrigo.

La al patrulea „ole" , o contracție intensă o făcu să se aplece de durere. Mai erau multe de văzut: intrarea picadorilor cu lăncile lor, mai multe pase ale matadorului, înfigerea săgeților ornamentate în umerii taurului, apoi ultima înfruntare cu taurul și uciderea acestuia. Însă Jessie avea să piardă toate astea. Spera că greșise, însă o altă contracție îi alungă această speranță.

Trebuia să iasă de acolo înainte ca mulțimea să se disperseze și să se lovească de ea. Nu era ușor, trebuind să se oprească la fiecare câteva minute pentru a lăsa contracțiile să treacă, apoi să continue încet. Se simțea ca o vacă imensă.

Nu știa unde naiba mergea sau ce avea să facă odată ajunsă acolo. De ce nu era Chase cu ea, să o ajute? Ar fi trebuit să se ofere să-i însoțească. Era copilul lui, la naiba. Ar fi trebuit să fie acolo să preia controlul, să o certe, să-i spună că nu ar fi trebuit să facă acea călătorie, să-i spună că totul avea să fie în regulă. Unde era? O ura cu adevărat?

– *Señora* Summers!

Jessie se întoarse încet, simțindu-se ușurată când o văzu pe Magdalena Carrasco, o femeie pe care o cunoscuse în Ronda, o veche prietenă a lui Don Carlos. Magdalena se uită o singură dată la expresia palidă și îndurerată a lui Jessie și înțelese ce se întâmpla.

– Unde este soțul tău, Jessica?

– Nu a venit astăzi, gâfâi Jessie.

– Nici tu nu ar fi trebuit să vii, *¡Por Dios!*

Jessie încuviință din cap, vinovată.

– Cum voi ajunge acasă? întrebă ea umilă.

– Acasă? Prostii! Este prea târziu pentru asta. Vei veni cu mine, iar eu te voi instala confortabil în casa mea.

– Dar... soțul meu?

– Voim trimite după el, o asigură Magdalena cu fermitate. Nu mai trebuie să te îngrijorezi pentru nimic.

Jessie era mai mult decât bucuroasă să o lase pe Magdalena să preia controlul. Avea destule la care să se gândească.

Capitolul 47

Jessie pierdu noțiunea timpului. Durerea era atât de intensă, încât abia își reținea țipetele. Așteptarea și durerea constante făceau ravagii. Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de epuizată, și totuși Magdalena îi spunea:

– Relaxează-te, mai durează.

Apoi, crezu că visa. Chase era acolo.

– Ți-aș putea frânge gâtul, știi?

Tonul lui blând îi dezmințea cuvintele.

– Am mai auzit asta.

– De data asta, ai mers prea departe, Jessie.

Pe chip i se citea neliniștea.

– Dar cum era să știu? replică ea vinovată. Dacă ai venit doar să strigi la mine, poți...

Trebui să se oprească. De data aceasta, când durerea ajunse la punctul culminant, lăsă să-i scape un țipăt, doar pentru a-i face în ciudă. Fu satisfăcută să vadă cum culoarea pierise din obrajii lui Chase. Poate că acum nu avea să se mai răstească la ea că fusese atât de nesăbuită.

– Jessie, pentru Dumnezeu, ai nevoie de un doctor! șopti el disperat.

– M-a văzut un doctor, spuse Jessie obosită, iar Magdalena este în cealaltă cameră.

– Unde este doctorul?

– Va veni înapoi.

– Dar ar trebui să fie aici acum!

– Pentru ce? Nu mă poate ajuta decât mai târziu. Mi-au spus că mai am mult de așteptat.

– Dumnezeule!

– Nu pricep de ce te superi. Am crezut că știi mai multe decât mine despre asta.

– Nu despre nașterea propriu-zisă. Ești bine? Pot să-ți aduc ceva?

Ei îi veni să râdă.

– Ei bine... ar fi ceva.

– Orice, Jessie, orice.

– Poți să clarifici ceva pentru mine. Trebui să aștepte până când mai trecu o contracție înainte de a continua. Am amintiri foarte vagi despre cele întâmplate după incendierea fermei. Ai adus-o... ai adus-o pe Kate la mine?

– Da, la hotel, în dimineața în care am plecat din Cheyenne. Am găsit-o într-unul dintre baruri. Nu a vrut să dea ochii cu tine, dar am crezut că vederea ei te va ajuta să ieși din starea de șoc. Însă nu s-a întâmplat asta.

– Am iertat-o pe Kate? Despre ce am vorbit? Ai avut dreptate?

El dădu aprobator din cap.

– Dacă femeia nu a simțit vreo ameliorare în toți acești ani, cred că simte acum. Dacă mă întrebi pe mine, este un preț foarte mic pentru tăcerea ei. Tu nu ai vorbit deloc cu ea, ci doar ai privit-o țintă și apoi i-ai întors spatele.

Jessie gemu. Contracțiile deveneau tot mai dese și mai intense.

– Ce s-a întâmplat cu Jeb și cu oamenii mei?

– Jeb a spus că-i va lăsa pe ceilalți să plece, dar că el va rămâne pentru a aduna vitele rămase. I-am spus să le păstreze. Rachel ți-a plătit datoria ca dar de nuntă, așa că nu mai ești datoare nimănui. M-am gândit că nu te va deranja să-i lași lui Jeb vitele găsite.

– Nu, sigur că nu. Sunt bucuroasă. Ai procedat foarte bine.

– A meritat asta, Jessie.

– Da, cu siguranță. O! Dar ce s-a întâmplat cu șeriful?

– Am lăsat descrierile indivizilor și bani de recompensă pentru prinderea lui Clee, a lui Charlie și a lui Blue Parker.

– Iar Laton Bowdre?

– Nu l-am putut acuza de nimic.

– Poftim?

– Jessie, Bowdre a plecat din oraș cu o zi înainte de incendiu, așa că nu a putut fi implicat. Omul e deștept. Dar poate nu suficient de deștept.

– Chase, spune-mi ce...

– Faptul că i-ai recunoscut angajații i-ar putea aduce căderea. Am discutat cu șeriful, iar el a fost de acord ca, dacă vreunul dintre cei trei va fi capturat, să fie eliberat dacă indică numele persoanei care

l-a angajat. S-ar putea ca primii doi să îi fie loiali, dar mă îndoiesc în privința lui Blue Parker. Trebuie doar să fie găsit.

– Crezi că există vreo speranță să se întâmple asta? întrebă ea îngrijorată.

– Putem mări oricând recompensa, spuse Chase.

– Cu ce? întrebă ea tăios. Nu ești tocmai bogat. Iar eu nu mai am nimic.

– Păi, îi aminti el, am moștenit o sumă considerabilă când mi-am găsit tatăl.

– Vei păstra banii? îl întrebă ea surprinsă.

– Aș fi nemaipomenit de prost dacă m-aș lăsa condus de dispoziția proastă. În plus...

Jessie încercă să se abțină, dar de această dată nu putu. Țipătul i se păru groaznic chiar și ei. Chase intră în panică, gândindu-se că era ceva în neregulă. Îi strânse mâna cu putere.

– Jessie, nu poți muri, nu poți! Te iubesc! Dacă mori, Dumnezeu mi-e martor că...

– Îmi frângi gâtul? spuse Jessie slăbită. Îl privi timp îndelungat. Mă iubești? întrebă ea cu blândețe. Ai un fel ciudat de a o arăta, la cum te-ai purtat cu mine în ultima vreme.

– Am fost gelos, spuse el simplu. La naiba, nu am fost gelos pe nimic și pe nimeni în viața mea, iar acum, dintr-odată... Nu am știut cum să rezolv asta, Jessie. Voiam să țip la tine, dar voiam și să te iubesc. Voiam să lupt pentru tine, dar am ținut toate aceste sentimente în mine, de teamă că te-ar supăra prea mult. Crede-mă, Jessie, dacă nu ai fi fost însărcinată, am fi rezolvat asta de mult. Nu m-am simțit niciodată atât de mizerabil ca în ultimele câteva luni, fiind aproape de tine, însă fără să te pot atinge, și temându-mă să spun ce am pe suflet. Iar tu l-ai tot încurajat pe Rodrigo...

– Nu am făcut-o, îl întrerupse ea cu asprime. Apoi, vocea i se îmblânzi. Rodrigo este drăguț și distractiv, dar... nu este Chase. Nu am simțit absolut nimic atunci când m-a sărutat. Presupun că nu mă pot mulțumi cu orice bărbat.

Înainte ca el să poată răspundă, Jessie lăsă să-i scape un alt țipăt. Magdalena veni să le spună că trimisese după doctor. Încercă să-l facă pe Chase să plece, dar el nu se urni. Nu se cuvenea, iar ea plecă clătinând din cap.

Jessie se relaxă și-i zâmbi cu încredere lui Chase.

– Are dreptate. Ar fi mai bine să pleci. Este suficient de rău că trebuie să mă aud eu țipând, tu nu ar trebui să o faci.

– Nu fi absurdă.

– Nu, dar chiar m-aș simți mai bine dacă nu ar trebui să mă îngrijorez că leșini.

– Nu este nimic de glumă, Jessie.

– Îmi pare rău, Chase. Vrei, te rog, să aștepți afară? Nu îmi doresc să mă vezi așa.

El nu o putu refuza, însă ieși foarte încet, cu o expresie plină de îngrijorare, uitându-se înapoi spre pat la fiecare pas.

– Chase. Jessie îl strigă tocmai când ieșea pe ușă. Și eu te iubesc.

Capitolul 48

– Pedro? se miră Jessie. Chiar ţi-a dat numele Pedro?

– Eşti surprinsă? întrebă Chase zâmbind larg.

– Dar am crezut că dispreţuia tot ce era de origine spaniolă.

– De fapt, cred că mamei îi plăcea să-şi plângă de milă.

– Dar de ce ţi-ai schimbat numele?

– Cu părul meu brunet şi cu un nume ca ăsta, aş fi fost văzut ca un străin în Chicago. Copiii pot fi destul de cruzi cu străinii. Mă băteam în fiecare zi, aşa mi se părea. Prin urmare, mi-am schimbat numele – şi i-am provocat pe toţi să îndrăznească să mai amintească de numele Pedro.

– Dar este un nume frumos, zise ea.

– Dacă începi să mă strigi Pedro, încep şi eu să te strig Kenneth.

– Nu este amuzant! exclamă Jessie.

– Nici mie nu mi s-a părut.

Râseră împreună şi se cuibăriră mai aproape pe divan. În camera alăturată, Charles, de două luni, dormea. Un fiu care semăna cu tatăl şi cu bunicul său. Ambii bărbaţi plesneau de mândrie. Lui Jessie îi plăcea să creadă că nu doar mândria lumina ochii lui Chase atunci când îşi privea fiul. Poate că era şi fericire. Mulţumire. Cu siguranţă, dragoste. Chase îl iubea pe băieţelul acela. Iar, în ultimele două luni, ea se simţise la fel de sigură ca fiul ei de dragostea lui Chase.

Iubirea nu era ca-n poveşti, aşa cum crezuse cândva. Iubirea era reală şi minunată, iar Jessie se scălda în ea. Iubirea era sufletul fericirii, iar Jessie îşi găsise fericirea în soţul şi în fiul ei.

Jessie îl sărută pe Chase pe obraz, iar el îşi întoarse capul, capturându-i buzele. Ea oftă în timp ce mâna lui îi mângâia spatele. Învăţase să-şi controleze câteodată pasiunea impetuoasă, pentru că anticiparea avea multe avantaje. Dar o uniune pătimaşă avea şi ea meritele ei. Se uită înspre pat şi oftă. Era încă devreme.

– Te-ai mai gândit la ce vom face odată întorşi în America? întrebă Jessie.

– M-am gândit că am putea s-o vizităm pe mama ta. Cred că lui Rachel îi va plăcea de tata.

– Te joci de-a peţitorul?

– Nu am intenţia de a da peste cap viaţa nimănui în afară de a mea.

– Ai făcut o treabă destul de bună cu asta. Jessie zâmbi. Totuşi, nu putem rămâne pentru totdeauna cu mama.

– Ai altceva în minte? o întrebă el.

– Mi-ar plăcea să pornesc iarăşi ferma. Dacă eşti de acord, spuse ea.

– Dar, Jessie, putem cumpăra o casă undeva, să ne creştem fiul. Nu trebuie să munceşti.

– Da, şi pot deveni leneşă, grasă, şi pot muri de plictiseală, replică Jessie cu impertinenţă. Vreau o fermă, Chase. Nu respinge ideea.

– S-o resping? zise el amuzat. Ca şi cum m-ai lăsa. O, Doamne, nu am visat niciodată că voi ajunge fermier.

– Eşti de acord? întrebă ea entuziasmată.

– Da, oftă el. Dar, dacă ne înhămăm la aşa ceva, de data aceasta vom face lucrurile cum trebuie. Fără prostii de genul trăitului de pe azi pe mâine. Şi sper că nu ţii cu tot dinadinsul să ne stabilim în Wyoming. Nu ai vrea să începem o fermă undeva unde este puţin mai cald? În Texas sau Arizona?

– Nu, spuse ea ferm. Poate că iarna este cam rece în Wyoming...

– Cam rece!

Ea zâmbi larg.

– Există tot felul de metode de a te încălzi, metode foarte plăcute.

– Mă vei învăţa toate aceste metode?

– Dacă mă rogi frumos.

– Poznaşo.

– Vrăjitorule.

– Te iubesc, scumpa mea.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*